

	แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	หน่วยที่ 1
	ชื่อวิชา. อุตสาหกรรมท่องเที่ยว	สอนครั้งที่ 9-16
	ชื่อหน่วย. องค์ประกอบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	ชั่วโมงรวม 8 ชั่วโมง
ชื่อเรื่อง. องค์ประกอบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว		จำนวนชั่วโมง 8 ชั่วโมง
1. หัวข้อเรื่องและงาน เรื่องที่ 2 องค์ประกอบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว - นักท่องเที่ยว - ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว - การคมนาคมขนส่ง - ข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยวและการบริการ - สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว 2. สาระสำคัญ อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีลักษณะพิเศษ เพราะเกี่ยวข้องกับธุรกิจหลายประเภท ดังนั้น อุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงมีองค์ประกอบ 5 ส่วน คือ นักท่องเที่ยว ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว การคมนาคมขนส่ง ข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยว และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว ในการพิจารณาองค์ประกอบแต่ละส่วน จะทำให้สามารถพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพที่สำคัญสามารถเข้าใจความต้องการของลูกค้าและบริการได้อย่างมีประสิทธิภาพ		

3. สมรรถนะที่พึงประสงค์ (ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม)

3.1 ด้านความรู้

- 3.1.1 นักสามารถเขียนแผนภาพแสดงองค์ประกอบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้
- 3.1.2 นักเรียนมีความรู้และเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะสำคัญของนักท่องเที่ยวประเภทต่างๆได้
- 3.1.3 นักเรียนสามารถบอกองค์ประกอบสำคัญของนักท่องเที่ยวได้
- 3.1.4 นักเรียนสามารถอธิบายลักษณะสำคัญของทรัพยากรการท่องเที่ยวได้
- 3.1.5 นักเรียนสามารถบอกสิ่งที่ต้องพิจารณาเกี่ยวกับการคมนาคมขนส่งเพื่อการท่องเที่ยวได้
- 3.1.6 นักเรียนสามารถเข้าใจหลักในการดำเนินการเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารเพื่อการท่องเที่ยวได้
- 3.1.7 นักเรียนสามารถอธิบายสิ่งที่จะต้องดำเนินการเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวได้

3.2 ด้านทักษะ

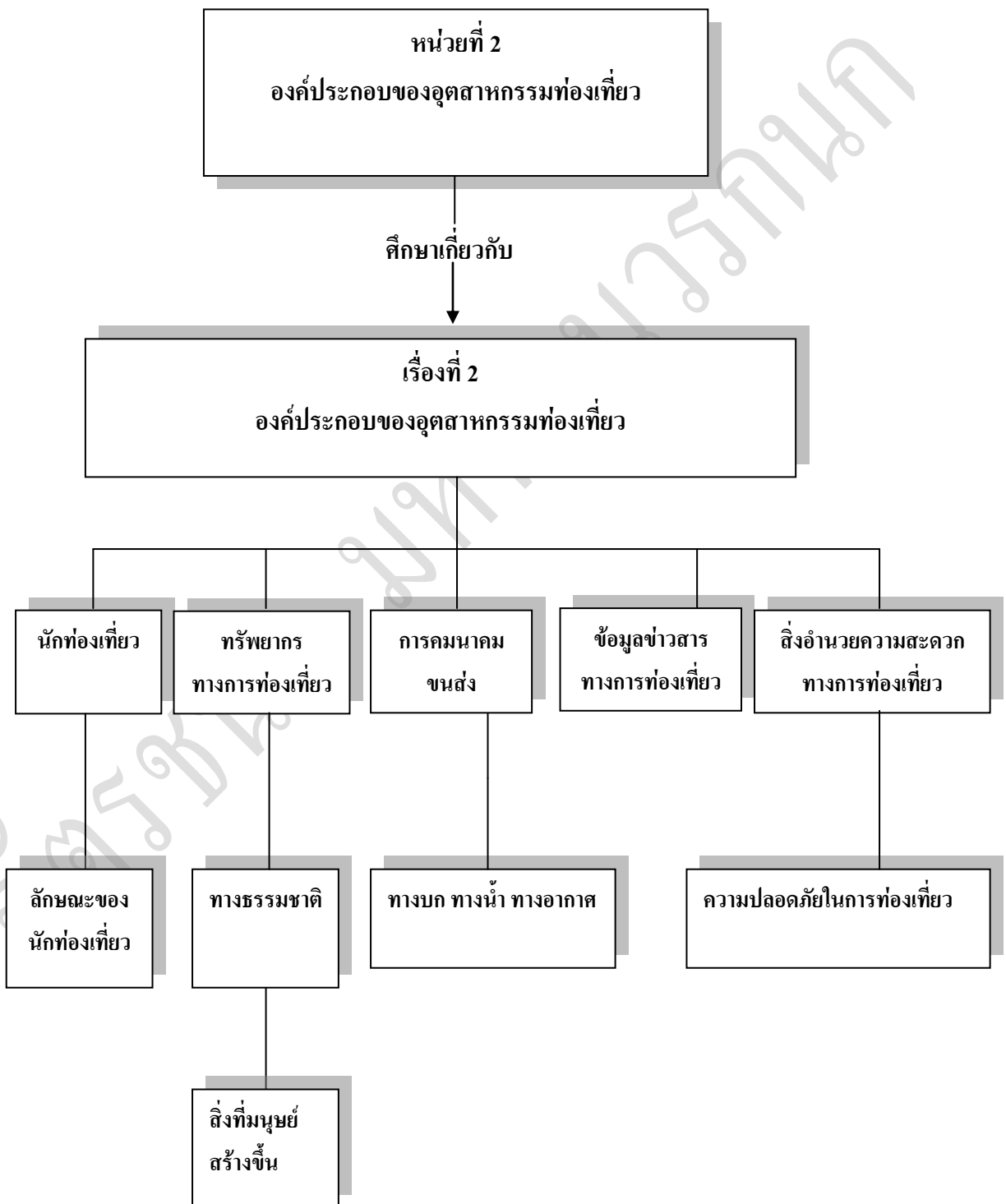
- 3.2.1 บอกความสำคัญขององค์ประกอบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้
- 3.2.2 บอกประเภทของนักท่องเที่ยวแต่ละประเภทได้
- 3.2.3 อธิบายลักษณะสำคัญของทรัพยากรทางการท่องเที่ยวได้
- 3.2.4 สามารถแยกแยะเลือกข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นในการท่องเที่ยวได้

3.3 ด้านคุณธรรมจริยธรรม

- 3.3.1 มีกิริยาที่ดีในการทำงานอย่างเป็นระบบและส่งงานตามกำหนดเวลา
- 3.3.2 มีความอดทน ประณีตและรอบคอบต่อการทำงาน
- 3.3.3 มีการใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด และปลอดภัย
- 3.3.4 มีความสนใจ ตั้งใจ ใฝ่รู้และแสวงหาความรู้ที่หลากหลาย
- 3.3.5 มีการทำงานร่วมกันเป็นทีมหรือเป็นกลุ่ม

4. แผนผังมโนคติ (Concept Mapping)

แผนผังความคิดรวบยอด (a concept map) เรื่อง องค์ประกอบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

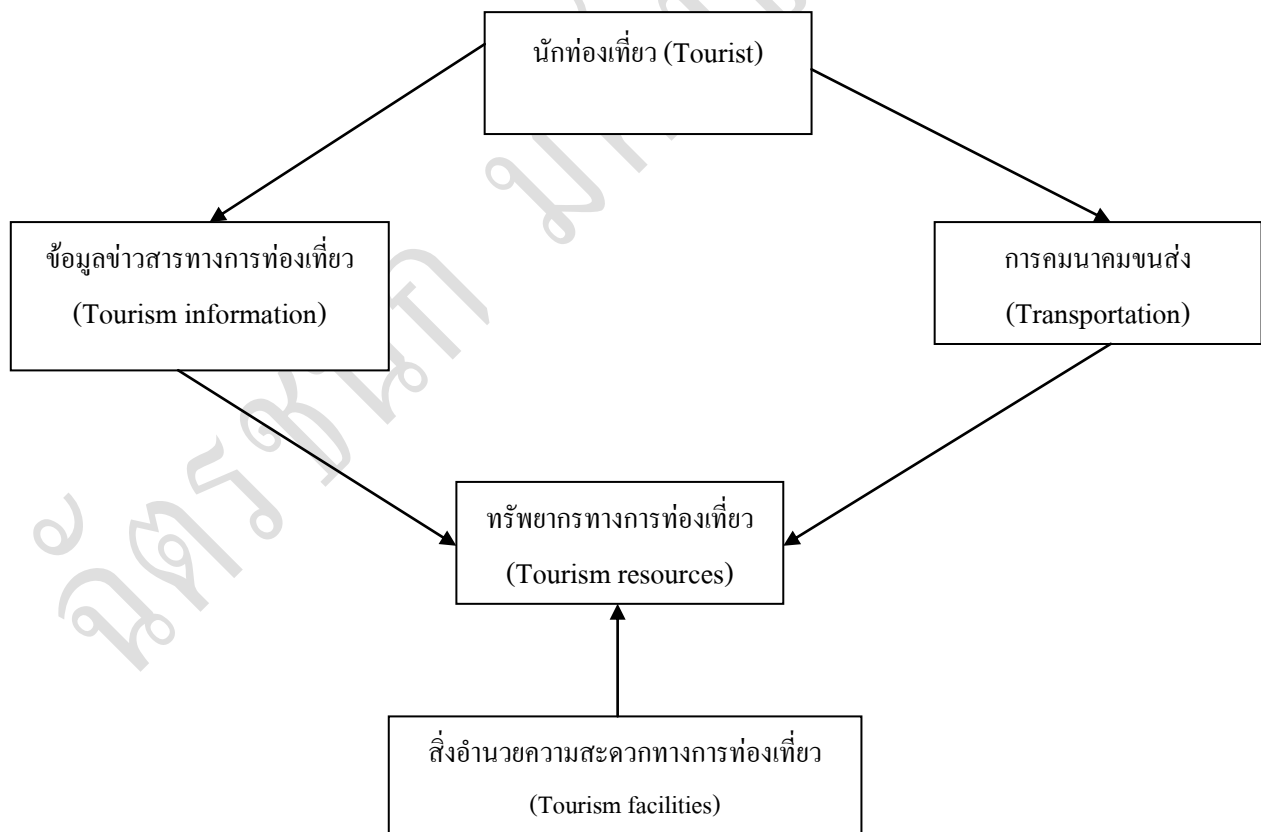

	ใบความรู้ประกอบแผนการสอน	หน่วยการเรียนรู้ที่ 2
	วิชา อุตสาหกรรมท่องเที่ยว	จำนวน 3 หน่วยกิต
	รหัสวิชา 2701 - 1001	ระดับ ปวช. 1 การโรงแรม
	ชื่อหน่วย องค์ประกอบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	จำนวน 8 ชั่วโมง

5. ใบความรู้

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่มีลักษณะพิเศษ เกี่ยวข้องกับธุรกิจหลายประเภท ดังนั้นอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงมีองค์ประกอบหลัก 5 ส่วน คือ นักท่องเที่ยว (Tourist) ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว (Tourism resources) การคมนาคมขนส่ง (Transportation) ข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยว และบริการ (Tourism information and service) และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว (Tourism facilities) ซึ่งองค์ประกอบแต่ละส่วนต่างมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิแสดง องค์ประกอบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

จากแผนภูมิ เริ่มจากนักท่องเที่ยวมีความต้องการที่จะเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยว จำเป็นต้องแสวงหาข่าวสารข้อมูลเพื่อประกอบการพิจารณาปลายทางจากตลาดท่องเที่ยว และต้องใช้บริการขนส่งเพื่อเดินทางไปถึงจุดหมาย ซึ่งในระหว่างการเดินทางก็ต้องใช้สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ รวมไปถึงต้องผ่านระเบียบพิธีการต่างๆด้วย การศึกษาองค์ประกอบจะช่วยให้มีความรู้ความเข้าใจนำไปสู่การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้เป็นที่พึงพอใจของลูกค้าตลอดไป องค์ประกอบส่วนต่างๆมีสาระสำคัญดังนี้

2.1 นักท่องเที่ยว

ถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของธุรกิจการท่องเที่ยว ซึ่งจะต้องประกอบไปด้วยสิ่งต่างๆดังนี้

2.1.1 ลักษณะของนักท่องเที่ยว จำแนกออกตามลักษณะของเพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ เชื้อชาติ หรือสัญชาติ

2.1.2 การกระจายของนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาเป็นนักท่องเที่ยวจากประเทศใดบ้างมีจำนวนมากน้อยเพียงใด ตัวอย่างเช่น ประเทศไทยมีนักท่องเที่ยวจากทวีปต่างๆ เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวภายในประเทศมาก เช่น อเมริกา ยุโรป เอเชีย และแอฟริกา

2.1.3 กิจกรรมต่างๆ ของนักท่องเที่ยว เช่น เดินทางเข้าหาท่องเที่ยวเพื่อการประชุม การพักผ่อนหย่อนใจ การรักษาสุขภาพ การแข่งขันกีฬา การเจรจาทางธุรกิจ เยี่ยมญาติ สำหรับประเทศไทย ผู้ที่เดินทางเข้ามาประเทศมีจุดหมายหลายอย่าง เช่น ธุรกิจประชุม ปฏิบัติราชการและอื่นๆ

2.1.4 ฤดูกาลท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวในฤดูใดมาก ฤดูใดน้อย

2.1.5 ทศนคติของนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวมีทัศนคติต่อประเทศที่ตนไปเที่ยวมาอย่างไร

นอกจากนี้ ยังสามารถแบ่งนักท่องเที่ยวออกเป็น 3 ประเภท

1) Tourist หมายถึง นักท่องเที่ยวที่เดินทางจากที่พักอาศัยของตนแล้วกลับมาเกินกว่า 24 ชั่วโมง และได้พักแรมที่ใดที่หนึ่งชั่วคาบเวลาหนึ่ง บางประเทศเรียกว่า Visitor

2) Excursionist หมายถึง นักท่องเที่ยวแบบเข้าไปเยือนกลับถึงบ้านภายใน 24 ชั่วโมง โดยไม่พักแรม

3) Visitor มีความหมายเหมือนกับ Tourist แต่เป็นคนที่ประเทศหนึ่งใช้เรียกนักท่องเที่ยวจากประเทศอื่นที่เข้าไปในประเทศของตน และบางทีเรียกว่า Foreign Visitor

2.2 ทรัพยากรการท่องเที่ยว หรือแหล่งท่องเที่ยว

เป็นสินค้าทางการท่องเที่ยว และเป็นจุดหมายปลายทางที่นักท่องเที่ยวจะเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวซึ่งทรัพยากรการท่องเที่ยวหมายถึงสิ่งดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวให้เกิดการไปเยือนหรือไปเที่ยว โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้แบ่งทรัพยากรการท่องเที่ยวเป็นสินค้าที่มีลักษณะพิเศษ กล่าวคือเป็นสินค้าที่รวบรวมเอาสินค้าและบริการหลายประเภททั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมร่วมกัน เช่น ทรัพยากรทางธรรมชาติ วัฒนธรรมประเพณี อสังหาริมทรัพย์ สาธารณูปโภคต่างๆ สินค้าเหล่านี้มีคุณสมบัติที่แตกต่างกัน ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาในการจัดการต่างกัน เช่น

2.2.1 สินค้าการท่องเที่ยวที่เป็นทรัพยากรทางธรรมชาติมักมีลักษณะเป็นสินค้าสาธารณะตัวอย่างเช่น หาดทราย น้ำตกภูเขา และสิ่งแวดล้อมอื่นๆ ซึ่งต้นทุนในการจัดการรักษาสินค้าทางการท่องเที่ยวประเภทนี้จะสูง

2.2.2 ความปลอดภัยและสาธารณูปโภค เป็นส่วนประกอบที่สำคัญของสินค้าท่องเที่ยว สินค้าประเภทนี้ต้องใช้ทุนสูงมาก สิ่งต่อไปนี้เป็นตัวอย่างที่ดีของการเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ปราศจากการทุจริตแต่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้มากมาย ความสำเร็จนี้เป็นผลมาจากการมีประสิทธิภาพของสาธารณูปโภค เช่น การสื่อสาร การคมนาคม และการบริหารด้านสุขอนามัยสาธารณสุข และระบบความปลอดภัย

2.2.3 คนและวัฒนธรรมท้องถิ่นนับเป็นส่วนประกอบที่สำคัญสำหรับการท่องเที่ยว อุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงเกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆหลายอย่างเช่น ประเภทที่ใช้ทุนแรงงาน หรือวัฒนธรรม แต่ผู้ผลิตสินค้าประเภทหลังอาจจะได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว ในบางกรณียังได้รับผลเสียจากการท่องเที่ยว สินค้าประเภทนี้จะมีผู้ประกอบการทั้งขนาดเล็กและขนาดใหญ่

ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวหรือแหล่งท่องเที่ยวจะเป็นสิ่งซึ่งนักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจ เพราะเป็นสิ่งมีคุณค่าด้านต่างๆหลายอย่างที่ทำให้ความรู้ความเพลิดเพลินแก่นักท่องเที่ยว

เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณค่าต่างๆดังนี้

- 1) คุณค่าทางวัฒนธรรม เช่น มีสิ่งที่น่าสนใจด้านโบราณคดี ประวัติศาสตร์ พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ อนุสาวรีย์ สิ่งก่อสร้างใหม่ๆ
- 2) วิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในประเทศนั้นๆ เช่น ขนบธรรมเนียม ประเพณี ศิลปะต่างๆ การละเล่นพื้นเมือง และหัตถกรรมต่างๆ
- 3) ทิวทัศน์หรือทัศนียภาพต่างๆ เช่น ภูเขา น้ำตก ทะเล ป่าไม้ สัตว์ป่า อุทยานแห่งชาติ
- 4) สถานที่พักผ่อนหย่อนใจต่างๆ เช่น การแข่งขันกีฬา การแสดงต่างๆ สวนสนุก สวนสัตว์ ชีวิตยามราตรี
- 5) ความประทับใจจาก ลมฟ้า อากาศ เช่น อากาศเย็นสบาย ไม่ร้อนจัด ไม่หนาวจัด

2.3 การคมนาคมขนส่ง

การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวหรือสถานที่ท่องเที่ยว นับเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ นักท่องเที่ยวเกิดความพอใจ และธุรกิจการท่องเที่ยวสามารถดำเนินต่อไปได้ ซึ่งในเรื่องการคมนาคมจะต้องพิจารณาถึงสิ่งต่างๆต่อไปนี้

2.3.1 รูปแบบการคมนาคมขนส่ง การคมนาคมขนส่งแต่ละรูปแบบจะแตกต่างกันไปตามลักษณะของการประกอบการ และความต้องการของนักท่องเที่ยว

2.3.2 การคมนาคมขนส่งภายในแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง รูปแบบหรือมาตรฐานของการคมนาคมขนส่งภายในแหล่งท่องเที่ยว เช่น รถนำเที่ยวมีจำนวนเพียงพอ คุณภาพและมาตรฐานยานพาหนะตลอดจนความสะดวกและความปลอดภัย

2.3.3. การคมนาคมขนส่งสู่แหล่งท่องเที่ยว สภาพการเดินทางสะดวก ปลอดภัย รวดเร็วและมีมาตรฐานมากน้อยเพียงใด

2.3.4 แบบแผนการเดินทางของนักท่องเที่ยว เช่น แบบเป็นหมู่คณะ กลุ่มเล็กหรือกลุ่มใหญ่ ยานพาหนะที่ใช้เป็นส่วนตัวหรือของสาธารณะ

2.3.5 บริเวณหรือสถานที่ให้บริการแก่ผู้โดยสารหรืออุปกรณ์อำนวยความสะดวกต่างๆในการใช้ยานพาหนะประเภทนั้นๆ เช่น สถานีขนส่ง หรือบริการเดินทาง ระหว่างทาง ปลายทาง

2.3.6 รูปแบบ หรือปัญหาการจราจร ตัวอย่างที่เห็นชัดเจน คือ กรุงเทพฯ เป็นปัญหาสำคัญทั้งชาวกรุงเทพฯและนักท่องเที่ยว ซึ่งประเทศคู่แข่งทางการท่องเที่ยวของไทยมักใช้ปัญหาการจราจรในกรุงเทพฯ เป็นเครื่องชี้ถึงข้อเสียทางการท่องเที่ยวของไทย

2.4 ข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยวและบริการ

การที่จะมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวนั้นจะต้องมีการชักนำให้เข้ามาท่องเที่ยว แล้วใช้สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวนั้น โดยการตลาดทางการท่องเที่ยวนั้นอาจทำได้ 2 วิธีคือ การโฆษณาประชาสัมพันธ์ และการให้บริการข้อมูลข่าวสาร

ข้อมูลและข่าวสารเป็นเอกสารเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องต่างๆของนักท่องเที่ยว เพื่อชักจูงให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวในประเทศไทยมากยิ่งขึ้น เช่น หนังสือแนะนำเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว แผนที่ และเอกสารแนะนำต่างๆ

2.4.1 การโฆษณาประชาสัมพันธ์เพื่อชักจูงให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยว เช่น รายการเทศกาลท่องเที่ยวของจังหวัดต่างๆ ฤดูกาลท่องเที่ยวของแต่ละภาค

2.4.2 การส่งเสริมให้ความรู้ใหม่ๆ โดยเผยแพร่เอกสารการนำเที่ยวแก่ชุมชน

2.4.3 การอบรมให้ความรู้ให้กับผู้นำเที่ยวหรือมัคคุเทศก์

2.4.4 การจัดทำรายละเอียดเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่ง จัดพิมพ์เอกสารเผยแพร่ให้นักท่องเที่ยว

2.4.5 การจัดทำแผนที่เส้นทางและแผนที่ท่องเที่ยวของสถานที่ท่องเที่ยวแต่ละแห่ง เพื่อใช้เป็นคู่มือประกอบการเดินทางท่องเที่ยว

สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การบริการ ซึ่งจะประกอบไปด้วยบริการในด้านต่างๆ ดังนี้

1) ที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว

2) อาหารและเครื่องดื่ม

3) ของที่ระลึกและสินค้าพื้นเมือง

4) บริการด้านสถานที่จอดรถ ควรมีขนาดกว้างขวาง เข้าออกสะดวกและปลอดภัย และมีหลายบริเวณ

5) บริการด้านสถานที่และอุปกรณ์สำหรับออกกำลังกาย ควรมีทุกรูปแบบให้เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวแต่ละประเภท และเหมาะสมกับสถานที่

2.5 สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว

2.5.1 ความปลอดภัย

ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่ธุรกิจการท่องเที่ยวจะต้องคำนึงถึงมากที่สุดอาจจะกระทำได้หลายอย่าง เช่น

1) การแนะนำเจ้าของท้องถิ่นให้ช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยวเมื่อได้รับความเดือดร้อน

2) การแนะนำนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับเรื่องการป้องกันและระมัดระวังตนเอง

3) กำหนดมาตรการต่างๆ เพื่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว

4) ขอความร่วมมือจากหน่วยงานต่างๆ ในการอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว

5) จัดหน่วยงานพิเศษช่วยเหลือและให้บริการต่างๆ

2.5.2 โครงสร้างพื้นฐาน

เป็นองค์ประกอบที่สนับสนุนให้ธุรกิจการท่องเที่ยวสามารถดำเนินไปได้ด้วยดี และก่อให้เกิดความสะดวกรวดเร็วในการดำเนินธุรกิจ ได้แก่

1) การไฟฟ้า มีเพียงพอและใช้การได้ดี มีความปลอดภัย

2) การประปา สะอาดถูกหลักอนามัย และมีปริมาณเพียงพอต่อการบริการ

3) การสื่อสาร

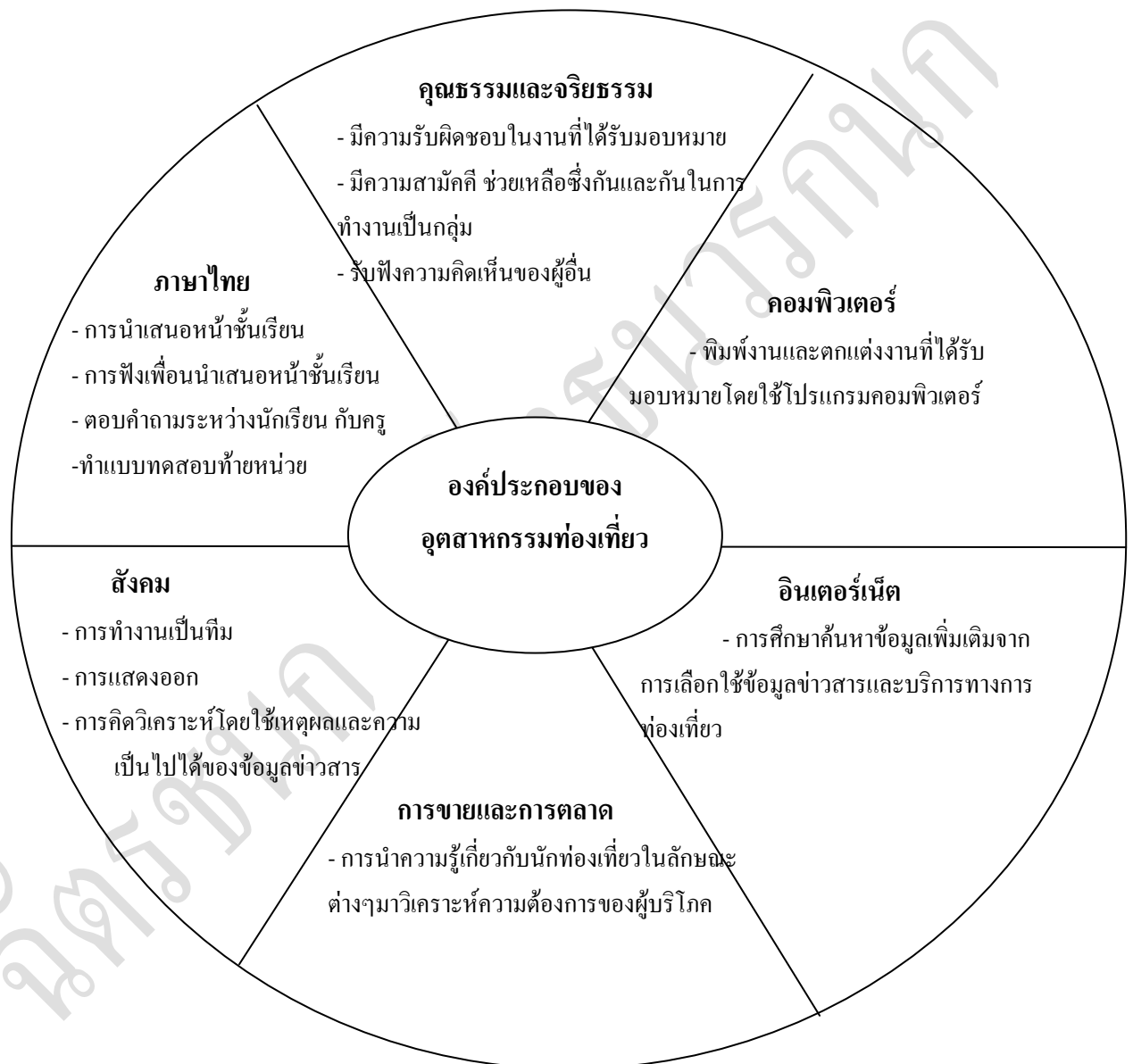
4) สถานพยาบาล หรือโรงพยาบาล ค่ารักษาอยู่ในอัตราที่ยุติธรรม

5) การจัดการขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลต่างๆ

2.5.3 การสนับสนุนอื่นๆ

เป็นการเพิ่มความสะดวกสบายให้นักท่องเที่ยว เช่น การเงินการธนาคาร ระเบียบต่างๆ สถานที่ศึกษาแหล่งค้นคว้าทางด้านต่างๆ ความร่วมมือระหว่างประเทศ ตลอดจนความสุภาพอ่อนโยนและมีไมตรีต่อกัน

6. การวางแผนการจัดกิจกรรมแบบบูรณาการ

7. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูแนะนำสาระสำคัญของ องค์ประกอบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
2. นักเรียนร่วมกันศึกษาสาระสำคัญ ร่วมตอบคำถามที่ครูถาม

ขั้นที่ 2 ขั้นกิจกรรม

ให้ความรู้นักเรียนเกี่ยวกับ เรื่อง องค์ประกอบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

1. โดยการอธิบายตามหัวข้อดังนี้
 - นักท่องเที่ยว
 - ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว
 - การคมนาคมขนส่ง
 - ข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยวและการบริการ
 - สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว
2. สนทนาซักถามและเปิดโอกาสให้นักเรียนถามข้อสงสัย
3. สรุปเนื้อหาที่เรียนอีกครั้ง
4. ตั้งคำถาม ให้นักเรียนช่วยกันตอบคำถามเกี่ยวกับ องค์ประกอบของการท่องเที่ยว
5. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบท
6. แต่งานกลุ่ม เรื่อง แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. นักเรียนและครูร่วมกันสรุปเนื้อหาเรื่อง องค์ประกอบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ทั้งหมดที่เรียนมา โดยสรุปเป็นข้อ ๆ ตามเนื้อหาที่เรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้

นักเรียนทำกิจกรรมดังต่อไปนี้

1. ทำแบบฝึกหัดท้ายหน่วย ตอนที่ 1 แบบอัตนัย เรื่อง องค์ประกอบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
2. ทำแบบฝึกหัดท้ายหน่วย ตอนที่ 2 แบบปรนัย เรื่อง องค์ประกอบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
3. นักเรียนวิเคราะห์งานกลุ่มเรื่อง แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติของเพื่อนแต่ละกลุ่มได้

8. หนังสืออ้างอิง

ชิดจันทร์ หังสดา. หลักและการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 7 . กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2537.

ทิพวรรณ พุ่มมณี. อุตสาหกรรมท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2546.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 3 . นนทบุรี,

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช, 2545.

<http://www.traveladvisor.net/unseenthailand>

www.tat.or.th

9. สื่อการสอน และเอกสารประกอบการสอน

1. หนังสือเรียนวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
2. อินเทอร์เน็ต
3. สื่อต่าง ๆ เช่นรูปภาพ แผนภูมิ แบบฟอร์ม
4. นิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

10. การวัดผลประเมินผล

สมรรถนะที่พึงประสงค์	สิ่งที่ต้องการวัด	วิธีวัด	เครื่องมือ
- นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายความเป็นมา ของวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	<u>ด้านความรู้</u> - การสอบ - การทำรายงานกลุ่ม - การทำแบบฝึกหัด - ตอบคำถาม	- ผ่าน - ไม่ผ่าน - เกณฑ์ที่กำหนด	- แบบฝึกหัด - ใบงาน - คำถาม
- นักเรียนนำความรู้ไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน	<u>ด้านทักษะ</u> - นำเสนอผลงาน - การถาม-ตอบ	- ผ่าน - ไม่ผ่าน	- การตอบคำถาม - ความสนใจ
- นักเรียนมีความซื่อสัตย์ช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อม	<u>ด้านคุณธรรมจริยธรรม</u> - สังเกตพฤติกรรม - การพูด - การแสดงออก	- ผ่าน - ไม่ผ่าน	- ความสนใจ - ความร่วมมือ

11. บันทึกผลการเรียนรู้

[illegible]

12. บันทึกผลการนิเทศ

ผลการใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

- บรรลุตามจุดประสงค์ ☐ ครบทุกข้อ ☐ ไม่ครบ.....
- เวลาที่ใช้ในการสอน ☐ เหมาะสม ☐ มากเกินไป ☐ น้อยเกินไป
- เนื้อหา ☐ สอดคล้องกับจุดประสงค์ ☐ ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์
- กิจกรรมการสอน ☐ ปฏิบัติได้ครบทุกกิจกรรม ☐ ปฏิบัติกิจกรรมได้บางส่วน
- ☐ กิจกรรมเหมาะสมกับเนื้อหา ☐ กิจกรรมบางส่วนไม่เหมาะสม
- การใช้สื่อการสอน ☐ เหมาะสม ☐ ไม่เหมาะสม

ผลการเรียนของนักเรียน

- ความสนใจ / ตั้งใจเรียน ☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย
- การซักถาม / ตอบคำถาม ☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย
- มีความร่วมมือในการจัดกิจกรรม ☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย

สภาพปัญหาในการสอน (ถามครูผู้สอน)

.....

.....

กิจกรรมที่ผู้สอนพึงพอใจ (พูดคุย, สอบถามครูผู้สอน)

.....

ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง

ผู้สอน.....

.....

ผู้นิเทศ.....

.....

- บันทึกการนิเทศ ☐ สอนเนื้อหาได้ครบถ้วน ☐ สอนเนื้อหาได้ไม่ครบถ้วน
- ☐ สอนได้ตามเวลาที่กำหนด ☐ สอนได้ไม่ตรงตามเวลาที่กำหนด
- ☐ อื่น ๆ

.....

(.....)

ผู้นิเทศ.....

	แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	หน่วยที่ 2
	ชื่อวิชา อุตสาหกรรมท่องเที่ยว	สอนครั้งที่ 17-22
	ชื่อหน่วย นักท่องเที่ยว	ชั่วโมงรวม 6 ชั่วโมง
ชื่อเรื่อง นักท่องเที่ยว		จำนวนชั่วโมง 6 ชั่วโมง
1. หัวข้อเรื่องและงาน เรื่องที่ 3 นักท่องเที่ยว - ความหมายของนักท่องเที่ยว - ประเภทของนักท่องเที่ยว - ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการท่องเที่ยว 2. สาระสำคัญ นักท่องเที่ยวเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวมีความหมายในหลายนัยยะ นักท่องเที่ยวแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ นักท่องเที่ยวมวลชน และกลุ่มนักท่องเที่ยวเฉพาะทาง ซึ่งแบ่งออกเป็นกลุ่ม MICE ผู้สูงอายุ เยาวชนเพื่อการศึกษา สะพายเป้ เพื่อการกีฬาและฮันนีมูน ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการท่องเที่ยวมีหลายปัจจัยภายในทรัพยากรการท่องเที่ยว ความปลอดภัย โครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวก สินค้าที่ระลึก การโฆษณาเผยแพร่และการประชาสัมพันธ์ ภาพลักษณ์และปัจจัยภายนอก สภาวะเศรษฐกิจ การเมือง ความนิยมในการท่องเที่ยว การขยายเส้นทางการคมนาคม และการเปลี่ยนแปลงนโยบายการเมือง		

3. สมรรถนะที่พึงประสงค์ (ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม)

3.1 ด้านความรู้

- 3.1.1 นักเรียนสามารถอธิบายความหมายของนักท่องเที่ยวด้านนิยยะต่างๆได้
- 3.1.2 นักเรียนมีความรู้และเข้าใจลักษณะสำคัญของนักท่องเที่ยวด้านประเภทต่างๆได้
- 3.1.3 นักเรียนสามารถอธิบายปัจจัยภายในและภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการท่องเที่ยวได้

3.2 ด้านทักษะ

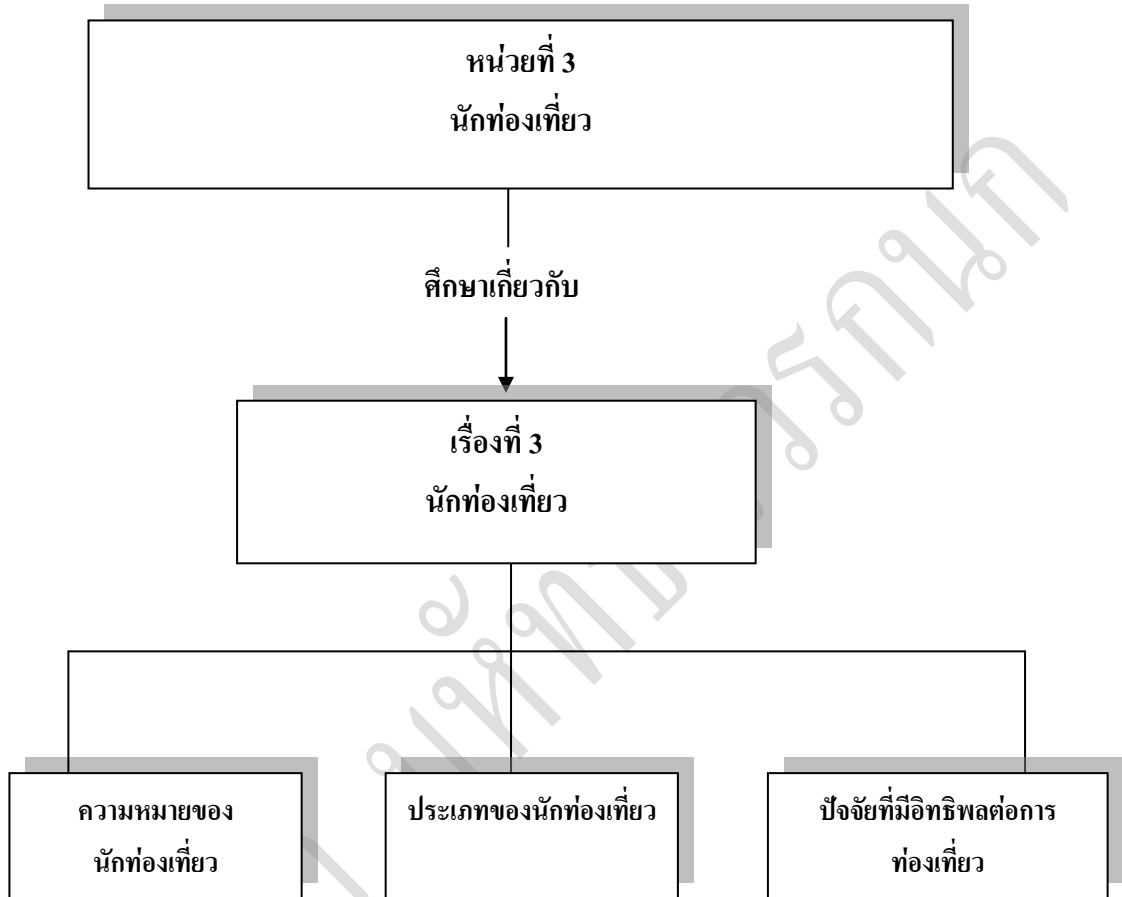
- 3.2.1 สามารถจำแนกความแตกต่างของนักท่องเที่ยวด้านได้
- 3.2.2 เข้าใจลักษณะของนักท่องเที่ยวด้านแต่ละประเภทได้
- 3.2.3 เข้าใจการเปลี่ยนแปลงต่างๆที่ส่งผลกระทบต่อแก่นักท่องเที่ยวด้านได้

3.3 ด้านคุณธรรมจริยธรรม

- 3.3.1 มีกิจนิสัยที่ดีในการทำงานอย่างเป็นระบบและสงวนตามกำหนดเวลา
- 3.3.2 มีความอดทน ประณีตและรอบคอบต่อการทำงาน
- 3.3.3 มีการใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด และปลอดภัย
- 3.3.4 มีความสนใจ ตั้งใจ ใฝ่รู้และแสวงหาความรู้ที่หลากหลาย
- 3.3.5 มีการทำงานร่วมกันเป็นทีมหรือเป็นกลุ่ม

4. แผนผังมโนคติ (Concept Mapping)

แผนผังความคิดรวบยอด (a concept map) เรื่อง นักท่องเที่ยว

5. ใบความรู้

	ใบความรู้ประกอบแผนการสอน	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3
	วิชา อุตสาหกรรมท่องเที่ยว	จำนวน 3 หน่วยกิต
	รหัสวิชา 2701 - 1001	ระดับ ปวช. 1
	ชื่อหน่วย นักท่องเที่ยว	จำนวน 6 ชั่วโมง

นักท่องเที่ยว (Tourist) เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญที่สุดของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นผู้สร้างอุปสงค์ คือ ความต้องการที่จะบริโภคสินค้าหรือใช้บริการการท่องเที่ยว ก่อให้เกิดอุปทาน คือ สินค้าและบริการนำไปสู่อุตสาหกรรมท่องเที่ยว จึงต้องเรียนรู้และทำความเข้าใจรู้จักกับนักท่องเที่ยวเพื่อจะได้วางแผนการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้มีศักยภาพโดยให้บริการ และตอบสนองพฤติกรรม ทักษะ และลักษณะพื้นฐานของนักท่องเที่ยว

3.1 ความหมายของนักท่องเที่ยว

โดยทั่วไปนักท่องเที่ยวจะหมายถึงผู้ที่เดินทางเพื่อความรื่นรมย์ สนุกสนานเพลิดเพลินและพึงพอใจ ซึ่งเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งของมวลมนุษยชาติมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

3.1.1 ผู้มาเยือน (Visitor) หมายถึง บุคคลที่เดินทางไปยังประเทศที่ตนมิได้พักอาศัยอยู่เป็นประจำ ด้วยเหตุผลใดๆ ก็ตามที่มิใช่ไปประกอบอาชีพหรือหารายได้ ดังนั้น ผู้มาเยือน จึงหมายถึง ผู้เดินทาง 2 ประเภท

3.1.2 นักท่องเที่ยว (Tourist) หรือนักท่องเที่ยวค้างคืน ได้แก่ ผู้มาเยือนชั่วคราวที่พำนักอยู่ในประเทศที่มาเยือนไม่น้อยกว่า 24 ชั่วโมง และเดินทางมาเยือนเพื่อการพักผ่อน พักผ่อน ทักษะศึกษา ประกอบศาสนกิจ ร่วมการแข่งขันกีฬา ดัดต่อธุรกิจ และร่วมประชุมสัมมนา

3.1.3 นักทัศนาจร (Excursionist) หรือนักท่องเที่ยวไม่ค้างคืน ได้แก่ ผู้เดินทางมาเยือนชั่วคราว และอยู่ในประเทศที่มาเยือนน้อยกว่า 24 ชั่วโมง

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้นิยามศัพท์ทางการท่องเที่ยวเพื่อใช้ในงานสถิติ ดังนี้

1) นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ (International Visitor) คือ บุคคลที่มีที่พักแรมในราชอาณาจักรไทย เดินทางเข้ามาเพื่อพักผ่อน เยี่ยมญาติ ศึกษาหาความรู้ การกีฬา การศาสนา ประชุมสัมมนา ติดต่อธุรกิจ หรือประกอบกิจการใดๆ ที่มีได้รับค่าจ้างในการประกอบภาระกิจนั้นจากผู้ใดในราชอาณาจักร

2) นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ค้างคืน (International Tourist) คือ นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่เข้ามาในราชอาณาจักรไทยอย่างน้อย 1 คืน แต่ไม่เกิน 60 วัน

3) นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ไม่ค้างคืน (International Excursionist) คือ นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่เข้ามาในราชอาณาจักรไทยแต่ละครั้งโดยไม่ค้างคืน

4) นักท่องเที่ยวภายในประเทศ (Domestic Visitor) คือ บุคคลทุกชาติที่มีที่พักแรมอยู่ในราชอาณาจักรไทย และเดินทางไปยังสถานที่หนึ่งในอีกจังหวัดหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่ถิ่นที่อยู่ประจำ

3.2 ประเภทนักท่องเที่ยว

ปัจจุบันนักท่องเที่ยวมวลชน (Mass tourist) ยังคงเป็นตลาดหลักของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว มีการศึกษาส่งเสริมเพื่อพัฒนาตลาดท่องเที่ยวให้กว้างยิ่งขึ้น ทั้งยังประโยชน์ต่อการวางแผนและการจัดการธุรกิจท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับลักษณะและความต้องการของนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่ม ได้ดังนี้

3.2.1 นักท่องเที่ยวกลุ่ม Mice นักท่องเที่ยวจากการพบปะสังสรรค์ (Meeting) การท่องเที่ยวแบบเป็นรางวัล (Incentive) การท่องเที่ยวเพื่อการประชุมสัมมนา (Convention) และการแสดงสินค้าและนิทรรศการ (Exhibition) นักท่องเที่ยวเหล่านี้ทำรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศให้กับประเทศไทยเป็นจำนวนมากจึงเป็นกลุ่มเป้าหมายที่สำคัญทางการตลาดของธุรกิจท่องเที่ยวระหว่างประเทศ

นักท่องเที่ยวจากการประชุมสัมมนานานาชาติ จะเป็นนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพและมีศักยภาพในการใช้จ่ายสูง โดยภูมิภาคแถบยุโรปยังคงได้รับความนิยมและได้รับคัดเลือกให้เป็นสถานที่สำหรับจัดการประชุมนานาชาติมากที่สุดถึงร้อยละ 60 รองลงมาคือ เอเชีย ร้อยละ 15 สำหรับประเทศไทย มีนักท่องเที่ยวเพื่อการประชุมสัมมนา นานาชาติมากเป็นอันดับที่ 5 ของภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก โดยการประชุมส่วนใหญ่จัดที่ภาคกลาง กรุงเทพฯ รองลงมาคือภาคใต้ที่ภูเก็ต ภาคเหนือที่เชียงใหม่

นักท่องเที่ยวจากการแสดงสินค้า/นิทรรศการ เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดแสดงสินค้า/นิทรรศการ รวมทั้งผู้ที่มาชม ขนาดของงานจะเป็นตัวกำหนดจำนวนนักธุรกิจที่เกี่ยวข้องและผู้ที่มาชมก่อให้เกิดการใช้จ่ายอย่างกว้างขวาง กระจายไปสู่ธุรกิจต่างๆ ทั้งด้านขนส่ง สิ่งอำนวยความสะดวก สินค้าที่ระลึก การจัดแสดงสินค้า/นิทรรศการนานาชาติ ในประเทศไทยส่วนใหญ่จะจัดที่กรุงเทพฯ

3.2.2 นักท่องเที่ยวสูงอายุ ผู้สูงอายุซึ่งเป็นประชากรกลุ่มใหญ่ของโลกนับตั้งแต่เข้าสู่ศตวรรษที่ 21 จะมีศักยภาพการใช้จ่ายสูง สามารถพำนักระยะยาว โดยเฉพาะผู้เกษียณอายุจากการทำงานจะมีสวัสดิการหรือเงินบำนาญที่รัฐจ่ายให้ อันเป็นรายได้ที่มั่นคง และยังมีเงินเก็บสะสมส่วนตัว จึงเป็นเป้าหมายกลุ่มนักท่องเที่ยวแบบ Long Stay คือการท่องเที่ยวที่มีการพำนักระยะยาว ประมาณ 1 เดือน ขึ้นไป โดยตลาดหลักของนักท่องเที่ยวสูงอายุได้แก่ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น เยอรมัน อังกฤษ ฝรั่งเศส อิตาลี สเปน และเนเธอร์แลนด์

สำหรับประเทศไทยมีอัตราการขยายตัวของกลุ่มนักท่องเที่ยวสูงอายุอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากเป็นประเทศที่สงบและปลอดภัย มีความสวยงามของธรรมชาติและวัฒนธรรมประกอบกับค่าเงินที่ถูก ผู้สูงอายุจะเน้นการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และการพักผ่อน

3.2.3 นักท่องเที่ยวเยาวชน (Youth Travel) ประชากรวัยหนุ่มสาว กลุ่มเยาวชนที่มีอายุประมาณ 15-26 ปี ซึ่งองค์การการท่องเที่ยวโลก (WTO) ได้คาดการณ์ไว้ว่าเยาวชนจะมีการเดินทางท่องเที่ยวบ่อยครั้ง และมีจำนวนสูงกว่ากลุ่มอื่นๆ โดยจะมีมากถึงร้อยละ 20 ของนักท่องเที่ยวทั่วโลก และจะมีอัตราการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องเฉลี่ยทั่วโลก ประมาณร้อยละ 5 ต่อปี กลุ่มเยาวชนจะมีปัจจัยที่เกื้อหนุนให้เกิดการเดินทาง ได้แก่ความต้องการที่จะเรียนรู้แสวงหาประสบการณ์ใหม่ๆ ดังเช่นประเทศญี่ปุ่นสนับสนุนให้เยาวชนในประเทศเดินทางท่องเที่ยวไปต่างประเทศ การมีเวลาในการเดินทางท่องเที่ยวสูงกว่าประชากรกลุ่มอื่น คือช่วงปิดภาคการศึกษา ทำให้การเดินทางท่องเที่ยวของกลุ่มนี้มีอัตราการเดินทางเพิ่มมากขึ้น

3.2.4 กลุ่มนักท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา นักเรียน นักศึกษา เยาวชนหรือผู้ที่สนใจด้านการศึกษาหาความรู้เป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาซึ่งถือเป็นกลุ่มเป้าหมายหนึ่งของการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวโดยมีจุดหมายปลายทางที่ประเทศพัฒนาหรือประเทศที่มีศักยภาพด้านการศึกษา นักท่องเที่ยวประเภทนี้จัดเป็นนักท่องเที่ยวแบบ Long Stay เพราะพักนานวัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับโปรแกรมหรือหลักสูตรการศึกษา ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางภูมิภาคอินโดจีน จึงมีโอกาที่จะสร้างรายได้จากการส่งเสริมหลักสูตรนานาชาติ

3.2.5 นักท่องเที่ยวสะพายเป้ (Back Packer) เป็นนักท่องเที่ยวที่จัดการเดินทางเองไม่ต้องการความสะดวกสบายมากนัก มักพักอาศัยตามเกสต์เฮาส์ เมื่อเปรียบเทียบกับนักท่องเที่ยวทั่วไป นักท่องเที่ยวสะพายเป้จะใช้จ่ายต่อวันน้อยกว่า แต่จะมีวันพักที่ยาวนานกว่า ค่าใช้จ่ายการท่องเที่ยวแต่ละครั้งจึงถูกกว่านักท่องเที่ยวทั่วไป และนิยมสถานที่ท่องเที่ยวแบบธรรมชาติ และมุ่งศึกษาชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชนที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว หลีกเลียงแหล่งชุมชนที่มีการพัฒนาสูง จะเดินทางไปเรื่อยๆ เพื่อหาประสบการณ์ใหม่ๆ จากความแตกต่างทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

3.2.6 นักท่องเที่ยว (Wintering) กลุ่มนักท่องเที่ยวที่หลีกหนีอากาศหนาวไปสู่อากาศอบอุ่น โดยใช้เวลานานกว่า 4 สัปดาห์ นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุ นิยมเดินทางในช่วงเดือนตุลาคม-เมษายน ซึ่งเป็นช่วงนอกฤดูกาลท่องเที่ยว (Low Season) ตลาดหลักคือชาวยุโรป ได้แก่ เนเธอร์แลนด์ เยอรมัน สแกนดิเนเวีย แหล่งท่องเที่ยวที่นิยมคือ สเปน โปรตุเกส ไชปรัส และมอลต้า สำหรับเอเชียยังไม่ค่อยเป็นที่รู้จัก ส่วนประเทศไทยมีความเป็นไปได้ที่จะพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทนี้ เพราะมีปัจจัยหลายอย่างที่เหมาะสม เช่น ความเป็นมิตรไมตรีของประชาชน การบริการที่นุ่มนวลและมีคุณภาพ สภาพภูมิอากาศดีในช่วงฤดูหนาว มีความงดงามทางธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม อีกทั้งสถานการณ์ทางการเมืองที่มั่นคงปลอดภัย

3.2.7 นักท่องเที่ยวเพื่อการกีฬา กอล์ฟ กีฬาทางน้ำ เป็นที่นิยมโดยแพร่หลาย ล้วนเป็นกิจกรรมที่ผู้เล่นหรือผู้ชมต้องเดินทางไปยังแหล่งสถานที่ต่างๆ ประเทศไทยโดยเฉพาะชายฝั่งทะเลทางภาคใต้ มีสนามกอล์ฟที่ได้มาตรฐาน และงดงาม มีทรัพยากรธรรมชาติ ทางทะเลสำหรับกีฬาทางน้ำ สามารถทำรายได้จากนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ ซึ่งได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมาก

3.2.8 นักท่องเที่ยวฮันนีมูน กลุ่ม Wedding , Honeymooner จะนิยมแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติโดยเฉพาะธรรมชาติทางทะเล เกาะภูเก็ต เกาะสมุย ได้รับความนิยมเป็นสถานที่ท่องเที่ยวฮันนีมูน ทะเลจังหวัดตรังมีชื่อเสียงไปทั่วโลกในฐานะสถานที่จัดงานวิวาห์ได้สมบูรณ์แบบ ซึ่งมีผลต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวประเภทนี้

3.2.9 กลุ่มนักท่องเที่ยวเยาวชน นักท่องเที่ยวสูงอายุ นักท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา และ นักท่องเที่ยว Wintering ล้วนเป็นกลุ่มเป้าหมายของตลาดท่องเที่ยวเฉพาะทาง Niche Market เพราะเป็นนักท่องเที่ยวแบบ Long Stay คือ พักนานวัน สามารถทำรายได้เป็นจำนวนมากให้กับธุรกิจท่องเที่ยวและประเทศที่ได้รับเลือกให้เป็นจุดหมายปลายทาง

3.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยกล่าวว่า ผลผลิตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว คือ บริการ ซึ่งลูกค้าจะเลือกซื้อเมื่อเกิดความพึงพอใจ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกซื้อบริการ มีดังนี้

3.3.1 ปัจจัยภายใน

1) ทรัพยากรการท่องเที่ยว (Tourism Resources)

ประเทศไทยเป็นประเทศที่อุดมไปด้วยทรัพยากรทางการท่องเที่ยว ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวหมายถึง สิ่งดึงดูดใจให้ผู้คนเดินทางมาเยือนถิ่นนั้นๆ อันจะมีสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ และสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น รวมทั้งเทศกาลงานประเพณีประจำปีที่มีอยู่ในท้องถิ่น แบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ

(1) ประเภทธรรมชาติ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสวยงามที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เช่น ภูเขา น้ำตก น้ำพุร้อน เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า สวนสัตว์ อุทยานแห่งชาติ ห้วย หนอง คลอง บึง

(2) ประเภทประวัติศาสตร์ โบราณวัตถุสถานและศาสนา เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญในทางประวัติศาสตร์ โบราณคดีหรือศาสนา ได้แก่ วัด โบราณสถาน อุทยานประวัติศาสตร์ คูเมือง อนุสาวรีย์ อนุสรณ์สถาน

(3) ประเภทศิลปวัฒนธรรมประเพณี และกิจกรรม เป็นแหล่งท่องเที่ยวอีกรูปแบบหนึ่งในลักษณะของพิธี งาน ประเพณี ชีวิตความเป็นอยู่

2) ความปลอดภัย (Security)

ในการตัดสินใจเลือกจุดหมายการเดินทางท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวจะคำนึงถึงความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินเป็นประการสำคัญ มาตรการรักษาความปลอดภัยจึงต้องมีประสิทธิภาพและทั่วถึงทุกแหล่งท่องเที่ยว

3) โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructures)

ประกอบไปด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกหลัก เช่น ถนน สะพาน สนามบิน สถานีรถไฟ สถานีรถโดยสาร ท่าเรือ ไฟฟ้า ประปา ระบบการสื่อสารที่ทันสมัย โดยปกติแล้ว รัฐจะเป็นผู้ลงทุนจัดโครงสร้างพื้นฐานเพื่ออำนวยความสะดวกสบายของประชาชนในท้องถิ่น หรือหากเป็นการลงทุนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ประชาชนในท้องถิ่นก็ยังสามารถได้รับประโยชน์อย่างถาวร

4) สิ่งอำนวยความสะดวก (Facilities)

เป็นสถานที่หรือบริการ ที่ส่วนใหญ่เอกชนจะเป็นผู้จัดหาไว้บริการแก่นักท่องเที่ยวในรูปแบบของการประกอบการทางธุรกิจ แต่ก็มีการบริการของรัฐอยู่ในบางส่วนด้วย ดังนี้

- (1) การคมนาคม
- (2) พิธีการเข้าเมืองและบริการข่าวสาร
- (3) ที่พักแรมในระดับต่างๆ
- (4) ร้านอาหาร
- (5) บริการนำเที่ยว

5) สินค้าที่ระลึก (Souvenirs)

จะต้องมีการควบคุมคุณภาพ กำหนดราคา รวมทั้งส่งเสริมการใช้วัสดุพื้นบ้าน การออกแบบสินค้าให้มีเอกลักษณ์ รวมทั้งการบรรจุหีบห่อให้สวยงาม

6) การโฆษณาเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ (Advertising and Public Relation)

เป็นปัจจัยสำคัญต่อการขยายตัวของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เป็นกรรมวิธีที่จะทำให้แหล่งท่องเที่ยวของเราเป็นที่รู้จักและสนใจของนักท่องเที่ยวทั้งจากต่างประเทศและภายในประเทศ

7) ภาพลักษณ์ (Image)

เป็นตัวกำหนดค่านักท่องเที่ยว หากมีภาพลักษณ์ว่าเป็นดินแดนแห่งความฝันผู้ชาย นักท่องเที่ยวก็จะ เป็นกลุ่มของผู้ชายที่รักสนุก จึงควรฟื้นฟูภาพลักษณ์ของประเทศไทยในฐานะเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่อุดมไปด้วยมรดกทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เป็นดินแดนแห่งความเพลิดเพลินในการจับตาสินค้าพื้นเมืองและสินค้าปลอดอากร

3.3.2 ปัจจัยภายนอก

1) สถานะเศรษฐกิจและการเมืองของโลก

มีส่วนสำคัญในการกำหนดกระแสการเดินทางของนักท่องเที่ยว สถานะเศรษฐกิจที่ตกต่ำจะทำให้การเดินทางท่องเที่ยวอ่อนตัวลง โดยเฉพาะการเดินทางท่องเที่ยวระยะไกล เช่นเดียวกับความเคลื่อนไหวทางการเมืองในบางประเทศ อาจ

ก่อให้เกิดความรู้สึกถึงความไม่มั่นคง เป็นผลให้การเดินทางออกนอกประเทศชะลอตัวลงในระแวกเวลานั้น ในทางตรงกันข้าม การฟื้นตัวทางเศรษฐกิจและสภาพแวดล้อมความมั่นคงทางการเมือง จะเป็นตัวกระตุ้นกระแสนการเดินทางให้ขยายตัวอย่างกว้าง

2) ความนิยมในการท่องเที่ยว

ในช่วงเวลาสามสิบกว่าปีที่ผ่านมา มีองค์ประกอบหลายอย่างที่ช่วยให้รายได้สูงขึ้น ครอบครัวยุคใหม่มีขนาดเล็กลง ในขณะที่ค่าใช้จ่ายท่องเที่ยวลดต่ำลงจากการที่ธุรกิจท่องเที่ยวได้ปรับรูปแบบของการบริการให้มีค่าใช้จ่ายเบ็ดเสร็จในระบบ ประหยัด ทำให้ผู้ที่รักการเดินทางท่องเที่ยวสามารถจัดการรายได้เพื่อการท่องเที่ยวได้ดีขึ้น ความนิยมในการใช้เวลาว่างพักผ่อนด้วยการเดินทางท่องเที่ยวจะไม่มีวันต่ำลง ควบคู่กันที่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวยังสามารถจูงใจให้ผู้คนใช้จ่ายเงินเหลือใช้เพื่อการเดินทางท่องเที่ยว

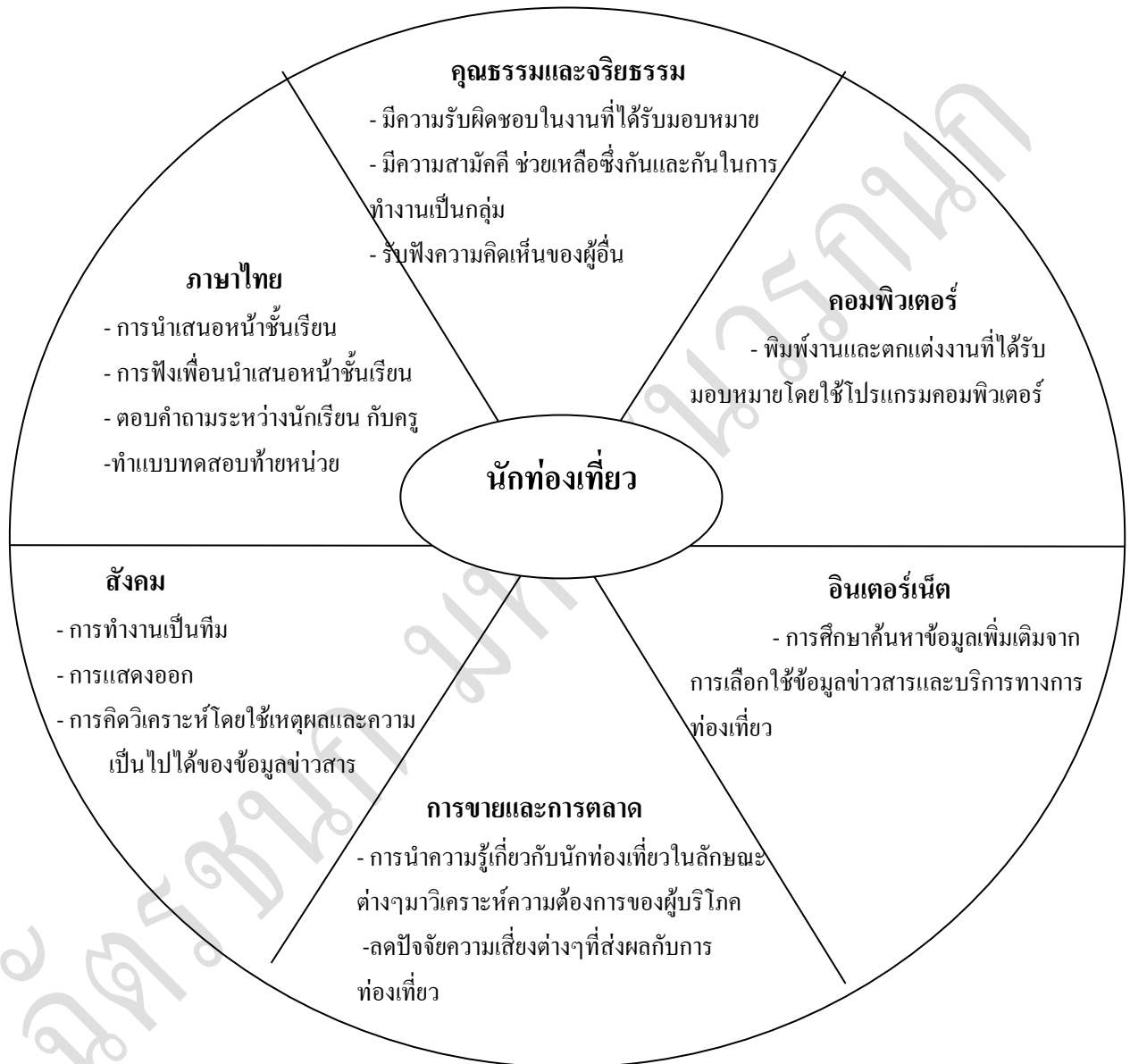
3) การขยายเส้นทางคมนาคม

โลกยุคใหม่ที่การคมนาคมขนส่งจะต้องรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ทำให้เกิดระบบเครือข่ายถนนเชื่อมต่อเพื่อการเดินทางด้วยรถยนต์ที่มีความยืดหยุ่นสูงกว่าตารางการเดินรถไฟที่ค่อนข้างจำกัดและตายตัว ระบบการขนส่งทางอากาศได้รับการพัฒนาส่งผลให้การเดินทางท่องเที่ยวเป็นไปด้วยความสะดวก รวดเร็ว ปลอดภัย และประหยัด

4) การแลกเปลี่ยนนโยบายทางการเมือง

ระบบการคมนาคมขนส่งที่พัฒนาให้มีประสิทธิภาพและรวดเร็ว ทำให้ดูเหมือนโลกจะหดตัวเล็กลง รัฐบาลของทุกประเทศต่างให้ความสนใจความร่วมมือระหว่างประเทศ เพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินทางท่องเที่ยวและการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร ซึ่งเป็นผลให้เกิดการแข่งขันทั้งในแง่ของการส่งเสริมการตลาดและการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวที่ประกอบกันเป็นแรงจูงใจให้เกิดความต้องการในการเดินทางท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น

6. การวางแผนการจัดกิจกรรมแบบบูรณาการ

7. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูแนะนำสาระสำคัญของ นักท่องเที่ยว
2. นักเรียนร่วมกันศึกษาสาระสำคัญ ร่วมตอบคำถามที่ครูถาม
3. ครูยกตัวอย่างนักท่องเที่ยวแต่ละประเภทในปัจจุบันที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดกาญจนบุรี และในประเทศไทย

ขั้นที่ 2 ขั้นกิจกรรม

ให้ความรู้เกี่ยวกับ เรื่อง องค์ประกอบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

1. โดยการอธิบายตามหัวข้อดังนี้
 - ความหมายของนักท่องเที่ยว
 - ประเภทของนักท่องเที่ยว
 - ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการท่องเที่ยว
2. สนทนาซักถามและเปิดโอกาสให้นักเรียนถามข้อสงสัย
3. สรุปเนื้อหาที่เรียนอีกครั้ง
4. ตั้งคำถาม ให้นักเรียนช่วยกันตอบคำถามเกี่ยวกับ นักท่องเที่ยว
5. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบท
6. ส่งงานกลุ่ม เรื่อง นักท่องเที่ยวกลุ่มต่างๆในประเทศไทย โดยเลือกทำ 1 ประเภท พร้อมนำเสนอหน้าชั้นเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. นักเรียนและครูร่วมกันสรุปเนื้อหาเรื่อง นักท่องเที่ยวทั้งหมดที่เรียนมาโดยสรุปเป็นข้อๆ ตามเนื้อหาที่เรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้

นักเรียนทำกิจกรรมดังต่อไปนี้

1. ทำแบบฝึกหัดท้ายหน่วย ตอนที่ 1 แบบอัตนัย เรื่อง ประเภทนักท่องเที่ยว
2. ทำแบบฝึกหัดท้ายหน่วย ตอนที่ 2 แบบปรนัย เรื่อง นักท่องเที่ยว
3. นักเรียนแต่ละคนวิเคราะห์งานกลุ่มที่เพื่อนนำเสนอหน้าชั้นเรียนเรื่อง นักท่องเที่ยวกลุ่มต่างๆในประเทศไทย

8. หนังสืออ้างอิง

ชิดจันทร์ หังสดา. หลักและการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 7 . กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2537.

ทิพวรรณ พุ่มมณี. อุตสาหกรรมท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2546.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 3 . นนทบุรี,

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2545.

โครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวตามความสนใจพิเศษ. กรุงเทพฯ:บริษัทซีเอ อินเตอร์เนชั่นแนล
อิน ฟอร์เมชั่นจำกัด

<http://www.traveladvisor.net/unseenthailand>

<http://www.ttresearch.org/pd/51009.pdf>.

www.tat.or.th

www.bu.ac.th

9. สื่อการสอน และเอกสารประกอบการสอน

1. หนังสือเรียนวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
2. อินเทอร์เน็ต
3. สื่อต่าง ๆ เช่น รูปภาพ
4. นิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

10. การวัดผลประเมินผล

สมรรถนะที่พึงประสงค์	สิ่งที่ต้องการวัด	วิธีวัด	เครื่องมือ
- นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายความเป็นมา ของวิชาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว	<u>ด้านความรู้</u> - การสอบ - การทำรายงานกลุ่ม - การทำแบบฝึกหัด - ตอบคำถาม	- ผ่าน - ไม่ผ่าน - เกณฑ์ที่กำหนด	- แบบฝึกหัด - ใบงาน - คำถาม
- นักเรียนนำความรู้ไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน	<u>ด้านทักษะ</u> - นำเสนอผลงาน - การถาม-ตอบ	- ผ่าน - ไม่ผ่าน	- การตอบคำถาม - ความสนใจ
- นักเรียนมีความซื่อสัตย์ช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อม	<u>ด้านคุณธรรมจริยธรรม</u> - สังเกตพฤติกรรม - การพูด - การแสดงออก	- ผ่าน - ไม่ผ่าน	- ความสนใจ - ความร่วมมือ

11. บันทึกผลการเรียนรู้

[illegible]

12. บันทึกผลการนิเทศ

ผลการใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

- บรรลุตามจุดประสงค์ ☐ ครบทุกข้อ ☐ ไม่ครบ.....
- เวลาที่ใช้ในการสอน ☐ เหมาะสม ☐ มากเกินไป ☐ น้อยเกินไป
- เนื้อหา ☐ สอดคล้องกับจุดประสงค์ ☐ ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์
- กิจกรรมการสอน ☐ ปฏิบัติได้ครบทุกกิจกรรม ☐ ปฏิบัติกิจกรรมได้บางส่วน
- ☐ กิจกรรมเหมาะสมกับเนื้อหา ☐ กิจกรรมบางส่วนไม่เหมาะสม
- การใช้สื่อการสอน ☐ เหมาะสม ☐ ไม่เหมาะสม

ผลการเรียนของนักเรียน

- ความสนใจ / ตั้งใจเรียน ☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย
- การซักถาม / ตอบคำถาม ☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย
- มีความร่วมมือในการจัดกิจกรรม ☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย

สภาพปัญหาในการสอน (ถามครูผู้สอน)

.....

.....

กิจกรรมที่ผู้สอนพึงพอใจ (พูดคุย, สอบถามครูผู้สอน)

.....

.....

ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง

ผู้สอน.....

ผู้นิเทศ.....

- บันทึกการนิเทศ ☐ สอนเนื้อหาได้ครบถ้วน ☐ สอนเนื้อหาได้ไม่ครบถ้วน
- ☐ สอนได้ตามเวลาที่กำหนด ☐ สอนได้ไม่ตรงตามเวลาที่กำหนด
- ☐ อื่น ๆ

(.....)

ผู้นิเทศ.....

	แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	หน่วยที่ 3
	ชื่อวิชา. อุตสาหกรรมท่องเที่ยว	สอนครั้งที่ 23-30
	ชื่อหน่วย. ทรัพยากรการท่องเที่ยว	ชั่วโมงรวม 8 ชั่วโมง
ชื่อเรื่อง. ทรัพยากรการท่องเที่ยว		จำนวนชั่วโมง 8 ชั่วโมง
1. หัวข้อเรื่องและงาน เรื่องที่ 4 ทรัพยากรการท่องเที่ยว - ความหมายของทรัพยากรการท่องเที่ยว - ลักษณะของทรัพยากรการท่องเที่ยว - ประเภทของทรัพยากรการท่องเที่ยว - ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่สำคัญในภาคต่างๆ ของประเทศไทย - การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว 3. สารสำคัญ ทรัพยากรการท่องเที่ยวเป็นองค์ประกอบสำคัญของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพราะเป็นสิ่งดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวไปสู่จุดหมายปลายทาง ทรัพยากรการท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่จับต้องไม่ได้โดยแบ่งออกเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวส่วนที่เป็นธรรมชาติ และทรัพยากรส่วนที่มนุษย์สร้างขึ้น ประเทศไทยมีทรัพยากรการท่องเที่ยวกระจายอยู่ในทุกภาคของประเทศ การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งในอันที่จะทำให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีความมั่นคงยั่งยืน		

3. สมรรถนะที่พึงประสงค์ (ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม)

3.1 ด้านความรู้

- 3.1.1 นักเรียนสามารถอธิบายความหมายของทรัพยากรการท่องเที่ยวได้
- 3.1.2 นักเรียนมีความรู้และเข้าใจลักษณะสำคัญของทรัพยากรการท่องเที่ยวได้
- 3.1.3 นักเรียนสามารถจำแนกและอธิบายเกี่ยวกับประเภทของทรัพยากรการท่องเที่ยวได้
- 3.1.4 นักเรียนมีความรู้และเข้าใจเกี่ยวกับทรัพยากรการท่องเที่ยวที่สำคัญในภาคต่างๆของประเทศไทยได้
- 3.1.5 นักเรียนสามารถเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวได้

3.2 ด้านทักษะ

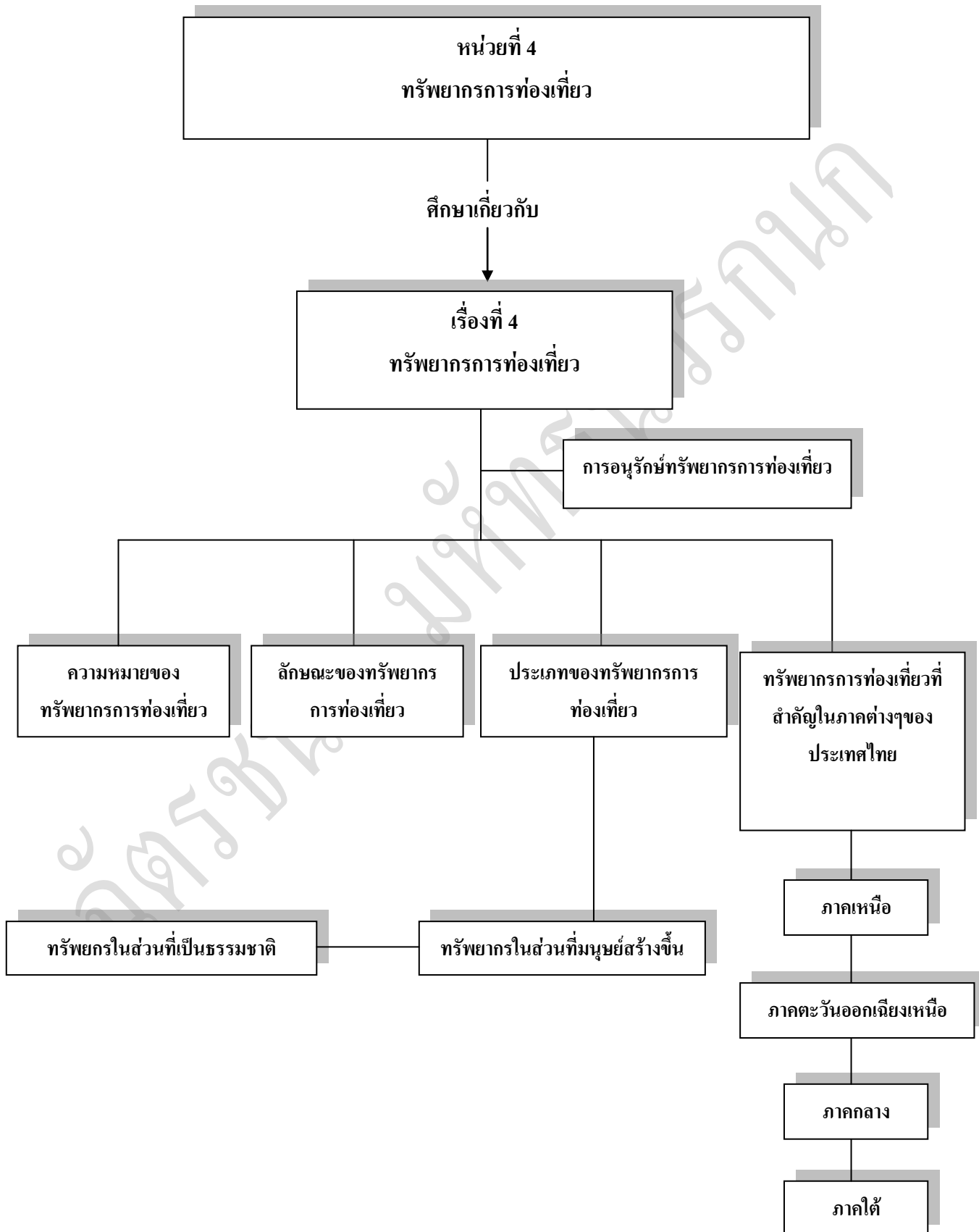
- 3.2.1 สามารถจำแนกความแตกต่างของทรัพยากรทางการท่องเที่ยวได้
- 3.2.2 เข้าใจลักษณะ และประเภทของทรัพยากรการท่องเที่ยวแต่ละประเภทได้
- 3.2.3 เข้าใจเกี่ยวกับการร่วมมือกันอนุรักษ์ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวได้

3.3 ด้านคุณธรรมจริยธรรม

- 3.3.1 มีกิจนิสัยที่ดีในการทำงานอย่างเป็นระบบและส่งงานตามกำหนดเวลา
- 3.3.2 มีความอดทน ประณีตและรอบคอบต่อการทำงาน
- 3.3.3 มีการใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด และปลอดภัย
- 3.3.4 มีความสนใจ ตั้งใจ ใฝ่รู้และแสวงหาความรู้ที่หลากหลาย
- 3.3.5 มีการทำงานร่วมกันเป็นทีมหรือเป็นกลุ่ม

4. แผนผังมโนคติ (Concept Mapping)

แผนผังความคิดรวบยอด (a concept map) เรื่อง ทรัพยากรการท่องเที่ยว

5. ใบความรู้

	ใบความรู้ประกอบแผนการสอน	หน่วยการเรียนรู้ที่ 4
	วิชา อุตสาหกรรมท่องเที่ยว	จำนวน 3 หน่วยกิต
	รหัสวิชา 2701 - 1001	ระดับ ปวช. 1 การโรงแรม
	ชื่อหน่วย ทรัพยากรการท่องเที่ยว	จำนวน 8 ชั่วโมง

บทที่ 4 ทรัพยากรการท่องเที่ยว

ทรัพยากรการท่องเที่ยว (Tourism Resources) เป็นองค์ประกอบสำคัญของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเนื่องจากเป็นสิ่งดึงดูดใจ (Attraction) ให้นักท่องเที่ยวไปสู่จุดหมายปลายทาง (Destination) ทรัพยากรการท่องเที่ยวจึงเป็นสินค้าการท่องเที่ยว (Travel Product) ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่หลากหลายและทรงคุณค่าความสำคัญและความงดงามจะเป็นปัจจัยที่สำคัญในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

4.1 ความหมายของทรัพยากรการท่องเที่ยว

ทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง สิ่งที่น่าสนใจ เป็นประโยชน์ และมีคุณค่าต่อการท่องเที่ยว เป็นสิ่งดึงดูดหรือจูงใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปเยือนหรือไปท่องเที่ยว ซึ่งอาจเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ หรือสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น และถ้ามีลักษณะแปลกและเด่นชัดเป็นที่ปรารถนาของนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางไปท่องเที่ยว ซึ่งมีผู้กล่าวว่าการขายสินค้าการท่องเที่ยวเปรียบเสมือนการ “ขายฝัน”

4.2 ลักษณะของทรัพยากรการท่องเที่ยว

ทรัพยากรการท่องเที่ยวทั้งที่เป็นรูปธรรม หรือนามธรรม จะมีลักษณะโดยทั่วไป ดังนี้

4.2.1 จับต้องไม่ได้ สิ่งที่นักท่องเที่ยวได้รับ คือ ความรู้สึก เช่น ความชอบ ไม่ชอบ ดิ้นเดิน เบื่อ ประทับใจ ไม่ประทับใจ

4.2.2 สินค้าไม่มีตัวตน เมื่อตกลงซื้อขายจะไม่ได้ตัวสินค้า และนักท่องเที่ยวต้องเดินทางไปซื้อสินค้ายังแหล่งโดยออกค่าใช้จ่ายเอง

4.2.3 คุณภาพไม่แน่นอน คุณภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวทำได้ยาก เพราะตัวสินค้าหรือทรัพยากรท่องเที่ยวจะเกิดประสิทธิภาพหรือมีคุณภาพได้ ต้องผสมผสานระหว่างทรัพยากรท่องเที่ยวต่างชนิดกัน ซึ่งบางครั้งไม่สามารถควบคุมคุณภาพได้เพราะขึ้นอยู่กับฤดูกาล สภาพดินฟ้า อากาศ การเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝัน อุบัติภัยร้ายแรง การก่อวินาศกรรม และโรคระบาด

4.2.4 ปริมาณและกรรมสิทธิ์คงเดิม ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่นำมาเป็นสินค้าขายให้แก่นักท่องเที่ยวจะไม่ลดปริมาณลงตามจำนวนที่ขาย แต่จะคงจำนวนและสภาพเท่าเดิม

4.3 ประเภทของทรัพยากรการท่องเที่ยว

ประเทศไทยมีทรัพยากรการท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากและมีความหลากหลาย แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ 1) ส่วนที่เป็นธรรมชาติ 2) ส่วนที่มนุษย์สร้างขึ้น

4.3.1 ทรัพยากรการท่องเที่ยวในส่วนที่เป็นธรรมชาติ แบ่งออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่

1) **อุทยานแห่งชาติ (National Park)** เป็นพื้นที่ที่ได้รับการประกาศให้เป็นแหล่งสงวนแห่งชาติและคุ้มครองสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติ เพื่อการใช้ประโยชน์ด้านการค้นคว้า วิจัย นันทนาการและการท่องเที่ยว โดยกรมป่าไม้ประกาศจัดตั้งอุทยานแห่งชาติในประเทศไทยทั้งสิ้น 81 แห่ง เป็นอุทยานแห่งชาติทางบก 63 แห่ง และเป็นอุทยานแห่งชาติทางทะเล 18 แห่ง ส่วนพื้นที่อยู่ระหว่างการเตรียมการประกาศจัดตั้งมีไม่น้อยกว่า 40 แห่ง อุทยานแห่งชาติทางบก อาทิเช่น เขาใหญ่ ภูกระดึง ภูหลวง สำหรับอุทยานแห่งชาติทางทะเล อาทิเช่น หมู่เกาะสิมิลัน หมู่เกาะสุรินทร์ หมู่เกาะอ่างทอง และอ่าวพังงา เป็นต้น

2) **วนอุทยาน (Forest Park)** เป็นพื้นที่นันทนาการที่มีขนาดเล็กและมีความโดดเด่นน้อยกว่าอุทยานแห่งชาติ หากแต่ยังมีความสำคัญในแง่ของการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับประชาชนในท้องถิ่น ปัจจุบันประเทศไทยมีวนอุทยานในประวัติศาสตร์ไทยทั้งสิ้น 46 แห่ง กระจายอยู่ทั่วภูมิภาคของประเทศ วนอุทยานทั้งหมดอยู่ในความดูแลของกรมป่าไม้ เช่น วนอุทยานน้ำตกโดนไพร จังหวัดภูเก็ต

3) **เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า (Wildlife Sanctuary)** ตามพระราชบัญญัติ คือพื้นที่ที่ถูกกำหนดและถูกสงวนรักษาไว้ให้ปลอดจากกิจกรรมต่างๆ ของมนุษย์ที่อาจรบกวนถิ่นที่อยู่อาศัยและการดำรงชีวิตของสัตว์ป่า แต่เนื่องจากพื้นที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าหลายแห่งมีองค์ประกอบของทรัพยากรธรรมชาติที่มีความโดดเด่นและมีคุณค่าทางด้านนันทนาการสูงจึงอนุญาตให้ประชาชนเข้าไปพักผ่อนหาความรู้ในพื้นที่ได้ ปัจจุบันประเทศไทยมีเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่ารวมทั้งสิ้น 37 แห่ง เช่น เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้ง เป็นต้น

4) **เขตห้ามล่าสัตว์ (Non Hunting area)** เป็นพื้นที่ที่รัฐบาลประกาศให้เป็นเขตพื้นที่คุ้มครองสัตว์ป่าบางชนิดที่กำหนด แต่ไม่หวงห้ามการใช้พื้นที่เพื่อกิจกรรมอื่นๆ ปัจจุบันมี 49 แห่ง

5) **สวนพฤกษศาสตร์ (Botanical Garden)** เป็นพื้นที่ที่มีการรวบรวมพันธุ์ไม้ชนิดต่างๆ ที่มีคุณค่ามาปลูกไว้เป็นลำดับตามหมวดหมู่ เพื่อการศึกษาวิจัยและเผยแพร่ขยายพันธุ์ให้กับประชาชน ปัจจุบันกรมป่าไม้จัดให้มีสวนพฤกษศาสตร์ทั้งสิ้น 13 แห่ง

6) **สวนรุกขชาติ (Arboretum)** เป็นพื้นที่ที่มีขนาดเล็กกว่าสวนพฤกษศาสตร์ สร้างขึ้นเพื่อรวบรวมพันธุ์ไม้ต่างๆ โดยเฉพาะไม้ยืนต้นที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจ เปิดให้ประชาชนเข้าไปพักผ่อนหย่อนใจและศึกษาพันธุ์ไม้ในพื้นที่ได้ ปัจจุบันมี 44 แห่ง

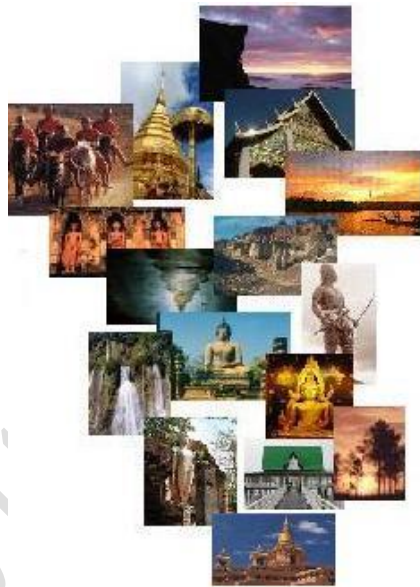
นอกจากพื้นที่ทั้ง 6 แล้ว ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวทางธรรมชาติยังไม่รวมไปถึงพื้นที่ต้นน้ำ พื้นที่ชายหาด ชายฝั่ง เกาะแก่ง และพื้นที่อื่นๆอีกจำนวนมาก

4.3.2 ทรัพยากรการท่องเที่ยวส่วนที่มนุษย์สร้างขึ้น

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่อุดมไปด้วยทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นรวมถึง ร่องรอยและหลักฐานทางโบราณในยุก่อนประวัติศาสตร์และยุคประวัติศาสตร์ ทรัพยากรท่องเที่ยวที่มีทั้งที่เป็นที่อยู่อาศัยของมนุษย์ ศาสนสถาน โบราณวัตถุ โบราณสถาน กำแพงเมือง ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ สินค้าพื้นเมืองและหัตถกรรมพื้นเมือง บางส่วนอยู่ในความดูแลของกรมศิลปากร บางส่วนอยู่ในพื้นที่อนุรักษ์และอยู่ในการดูแลของกรมป่าไม้ และหน่วยงานอื่นๆของรัฐ

4.4 ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่สำคัญในภาคต่างๆของประเทศไทย

ประเทศมีพื้นที่ 513 ล้านตารางกิโลเมตร ประกอบไปด้วยพื้นที่ 76 จังหวัด มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีการรวบรวมไว้ทั้งสิ้น 2,579 แห่ง เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ 1,386 แห่ง และแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น 1,193 แห่ง กระจายอยู่ทั่วทุกภูมิภาคของประเทศดังนี้

ภาคเหนือ

มีพื้นที่ ประมาณ 170 ล้านตารางกิโลเมตร มีพรมแดนติดต่อกับประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและประเทศสหภาพเมียนมาร์ นอกจากนี้จะมีธรรมชาติที่สวยงามแล้วภาคเหนือตอนล่างยังเป็นแหล่ง

อารยธรรมล้านนาและเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ ขนบธรรมเนียมประเพณีล้านนาได้กล่าวขานว่าเป็นเมืองคนงาม ประชาชนมีอัธยาศัยอ่อนโยน โอบอ้อมอารี

ลักษณะภูมิประเทศของภาคเหนือเป็นทิวเขาทอดยาวจากเหนือลงมาได้ ทิวเขาที่สำคัญได้แก่ ทิวเขาดอยอินทนนท์ เป็นทิว เขาที่ใหญ่และยาวที่สุดของภาคเหนือ มียอดเขาสูงเป็นอันดับหนึ่งของประเทศคือ ยอดเขาดอยอินทนนท์ อยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ ทิวเขาแดนลาวกั้นเขตแดนไทยกับพม่า มียอดเขาสูงเป็นอันดับสองของประเทศคือ ยอดดอยผ้าห่มปก อยู่ในอำเภอแม่สาย และยอดดอยหลวงเชียงดาวสูงเป็นอันดับ 3 อยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ และยังมีทิวเขาขุนตาล ทิวเขาฝิ่ปันน้ำตะวันตก ทิวเขานี้อยู่ระหว่างแม่น้ำ วังกับแม่น้ำยม ทิวเขาฝิ่ปันน้ำ

ตะวันออก อยู่ระหว่างแม่น้ำยมกับแม่น้ำน่าน ทิวเขาหลวงพระบาง กันเขตแดนระหว่างไทย กับลาว ทิวเขาเหล่านี้ ประกอบไปด้วยภูเขาใหญ่น้อยมากมาย เช่น ดอยอินทนนท์ ดอยขุนตาล ภูชี้ฟ้า ภูผาตั้ง และยังเป็นที่อยู่ อาศัยของ ชาวเขาเผ่าต่างๆ ได้แก่ กะเหรี่ยง ม้ง มูเซอ เย้า อีเก้อ และลีซอ ส่วนพื้นที่ราบบริเวณหุบเขาและแถบลุ่มแม่น้ำปิง วัง ยม น่าน ลุ่มน้ำกก และน้ำอิง มีความอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การ เพาะปลูกข้าว และพืชไร่ รวมทั้งไม้ผลหลากหลาย ชนิด

ลักษณะนิสัยของชาวเหนือสังเกตได้จากภาษาพูด ซึ่งเป็นภาษาไทยท้องถิ่นที่มีความไพเราะอ่อนหวาน แสดงถึงความ สุภาพอ่อนโยนในจิตใจ ความโอบอ้อมอารี และความเป็นมิตร งานหัตถกรรมมากมายที่สร้างสรรค์ เป็นข้าวของเครื่องใช้ และของที่ระลึกที่ได้รับความนิยม จนกลายเป็นสินค้าส่งออกที่นำรายได้เข้าประเทศ เป็นสิ่ง หนึ่งที่สามารถบ่งบอกความ เป็นชาวไทยภาคเหนือได้เป็นอย่างดี

เมื่อพญามังราย กษัตริย์ผู้ครองเมืองหริภุญธรเงินยาง ซึ่งถือได้ว่าเป็นปฐมกษัตริย์ของ อาณาจักรล้านนา ได้ ทำการ รวบรวมหัวเมืองต่างๆที่กระจายอยู่และไม่ขึ้นแก่กัน และยกทัพไปตีเมืองต่างๆ ที่อยู่ในแคว้นโยนก เพื่อ รวบรวม เข้าไว้เป็นอาณาจักรเดียวกัน ในปีพ.ศ.1805 ได้ทรงสร้างเมืองเชียงใหม่ หลังจากนั้นได้ยกทัพไปตีเมือง ต่างๆรวมทั้งแคว้นหริภุญไชย ซึ่งอยู่ในเขตราบลุ่มแม่น้ำปิง ในปีพ.ศ.1812 ยึดเมืองเชียงใหม่ได้ ปีพ.ศ.1819 ยกทัพ ไปตีเมืองพะเยาซึ่งในขณะนั้นพญางำเมืองครองครองอยู่ แต่ไม่มีการรบเกิดขึ้นและเป็นมิตรไมตรีต่อกัน จึงทำให้ แคว้นพะเยาเป็นอิสระ ในปีพ.ศ.1824 สามารถยึดเมืองหริภุญไชยได้ และทรงประทับอยู่ที่เมืองหริภุญไชยเป็นเวลา 2 ปี จึงได้ย้ายมาสร้างเวียงใหม่ขึ้นเป็นที่ประทับ ในปีพ.ศ.1829 ชื่อ เวียงกุมกาม

เวียงกุมกามเป็นเวียงที่พญามังรายสร้างขึ้น ในบริเวณชุมชนโบราณสมัยหริภุญไชยตามประวัติ ก่อนหน้า การสร้างเวียงกุมกาม พญามังราย ทรงยกทัพจากเมืองฝางมายึดครองเมืองหริภุญไชย พระองค์ประทับที่หริภุญไชย อยู่ช่วงระยะเวลาหนึ่ง ก็มอบให้อ้ายฟ้าครองหริภุญไชยส่วน พระองค์แสวงหาที่สร้างเวียงใหม่ และทรงเลือก หมู่บ้านแห่งหนึ่งที่อยู่ริมแม่น้ำปิง "ปิงห่าง" มา สร้างเป็นเวียงกุมกาม มูลเหตุกำหนดเวียงกุมกาม เวียงกุมกาม กำหนดขึ้น เพราะพญามังราย ทรงประสงค์จะสร้างเมืองหลวงแห่งใหม่แทนที่เมืองหริภุญไชย หลังจากที่พญามัง รายยึด ครองเมืองหริภุญไชยสำเร็จในราว พ.ศ. 1835 พระองค์ประทับที่หริภุญไชยเพียง 2 ปี ก็แสดงความไม่พอใจ จะใช้เมืองหริภุญไชยเป็นเมืองหลวงอีกต่อไปแม้ว่าเมือง

หริภุญไชยจะเป็น ศูนย์กลางทางการเมือง การค้า ศาสนาและวัฒนธรรมเป็นเวลาช้านาน ความไม่พอใจในเมือง หริ ภุญไชย คงเป็นเพราะข้อบกพร่องของตัวเวียง ที่สร้างมาประมาณ 500 ปี เวียงมีขนาดเล็ก และคับแคบไม่สามารถ ขยายตัวเวียงได้เป็นไปได้อีกคงเต็มไปด้วยวัสดุและสิ่งก่อสร้างต่างๆ เพื่อความเหมาะสมกับรัฐที่อาณาเขตกว้างขวาง ขึ้นพญามังรายจึงหาสถานที่สร้างเมืองหลวง ขึ้นใหม่โดยให้เมืองหริภุญไชยมีฐานะเป็นเมืองศูนย์กลางพุทธศาสนา ขณะที่เมืองหลวงแห่งใหม่จะเป็นศูนย์กลางทางการเมืองและการเมือง

จากการเลือกสถานที่สร้างเมืองหลวง ทั้งกุมกามและเชียงใหม่ พญามังรายจะเลือกสร้างในเขตแอ่งที่ราบ เชียงใหม่-ลำพูน โดยไม่กลับไปสร้างเมืองหลวงในเขตที่ราบลุ่มแม่น้ำที่กักซึ่งอยู่ทางตอนบน พญามังรายไม่เสด็จ กลับไปประทับอีกเลย ทั้งนี้คงเพราะเขตแอ่งที่ราบเชียงใหม่-ลำพูน มีทำเลที่ตั้ง เหมาะสมต่อการเป็นเมืองหลวงของ อาณาจักรล้านนา มากกว่าเขตที่ราบลุ่ม แม่น้ำกก เขตแอ่งที่ราบเชียงใหม่-ลำพูนเป็นบริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำที่มีที่ราบ ติดต่อกันไปเป็นผืน ใหญ่ที่สุดในภาคเหนือ จะสามารถปลูกข้าวได้อย่างกว้างขวาง และยังสามารถทำการค้ากับ

ในขณะที่พญามังรายกำลังเรืองอำนาจอยู่นั้น ก็เป็นช่วงที่ อาณาจักรสุโขทัยซึ่งปกครองโดยพ่อขุนรามคำแหงมหาราช กำลังเรืองอำนาจอยู่เหมือนกัน แต่ไม่มีการสู้รบกัน เนื่องจาก พญามังราย พ่อขุนรามคำแหง และพญาเจ้าเมือง เป็นพระสหายร่วมน้ำสาบานต่อกัน ในปีพ.ศ.1839 ได้ทรงคิดจะสร้างเมืองแห่งใหม่ขึ้น จึงได้อัญเชิญ พระสหายร่วมน้ำสาบาน มาเลือกทำเล ณ บริเวณ ที่ราบลุ่มเชิงดอยสุเทพ และทรงตั้งชื่อว่า นพบุรีศรีนครพิงค์เชียงใหม่ พ่อขุนรามคำแหงทรงมีพระราชปรารภว่า เมืองนี้ข้าศึกจะเบียดเบียนทำร้ายมิได้ คนไหนมีเงินพันมาอยู่เมืองนี้จะมีเงินหมื่น ครั้นมีเงินหมื่นมาอยู่จะมีเงินแสน ส่วนพญาเจ้าเมือง ได้ถวายความเห็นว่ เขตเมืองนี้ดีจริง เพราะว่ามีเนินดินมีพรรณรังษี 5 ประการ มีชัย 7 ประการ เมืองนี้มีลัทธินักแล ส่วนกำแพงเมืองที่สร้างขึ้น กว้างด้านละ 800 วา ยาวด้านละ 1000 วา และถือได้ว่า เมืองเชียงใหม่เป็นศูนย์กลางทางการเมือง การปกครอง เศรษฐกิจและวัฒนธรรมของอาณาจักรล้านนาหลังจากสร้างเมืองเชียงใหม่ได้ไม่นานพญาเบิก ผู้ครองนครเขลางค์ซึ่งเป็นราชบุตรของอดีตผู้ครองแคว้นหริภุญไชย ได้ยกทัพมาเพื่อจะชิงเมืองหริภุญไชยคืน แต่กองทัพเมืองเชียงใหม่รบชนะ และต่อมาสามารถยึดเมืองเขลางค์ ให้ขึ้นตรงต่อเมืองเชียงใหม่ ซึ่งนับเป็นการขยายดินแดนและรวมเอาบ้านเมืองในเขตลุ่มแม่น้ำวังเข้าไว้เป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรล้านนา

[illegible]

ชายแดนกัมพูชา ทางตะวันตกมีเทือกเขาเพชรบูรณ์และเทือกเขาแดงพญาเย็นเป็นแนวกันแยกจากภาคเหนือและภาคกลาง การเกษตรนับเป็นอาชีพหลักของภาค แต่ด้วยสภาพอากาศที่ร้อนและแห้งแล้ง รวมถึงปัจจัยอื่นๆ ทางด้านสังคมเศรษฐกิจ ทำให้มีผลผลิตที่น้อยกว่าภาคอื่นๆ ภาษาหลักของภาคนี้ คือ ภาษาอีสาน แต่ภาษาไทยกลางก็นิยมใช้กันแพร่หลายโดยเฉพาะในเมืองใหญ่ ขณะเดียวกันยังมีภาษาเขมร ที่ใช้กันมากในบริเวณอีสานใต้ นอกจากนี้ยังมีภาษาถิ่นอื่นๆ อีกมาก เช่น ภาษาผู้ไท ภาษาโซ้ ภาษาไทยโคราช เป็นต้น

ภาคอีสานมีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่โดดเด่น เช่น อาหาร ภาษา ดนตรีหมอลำ และศิลปะการฟ้อนรำที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ เป็นต้น ภาคอีสาน มีเนื้อที่มากที่สุดของประเทศไทย ประมาณ 168,854 ตารางกิโลเมตร หรือมีเนื้อที่ร้อยละ 33.17 เทียบได้กับหนึ่งในสามของพื้นที่ทั้งหมดของประเทศไทยได้จัดว่าเป็นพื้นที่ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย เทือกเขาที่สูงที่สุดในภาคอีสานคือ ยอดภูหลวง และภูกระดึงซึ่งเป็นต้นกำเนิดของแม่น้ำสายสำคัญของชาวอีสานในหลายจังหวัดด้วยกัน เช่น ลำตะคอง แม่น้ำชี แม่น้ำพอง แม่น้ำเลย แม่น้ำพรม แม่น้ำมูล

พื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นที่ราบสูง มีอากาศร้อนจัด และหนาวจัด พื้นดินไม่เก็บน้ำจึงมีสภาพแห้งแล้ง พื้นที่อันกว้างขวางจึงเป็นป่าดงและทุ่งหญ้า อย่างไรก็ตามในระยะต่อมาเมื่อได้มีโครงการชลประทานเพิ่มมากขึ้น ทำให้ภาคนี้กลับกลายเป็นอยู่ช้ำอู่น้ำแหล่งที่ส่งร่องจากภาคกลาง

ภาคตะวันออกเฉียงเหนืออยู่ในวงกระหนาบของประเทศลาวและเขมร การติดต่อกับประเทศลาวทำได้สะดวกตลอดแนวชายแดน เพราะมีเพียงลำน้ำโขงกั้นอยู่ และประชาชนเป็นชนเผ่าเดียวกันกับไทย ส่วนทางเขมนั้น ทิวเขาพนมดงรักกั้นอยู่อย่างค่อนข้างสมบูรณ์ การติดต่อถูกจำกัดอยู่ตามช่องทางต่าง ๆ ผ่านเขาที่สูงชัน และเป็นแนวยาวตลอด

ที่ราบสูงภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีลักษณะคล้ายปากปล่องภูเขาไฟขนาดใหญ่ โดยมีทิวเขาเลยอยู่ทางด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ทิวเขาเพชรบูรณ์ ทิวเขาแดงพระยาเย็น และทิวเขาสันกำแพงอยู่ทางด้านทิศตะวันตก ทิวเขาพนมดงรักอยู่ทางด้านทิศใต้ มีภูเก้าและภูพานอยู่ทางด้านทิศเหนือ และเชื่อมต่อกับทิวเขาเลยมาพบทิวเขาพนมดงรัก พื้นที่โดยทั่วไปสูงเหนือระดับน้ำทะเล ประมาณ 140 - 200 เมตร พื้นที่ส่วนใหญ่ลาดเอียงไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ประมาณ 50 เมตร ลักษณะพื้นที่เป็นลูกคลื่นน้อย ๆ เนื้อดินเป็นดินปนทราย และเกือบไม่มีดินตะกอนอยู่เลย

ภูมิประเทศ ทั้งภาคยกตัวสูงเป็นขอบแยกตัวออกจากภาคกลางอย่างชัดเจน ประกอบด้วยเทือกเขาสูงทางทิศตะวันตกและทิศใต้ เทือกเขาทิศตะวันตกมีความสูงเฉลี่ย 500-1,000 เมตร เนือระดับน้ำทะเล มียอดเขาที่สูงที่สุดในภาคอีสานคือ ยอดภูหลวง มีความสูง 1,571 เมตร และภูกระดึงสูง 1,325 เมตร เป็นแหล่งต้นน้ำของแม่น้ำหลายสาย ได้แก่ แม่น้ำพอง แม่น้ำเลย แม่น้ำพรม แม่น้ำชี และลำตะคอง

ทางด้านทิศใต้มีเทือกเขาสันกำแพง และเทือกเขาพนมดงรัก กั้นระหว่างภาคอีสานของไทย กับกัมพูชา และลาว มีความสูงเฉลี่ย 400-700 เมตร ยอดเขาเขียวเป็นยอดเขาที่สูงที่สุดอยู่ทางตอนใต้ สูงประมาณ 1,292 เมตร

ส่วนตอนกลางของภาคมีเทือกเขาภูพานทอดตัวจากเหนือลงสู่ทิศใต้ แบ่งภาคอีสานออกเป็น 2 ส่วน คือ แอ่งโคราช คือ บริเวณแถบลุ่มแม่น้ำชี และแม่น้ำมูล มีพื้นที่ 3 ใน 4 ของภาคอีสานทั้งหมด แอ่งสกลนคร คือบริเวณตอนเหนือของเทือกเขาภูพาน และบริเวณที่ราบลุ่มน้ำโขง

การค้นพบโครงกระดูก และรอยเท้าไดโนเสาร์บนแผ่นหินทรายที่อำเภอภูเวียง จังหวัดขอนแก่น อำเภอหลวง จังหวัดเลย และอำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ หรือแม้แต่ภาพเขียนของมนุษย์โบราณตามผนังถ้ำ รวมทั้งวัฒนธรรมบ้านเชียง และซากโบราณวัตถุมากมาย ทำให้การขุดค้นหาร่องรอยอารยธรรมในอดีตของดินแดนอันมั่งคั่งแห่งนี้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นดินแดนที่มีผู้คนอยู่อาศัยมาตั้งแต่อดีต ชุมชนต่าง ๆ ได้มีพัฒนาการต่อเนื่องจนเกิดเป็นรัฐ โดยมีแหล่งชุมชนโบราณจำนวนมากกระจายอยู่บริเวณลุ่มแม่น้ำชีและลุ่มแม่น้ำมูล โดยแบ่งเป็นกลุ่มวัฒนธรรมทวารวดีซึ่งนิยมทำคูน้ำคันดินเป็นวงรี หรือวงกลมรอบเมือง นิยมตั้งเมืองใกล้แหล่งน้ำเพื่อสะดวกในการชักน้ำเข้ามาเก็บในคูเมือง และกลุ่มวัฒนธรรมขอม ที่ผังเมืองมักจะเป็นรูปสี่เหลี่ยม มีการขุดบารายไว้เป็นแหล่งน้ำในเมือง

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นที่ราบใหญ่ตอนกลางของแหลมทอง หรืออินโดจีน มีทิวเขาเป็นกรอบล้อมรอบพื้นที่อยู่เกือบทุกด้าน จึงมีสภาพเป็นที่ราบสูง พื้นที่แยกออกจากภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือโดยมีทิวเขา และป่าใหญ่กั้นไว้ มีลำน้ำโขงกั้นอยู่ทางเหนือและทางตะวันออก และเป็นเส้นเขตแดนระหว่างไทยกับลาว

ประวัติศาสตร์ ในสมัยโบราณภาคนี้เคยเป็นอาณาจักรขอมก่อนที่จะตกมาเป็นของไทย ดังนั้นในปัจจุบันจึงมีชนชาวเขมร และส่วยปะปนอยู่กับชนชาติไทยทางตอนใต้ของภาค ส่วนทางตอนเหนือและตะวันออก มีชนชาวเวียดนามเข้ามาปะปนอยู่บ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังสงครามมหาเอเชียบูรพา ได้มีชาวเวียดนามอพยพเข้ามาอยู่อีกเป็นจำนวนมาก นอกจากนั้นยังมีชนชาติอยู่ทั่วไปทั้งที่เป็นจีนแท้ และลูกผสม

เมื่อประมาณ พ.ศ. 1100 พวกละว้าเสื่อมอำนาจลง ขอมเข้ามามีอำนาจแทนและตั้งอาณาจักรเจนละ หรืออีสานปุระ ส่วนพวกละว้าก็ถอยร่นไปทางทิศเหนือ เมื่อขอมแผ่อิทธิพลและมีอำนาจครอบครองดินแดนเดิมของละว้าแล้ว ขอมได้แบ่งการปกครองออกเป็น 3 ภาค โดยตั้งเมืองศูนย์กลางการปกครองบังคับบัญชาขึ้น 3 เมือง คือ เมืองละโว้ (ลพบุรี)

เมืองพิมาย (อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา) และเมืองสกลนคร แต่ละเมืองมีฐานะเป็นเมืองประเทศราชเท่าเทียมกัน และปกครองบังคับบัญชาขึ้นตรงต่อนครวัด อันเป็นราชธานีของขอม ซึ่งอยู่ในดินแดนเขมร

อิทธิพลของวัฒนธรรมทวารวดีที่แพร่ขยายครอบคลุม ดินแดนอีสานในช่วงพุทธศตวรรษที่ 12 - 14 หลังจากนั้นอาณาจักรขอมได้ขยายอิทธิพลเข้ามาสู่ดินแดนอีสาน โดยมีอิทธิพลสูงมากในระหว่างพุทธศตวรรษที่

ภาคกลาง

ภาคกลาง หมายถึง ภูมิภาคตอนกลางของไทย ครอบคลุมพื้นที่แห่งที่ราบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา อยู่กึ่งกลางระหว่างภาคเหนือ ภาคอีสาน และภาคใต้ ในบางบริบท ภาคกลางอาจหมายถึงรวมถึงภาคตะวันตกและภาคตะวันออกด้วย

ลักษณะภูมิประเทศ

ส่วนใหญ่ประกอบไปด้วยที่ราบซึ่งเกิดจากการที่แม่น้ำพัดพาเอาเศษหิน เศษดิน กรวดทราย และตะกอนมาทับถมพอกพูนมานับเป็นเวลาล้าน ๆ ปี บริเวณที่ราบของภาคนี้กินอาณาบริเวณตั้งแต่ทางใต้ของจังหวัดอุตรดิตถ์ลงไปจนจรดอ่าวไทย นับเป็นพื้นที่ราบที่มีขนาดกว้างใหญ่กว่าภูมิภาคอื่น ๆ ของประเทศ อย่างไรก็ตามบางบริเวณของภาคกลาง มีภูเขาโดด ๆ ทางจังหวัดนครสวรรค์และด้านตะวันตกของจังหวัดพิษณุโลก จากหลักฐานทางธรณีวิทยาสันนิษฐานว่าภูเขาโดดเหล่านี้เดิมเคยเป็นเกาะ เพราะน้ำทะเลท่วมขึ้นไปถึงจังหวัดอุตรดิตถ์ในหลายยุค พื้นดินยกตัวสูงขึ้น รวมทั้งการกระทำของแม่น้ำหลาย ๆ สายซึ่งมีการกัดเซาะสึกกร่อนและการทับถมพอกพูน ทำให้บริเวณดังกล่าวเป็นที่ราบอันกว้างใหญ่ของประเทศ

เมื่อพิจารณาตามลักษณะโครงสร้าง บริเวณภาคกลางสามารถแบ่งได้เป็น 3 เขต คือ

1. ภาคกลางตอนบน ได้แก่ บริเวณตั้งแต่จังหวัดนครสวรรค์ขึ้นไปทางตอนบน ครอบคลุมพื้นที่ในเขตจังหวัดกำแพงเพชร พิจิตร พิษณุโลก สุโขทัย รวมทั้งบางบริเวณทางตอนใต้ของจังหวัดอุตรดิตถ์และเพชรบูรณ์ ภูมิประเทศโดยทั่วไปในบริเวณตอนบนนี้ ประมาณ 2 ใน 3 ของพื้นที่เป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำและที่ราบลูกฟูก (rolling plains) ซึ่งเกิดจากการกระทำของแม่น้ำสายสำคัญ ๆ คือ แม่น้ำปิง แม่น้ำวัง แม่น้ำยม แม่น้ำน่าน และลำน้ำสาขา ภูมิประเทศที่เป็นลูกฟูกนั้นอาจเกิดจากการที่แม่น้ำพัดพาเอาเศษหิน กรวด ทรายที่มีขนาดใหญ่และตกตะกอน ก่อนทับถมพอกพูน ถ้าหากเทียบกับดินตะกอนแล้ว ชนิดแรกสามารถต้านทานต่อการสึกกร่อนได้มากกว่าชนิดหลัง ทำให้กลายเป็นภูมิประเทศคล้ายลูกคลื่น มีลูกเนินเตี้ย ๆ สลับกับบริเวณที่ง่ายแก่การสึกกร่อน ซึ่งกลายเป็นร่องลึกลักษณะเป็นที่ราบลูกฟูก นอกจากนี้การกระทำของแม่น้ำยังทำให้เกิดที่ราบขั้นบันได (terraces) ที่ราบลุ่มแม่น้ำหรือที่ราบน้ำท่วมถึง (flood plain) ของแม่น้ำปิง แม่น้ำยม และแม่น้ำน่าน อีกด้วย ภูมิประเทศทางด้านตะวันออกของเขตนี้เป็นภูเขา

และทิวเขาจรดขอบเขตของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แนวทิวเขาดังกล่าว ได้แก่ ทิวเขาเพชรบูรณ์ 2 ซึ่งต่อเนื่องมาจากทิวเขาหลวงพระบาง ระหว่างทิวเขาเพชรบูรณ์ 1 กับทิวเขาเพชรบูรณ์ 2 มีที่ราบแคบ ๆ ในเขตอำเภอหล่มสักและจังหวัดเพชรบูรณ์ ที่ราบนี้มีแม่น้ำป่าสักไหลผ่านลงไปทางใต้ ทิวเขาเพชรบูรณ์ 2 นี้ส่วนใหญ่เป็นหินแอนดีไซต์ หินไดโอไรต์ยุคเทอร์เชียรี ทางด้านตะวันตกของทิวเขาสูงนี้เป็นที่ราบเชิงเขาสลับลูกเนินเตี้ย ๆ ไปจนจรดที่ราบลุ่มแม่น้ำ

2. ภาคกลางตอนล่าง เป็นที่ราบลุ่มซึ่งเริ่มตั้งแต่ทางตอนใต้ของจังหวัดนครสวรรค์ลงไปจนจรดอ่าวไทย ภูมิประเทศภาคกลางตอนล่างบริเวณดินดอนสามเหลี่ยมแม่น้ำเจ้าพระยา พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นดินตะกอนที่แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำท่าจีน แม่น้ำแม่กลอง และแม่น้ำบางปะกงพัดพา มา แม่น้ำเหล่านี้เมื่อไหลผ่านบริเวณที่เป็นที่ราบ ความเร็วของกระแสน้ำจะลดลง วัตถุต่าง ๆ ที่ละลายปนมากับน้ำจะตกตะกอนทับถมพอกพูน ซึ่งตะกอนเหล่านี้ส่วนใหญ่ประกอบด้วยทรายละเอียด ดินเหนียว และดินตะกอน บางส่วนไปตกตะกอนในบริเวณปากแม่น้ำเจ้าพระยา ตะกอนที่ทับถมห่างจากชายฝั่งออกไปไม่ต่ำกว่า 1.5 กิโลเมตร และยังก่อให้เกิดสันดอนในแม่น้ำ ทำให้เกิดอุปสรรคในการคมนาคมทางน้ำเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม ดินตะกอนที่แม่น้ำพัดพามีประโยชน์ในการปลูกข้าวซึ่งเป็นพืชหลัก

3. ของประเทศ ทั้งนี้เพราะดินตะกอนสามารถอุ้มน้ำได้ ความหนาของชั้นดินตะกอนในบางบริเวณที่มีการขุดเจาะเพื่อสำรวจทางธรณีวิทยา พบว่าบางแห่งหนาเกิน 120 เมตร จึงจะถึงหินดินดาน (dedrock) ข้างใต้

3. บริเวณขอบที่ราบ (marginal plain) ได้แก่ ภูมิประเทศที่มีลักษณะเป็นที่ราบแคบ ๆ บางบริเวณทางด้านตะวันตกของจังหวัดอุทัยธานี สิงห์บุรี สุพรรณบุรี และนครปฐม และบางบริเวณทางด้านตะวันออกของจังหวัดสระบุรีและลพบุรี ซึ่งลักษณะภูมิประเทศดังกล่าวมีความแตกต่างจากที่ลุ่มแม่น้ำในทางธรณีสัณฐานวิทยา ทั้งนี้เพราะหินที่สึกกร่อนกลายเป็นดินรวมทั้งน้ำเป็นตัวการทำให้เศษดิน เศษหิน เหล่านี้มาทับถมในบริเวณเชิงเขา และส่วนที่ต่อเนื่องของที่ราบลุ่มแม่น้ำเมื่อเปรียบเทียบลักษณะการเกิดพบว่าต่างกัน บริเวณทางด้านตะวันตกของจังหวัดลพบุรี โดยเฉพาะในเขตอำเภอโคกสำโรง เป็นที่ราบสลับลูกเนินเตี้ย ๆ ซึ่งบริเวณนี้สึกกร่อนมาจากหินปูน (ชดราชนบุรี) หินชนวน และหินดินดาน ทำให้ดินมีสีเทาเข้มถึงดำ นอกจากนี้ในบางบริเวณยังมีหินอัคนีแทรกขึ้นมาเป็นหย่อม ๆ มีหินบะซอลต์และหินแอนดีไซต์ปนอยู่ด้วย บางแห่งมีแร่เหล็ก เช่น ที่เขาทับควาย อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี พื้นที่บริเวณขอบที่ราบทั้ง 2 ด้าน ปัจจุบันเป็นแหล่งที่มีความสำคัญในการปลูกพืช เช่น ข้าวโพด อ้อย ข้าวฟ่าง มันสำปะหลัง และอื่น ๆ กลายเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศ

ภาคตะวันออก

ภาคตะวันออก มีลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบสลับภูเขาสูงๆ บริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออกมีเทือกเขาจันทบุรีทอดตัวไปทางตะวันตก จนจดกับเทือกเขาพนมดงรัก ซึ่งทอดยาวจากเหนือถึงใต้ เป็นเส้นแบ่งอาณาเขตระหว่างไทยกับประเทศกัมพูชาประชาธิปไตย มีแม่น้ำสายสำคัญ ได้แก่ แม่น้ำจันทบุรี แม่น้ำตราด แม่น้ำระยอง และแม่น้ำประแสร์ ซึ่งไหลลงสู่ทะเลอ่าวไทย ชายฝั่งทะเลที่เรียบยาว โค้งเว้า ท้องทะเลตะวันออก เต็มไปด้วยกลุ่มเกาะน้อยใหญ่หลายแห่ง ที่สำคัญได้แก่ เกาะช้าง เกาะหมาก เกาะกูด ในจังหวัดตราด เกาะเสม็ด เกาะมัน จังหวัดระยอง เกาะล้าน เกาะสีชัง ในจังหวัดชลบุรี ส่วนบริเวณปากแม่น้ำเป็นพื้นที่ป่าชายเลนที่อุดมสมบูรณ์ ซึ่งเกิดจากการทับถมของตะกอนโคลนตมที่แม่น้ำสายต่างๆ พัดพามา เป็นบริเวณที่มีความสำคัญต่อระบบนิเวศของสิ่งมีชีวิตเล็กๆ ในภูมิภาคตะวันออก

จากสภาพภูมิศาสตร์ ภูมิอากาศ ความอุดมสมบูรณ์ของพื้นที่ และท้องทะเลที่กว้างใหญ่ ประชากรจึงประกอบอาชีพที่หลากหลาย ได้แก่ สวนผลไม้ เช่น เงาะ ทุเรียน มังคุด สับปะรด สวนยางพาราที่นำพันธุ์มาจากภาคใต้ มีการทำประมง จำหน่ายอาหารทะเลสด รวมทั้งอาหารแปรรูปต่าง ๆ มีโรงงานอุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด ซึ่งกำหนดให้ เป็นแหล่งอุตสาหกรรมหนัก ที่ต้องใช้พลังงาน จากก๊าซธรรมชาติเป็นวัตถุดิบ เป็นแหล่งรวมแร่ธาตุที่มีค่าของประเทศ รวมไปถึงการเป็นผู้ส่งออกรายใหญ่ของโลกด้วย ภูมิภาคแห่งนี้ยังเป็นที่ตั้งของสนามบินอู่ตะเภา ซึ่งเป็นสนามบินของทหาร ใช้เป็นที่จอดเครื่องบินขณะร่วมซ้อมรบ ระหว่างไทยกับสหรัฐอเมริกา อีกทั้งยังใช้เป็นสนามบินสำหรับเครื่องบินเช่าเหมาของนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศ

ลักษณะโดยรวมของภาคตะวันออกในปัจจุบันคือ จังหวัดระยองนั้น ด้านตะวันตกและด้านเหนือเป็นเขตอุตสาหกรรม ด้านตะวันออกและด้านใต้เป็นเขตอุทยานแห่งชาติและพื้นที่ท่องเที่ยว สำหรับจังหวัดจันทบุรี เป็นศูนย์กลางการค้าอัญมณี ขนาดใหญ่ ส่วนจังหวัดตราดนอกจากจะมีสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญแล้ว ยังมีแนวโน้มที่จะสร้างสนามบินพาณิชย์ เพื่อเชื่อมต่อการค้าการลงทุนกับประเทศเพื่อนบ้านอีกด้วย

ไม่เพียงแต่จะเป็นแหล่งอุตสาหกรรมที่ผลิตชิ้นงานเพื่อเป็นสินค้าออกแล้ว จังหวัดทั้ง 7 ในภาคตะวันออกยังเป็น ศูนย์กลางการท่องเที่ยวที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศมากที่สุดด้วย ทุกองค์ประกอบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงถูกรวมไว้ ณ ภูมิภาคแห่งนี้

ภาคใต้

ภาคใต้ภาคใต้ ถือเป็นดินแดนแห่งอารยธรรมเก่าแก่ ตามหลักฐานทางโบราณคดี ระบุว่าแหลมมลายูเป็นศูนย์กลางการค้าขายมานาน และมีเมืองที่เจริญรุ่งเรืองหลายแห่ง เช่น ตักโกละ ลังกาสูกะ พานพาน ตามพรลิงค์ และศรีวิชัย

สำหรับอาณาจักรศรีวิชัยนั้น มีราชธานีอยู่ในเกาะสุมาตรา (ในปัจจุบัน) เป็นอาณาจักรแรกที่มีเรื่องราวเกี่ยวพันกับดินแดนในแหลม มลายู โดยมีประเทศราชบนแหลมมลายูหลายประเทศ คือ ปาหัง ตรังกานุ กลันตัน ตามพรลิงค์ (นครศรีธรรมราช) ครหิ (ไชยา) ลังกาสูกะ (อยู่ในประเทศมาเลเซีย) เกตะ (ไทรบุรี) กราดักโกลา (ตะกั่วป่า) และปันพาลา (อยู่ในประเทศพม่า) พลเมืองนับถือศาสนาพุทธนิกายมหายาน ซึ่งได้เผยแผ่มาในดินแดนแถบนี้ตั้งแต่พุทธศตวรรษที่ 13 ภายหลังที่อาณาจักรศรีวิชัยเสื่อมอำนาจลง เมืองตามพรลิงค์ ได้แยกตนเป็นอิสระโดยมีศูนย์กลางอยู่ที่แคว้นนครศรีธรรมราช มีอำนาจปกครองเมืองต่าง ๆ ได้แก่ สายบุรี ปัตตานี กลันตัน ปาหัง ไทรบุรี พัทลุง ตรัง ชุมพร บัน ไทสมอ สงขลา ตะกั่วป่า ถลาง และกระบุรี

ในสมัยสุโขทัยเป็นราชธานี ไทยได้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับแคว้นนครศรีธรรมราช ต่อมาเมื่อกรุงศรีอยุธยาเป็นอำนาจขึ้น แทนสุโขทัย (พ.ศ. 1893) และได้เมืองปักษ์ใต้ทั้งหมดเป็นเมืองขึ้น จึงได้มอบอำนาจให้เมืองนครศรีธรรมราชปกครอง เมืองฝ่ายใต้ และหัวเมืองมลายูทั้งหมด

ภาคใต้มีความสัมพันธ์กับประเทศในเอเชียอาคเนย์มาโดยตลอด เช่น ค้าขายกับจีนมาตั้งแต่ พุทธศตวรรษที่ 5 จนถึง 16 สินค้าที่ค้าขาย ได้แก่ ไข่มุก เครื่องแก้ว น้ำหอม อัญมณี และนอแรด ในกลางพุทธศตวรรษที่ 10-12 มีการติดต่อกับอินเดีย มีการเผยแผ่ศาสนาพุทธและพราหมณ์ ซึ่งมีอิทธิพลทางด้านศิลปะเป็นอย่างมาก รวมทั้ง วรรณคดี ความเชื่อ ประเพณี และกฎหมาย ในพุทธศตวรรษที่ 12-15 ภาคใต้มีการค้าเครื่องเทศกับชาวเปอร์เซียและชาว อาหรับ ซึ่งได้นำศาสนาอิสลามมาสู่เกาะสุมาตรา จากนั้นได้ขยายสู่แหลมมลายูถึงประเทศอินโดนีเซีย และเลมมาถึงทางใต้ ของไทยในราวศตวรรษที่ 20 ทำให้ชาวพื้นเมืองภาคใต้บางส่วนนับถือศาสนาอิสลาม นอกจากนี้ภาคใต้ ยังมีกลุ่มชาวพื้นเมืองที่เรียกว่า "ชาวน้ำหรือชาวเล" และ "ชาวซาไก" อาศัยอยู่ในบางพื้นที่ของจังหวัดภาคใต้

สภาพพื้นที่ส่วนใหญ่ของภาคได้ประกอบด้วย พื้นที่ราบ ป่าไม้ ภูเขา หาดทราย น้ำตก ถ้ำ ทะเลสาบ และกลุ่มเกาะใน
ท้องทะเลทั้งสองฝั่ง มีเทือกเขาที่สำคัญได้แก่ เทือกเขาตะนาวศรี เทือกเขาภูเก็ต เทือกเขานครศรีธรรมราช โดยมี
เทือกเขาสันกาลาคีรี เป็น พรมแดนกั้นระหว่างไทยกับมาเลเซีย รวมความยาวของเทือกเขาภาคใต้ทั้งหมดกว่า 1,000
กิโลเมตร มีแม่น้ำสายสำคัญ ได้แก่ แม่น้ำพุมดวง แม่น้ำตาปี แม่น้ำปัตตานี แม่น้ำท่าทอง แม่น้ำตะกั่วป่า แม่น้ำปาก
พนัง และแม่น้ำตรัง

นอกจากนี้ภาคใต้ยังมีชายหาดทางฝั่งอ่าวไทยซึ่งเกิดจากการยกตัวสูงขึ้น จึงมีที่ราบชายฝั่งทะเลยาวเรียบกว้าง น้ำเค็ม
ส่วนทางด้านทะเลอันดามัน เป็นลักษณะของชายฝั่งยุดต่ำลง มีที่ราบน้อย ชายหาดเว้าแหว่ง มีหน้าผาสูงชัน ชายฝั่ง
เป็นโขดหินและป่าโกงกาง สภาพอากาศค่อนข้างร้อน แต่เนื่องจากได้รับอิทธิพลของลมมรสุม จึงทำให้มีฝนตกชุก
ตลอดทั้งปี โดยเริ่มจากเดือนพฤษภาคมถึง เดือนกันยายน เป็นลมมรสุม ตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งจะทำให้เกิดฝนตกและ
คลื่นลมแรงทางฝั่งทะเลอันดามัน และอิทธิพลของ ลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ ระหว่างเดือนพฤศจิกายนถึง
กุมภาพันธ์ทางฝั่งทะเลอ่าวไทยตั้งแต่จังหวัดชุมพรลงไป

การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว

การอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง การปรับปรุงแก้ไขและรักษาทรัพยากรการ
ท่องเที่ยวที่มีอยู่ในท้องถิ่น ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ โบราณคดี
ศาสนา และแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และกิจกรรมต่างๆ ให้คงความงดงามและมีคุณค่าเป็นทรัพยากรของ
ชาติสืบไป พร้อมทั้งใช้ทรัพยากรที่มี ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้เดินทางเข้ามาเยือนในท้องถิ่นของตน

การอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว ทุกคนสามารถ "ร่วมใจและร่วมแรง" กระทำได้ดังนี้

1. รักษาสภาพธรรมชาติให้คงความสมบูรณ์ให้มากที่สุด
2. ช่วยกันปลูกไม้ดอกไม้ประดับ ปลูกต้นไม้ เพิ่มความสวยงามของภูมิทัศน์ตามแหล่งท่องเที่ยว
3. บูรณปฏิสังขรณ์แหล่ง โบราณสถาน โบราณวัตถุอย่างถูกวิธี เพื่อรักษามรดกศิลปวัฒนธรรมของชาติที่มีอายุนับ
ร้อยนับพันปีให้คงอยู่ตลอดไป
4. ส่งเสริมและฟื้นฟูขนบธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิมของท้องถิ่น
5. ส่งเสริมและรักษาสีศิลปหัตถกรรมอันเป็นเอกลักษณ์ดั้งเดิมของท้องถิ่นโดย การฟื้นฟู การผลิตมาเป็นสิ่งของที่
ระลึก เพื่อจำหน่าย แก่นักท่องเที่ยว

6. ปรับปรุงและสร้างเสริมสิ่งสาธารณูปโภค บริเวณแหล่งท่องเที่ยว เช่น พัฒนถนน ทำป้ายชี้ทาง ทำที่จอดรถ ทำห้องสุขา

7. อำนวยความสะดวกให้คนในท้องถิ่นที่จะมาพักผ่อนหย่อนใจและนักท่องเที่ยวจากต่างถิ่น

8. รักษาสภาพแวดล้อมรอบตัวเราไม่ให้เสื่อมโทรม มีธรรมชาติที่สวยงาม

สังคมประเทศไทยมีสมบัติวัฒนธรรมประจำชาติที่น่าภาคภูมิใจ เช่น การสวัสดี การไหว้ การแต่งกาย ที่เป็นเอกลักษณ์ของชาติ ทุกคนควรรักษามรดกของชาติร่วมกันไว้

คนในท้องถิ่นต้องร่วมกันรณรงค์ สร้างจิตสำนึกในการเป็นเจ้าของ การดูแลบำรุงรักษาเฝ้าระวัง รักษาความสะอาด ทรัพยากรการท่องเที่ยวถือว่าเป็นทุนทรัพย์ของชาติ เป็นมรดกล้ำค่าที่ตกทอดมาถึงเรา ชุมชนทรัพยากรท่องเที่ยว ทำให้เกิดวงจรเศรษฐกิจที่ดีในกลุ่มคนหลายอาชีพ เช่น ร้านขายอาหาร ภัตตาคาร ขายของที่ระลึก ธุรกิจบันเทิง บริการขนส่ง ที่พักโรงแรม การบริการจูงนำเที่ยว เป็นต้น

ข้อควรระวังการกระทำบางอย่างต่อแหล่งท่องเที่ยวจึงเท่ากับช่วยกันอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว

1. จดเว้นการทำลายป่า ต้นน้ำลำธารของน้ำตกซึ่งเป็นแหล่งการท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจที่สำคัญ
2. จดเว้นการขีดเขียนตามผนังถ้ำ
3. จดเว้นการทูปทำลาย หินงอกหินย้อย ภายในถ้ำเพราะธรรมชาติใช้เวลาสร้างสมเป็นเวลานับหมื่นปีจึงจะมีสภาพความงดงามได้ ต้องดูแลเฝ้าระวังให้คนมั่งง่าย โยก บิด หัก ขีด เขียน ระเบิดทำลายส่วนใดส่วนหนึ่งของธรรมชาติ
4. จดเว้นการทิ้งขยะสิ่งสกปรกทำให้สถานที่ขาดความสวยงามโดยสิ้นเชิง เช่น แหล่งน้ำตก หาดทราย ชายทะเล ถนนเส้นทางคมนาคม

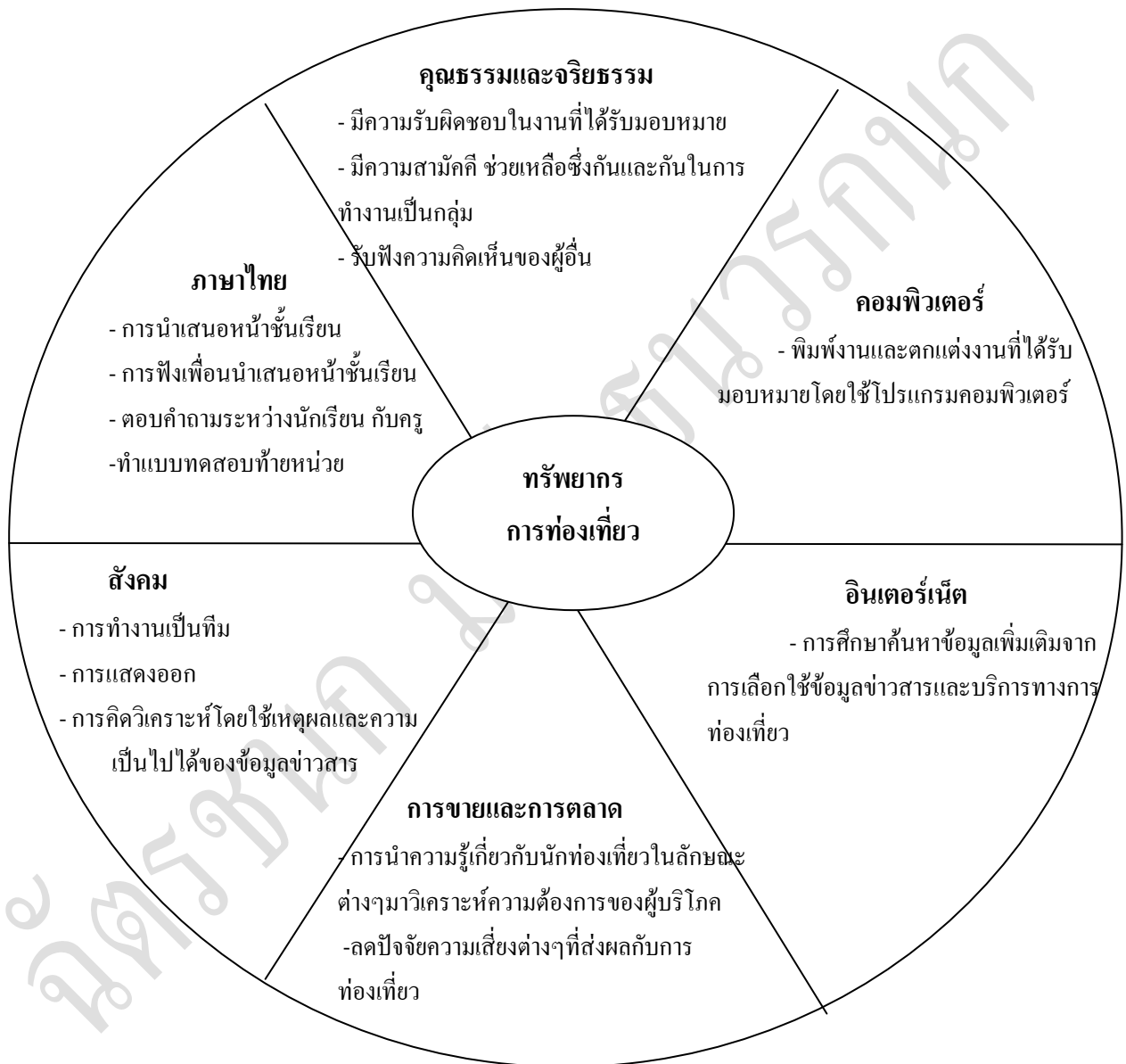
5. จดเว้นการทำลายหรือถอน ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นสิ่งของศาสนสถาน

6. จดเว้นการลักขโมยโบราณวัตถุสถานหรือบุกรุกพื้นที่เขตโบราณสถาน

7. การกระทำที่ต้องจดเว้นทั้งหมด เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย มีโทษถึงจำคุกและเสียค่าปรับทั้งสิ้น

8. ด้วยสำนึกที่ดีของคนในท้องถิ่นจะต้องรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยวร่วมกันไว้เตรียมต้อนรับนักท่องเที่ยว เพราะมีคุณค่าทางจิตใจมีผลดีต่อเศรษฐกิจของท้องถิ่นทำให้เกิดการสร้างงาน สร้างเงินแก่ชาวบ้านที่ดี ทุกคนจะได้เงินจากการขายอาหาร เครื่องดื่ม บริการที่พักแรม บริการรถรับส่งนำเที่ยว นำสินค้าศิลปหัตถกรรมขายเป็นของที่ระลึก รวมตลอดจนวัดหรือโบราณสถานมีโอกาสดำเนินการรับเงินบริจาคนักท่องเที่ยวเพื่อนำไปใช้บูรณปฏิสังขรณ์กันต่อไปได้อีกด้วย

6. การวางแผนการจัดกิจกรรมแบบบูรณาการ

7. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูแนะนำสาระสำคัญของ ทรัพยากรการท่องเที่ยว
2. นักเรียนร่วมกันศึกษาสาระสำคัญ ร่วมตอบคำถามที่ครูถาม
3. ครูซักถามเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่รอบตัวนักเรียน และทรัพยากรที่สถานที่ท่องเที่ยวใกล้บ้านนักเรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นกิจกรรม

ให้ความรู้แก่นักเรียนเกี่ยวกับ เรื่อง องค์ประกอบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

4. โดยการอธิบายตามหัวข้อดังนี้
 - ความหมายของทรัพยากรการท่องเที่ยว
 - ลักษณะของทรัพยากรการท่องเที่ยว
 - ประเภทของทรัพยากรการท่องเที่ยว
 - ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่สำคัญในภาคต่างๆ ของประเทศไทย
 - การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว
2. สนทนาซักถามและเปิดโอกาสให้นักเรียนถามข้อสงสัย
3. สรุปเนื้อหาที่เรียนอีกครั้ง
4. ตั้งคำถาม ให้นักเรียนช่วยกันตอบคำถามเกี่ยวกับ ทรัพยากรที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว
5. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบท

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. นักเรียนและครูร่วมกันสรุปเนื้อหาเรื่อง ทรัพยากรการท่องเที่ยวทั้งหมดที่เรียนมาโดยสรุปเป็นข้อ ๆ ตามเนื้อหาที่เรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้

นักเรียนทำกิจกรรมดังต่อไปนี้

1. ทำแบบฝึกหัดท้ายหน่วย ตอนที่ 2 แบบปรนัย เรื่อง ทรัพยากรการท่องเที่ยว
2. ทำแบบฝึกหัดท้ายหน่วย ตอนที่ 3 แบบอัตนัย เรื่อง ทรัพยากรการท่องเที่ยว
3. ให้นักเรียนหาบทความเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว แล้วนำมาสรุปเพื่อรายงานหน้าชั้นเรียน

8. หนังสืออ้างอิง

จิตจันทร์ หังสดา. หลักและการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 7 . กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2537.

ทิพวรรณ พุ่มมณี. อุตสาหกรรมท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2546.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 3 . นนทบุรี,

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2545.

<http://www.traveladvisor.net/unseenthailand>

www.tat.or.th

www.bu.ac.th

9. สื่อการสอน และเอกสารประกอบการสอน

1. หนังสือเรียนวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
2. อินเทอร์เน็ต
3. สื่อต่าง ๆ เช่น รูปภาพ
4. นิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

10. การวัดผลประเมินผล

สมรรถนะที่พึงประสงค์	สิ่งที่ต้องการวัด	วิธีวัด	เครื่องมือ
- นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายความเป็นมา ของวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	<u>ด้านความรู้</u> - การสอบ - การทำรายงานเดี่ยว - การทำแบบฝึกหัด - ตอบคำถาม	- ผ่าน - ไม่ผ่าน - เกณฑ์ที่กำหนด	- แบบฝึกหัด - คำถาม - ชิ้นงานที่มอบหมาย
- นักเรียนนำความรู้ไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน -นักเรียนสามารถแนะนำนักท่องเที่ยวเวลา - นักเรียนไปเที่ยวเกี่ยวกับการรักษาสิ่งแวดล้อม	<u>ด้านทักษะ</u> - นำเสนอผลงาน - การถาม-ตอบ	- ผ่าน - ไม่ผ่าน	- การตอบคำถาม - ความสนใจ
- นักเรียนมีความซื่อสัตย์ช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรของสถานที่ท่องเที่ยวและในโรงเรียน	<u>ด้านคุณธรรมจริยธรรม</u> - สังเกตพฤติกรรม - การพูด - การแสดงออก	- ผ่าน - ไม่ผ่าน	- ความสนใจ - ความร่วมมือ

11. บันทึกผลการเรียนรู้

[illegible]

12. บันทึกผลการนิเทศ

ผลการใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

- บรรลุตามจุดประสงค์ ☐ ครบทุกข้อ ☐ ไม่ครบ.....
- เวลาที่ใช้ในการสอน ☐ เหมาะสม ☐ มากเกินไป ☐ น้อยเกินไป
- เนื้อหา ☐ สอดคล้องกับจุดประสงค์ ☐ ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์
- กิจกรรมการสอน ☐ ปฏิบัติได้ครบทุกกิจกรรม ☐ ปฏิบัติกิจกรรมได้บางส่วน
- ☐ กิจกรรมเหมาะสมกับเนื้อหา ☐ กิจกรรมบางส่วนไม่เหมาะสม
- การใช้สื่อการสอน ☐ เหมาะสม ☐ ไม่เหมาะสม

ผลการเรียนของนักเรียน

- ความสนใจ / ตั้งใจเรียน ☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย
- การซักถาม / ตอบคำถาม ☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย
- มีความร่วมมือในการจัดกิจกรรม ☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย

สภาพปัญหาในการสอน (ถามครูผู้สอน)

.....

.....

กิจกรรมที่ผู้สอนพึงพอใจ (พูดคุย, สอบถามครูผู้สอน)

.....

ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง

ผู้สอน.....

.....

ผู้นิเทศ.....

.....

- บันทึกการนิเทศ ☐ สอนเนื้อหาได้ครบถ้วน ☐ สอนเนื้อหาได้ไม่ครบถ้วน
- ☐ สอนได้ตามเวลาที่กำหนด ☐ สอนได้ไม่ตรงตามเวลาที่กำหนด
- ☐ อื่น ๆ

.....

(.....)

ผู้นิเทศ.....

	แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	หน่วยที่ 5
	ชื่อวิชา. อุตสาหกรรมท่องเที่ยว	สอนครั้งที่ 42-48
	ชื่อหน่วย. นโยบายการท่องเที่ยว ปัญหาและแนวทางแก้ไขการท่องเที่ยวของประเทศ	ชั่วโมงรวม 6 ชั่วโมง
ชื่อเรื่อง. นโยบายการท่องเที่ยว ปัญหาและแนวทางแก้ไขการท่องเที่ยวของประเทศ		จำนวนชั่วโมง 6 ชั่วโมง
1. หัวข้อเรื่องและงาน เรื่องที่ 8 นโยบายการท่องเที่ยว ปัญหาและแนวทางแก้ไขการท่องเที่ยวของประเทศ -นโยบายการท่องเที่ยวของประเทศ -การวางแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย -ปัจจัยแห่งความสำเร็จ ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหา อุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทย 2. สารสำคัญ การส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวได้ถูกกำหนดไว้เป็นนโยบายอย่างชัดเจนในรัฐบาลแต่ละสมัย และในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 เป็นต้นมาถึงสมัยปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตั้งแต่สมัย พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ เป็นนายกรัฐมนตรี จนถึงปัจจุบัน ซึ่งมีพ.ต.ท.ดร. ทักษิณ ชินวัตร เป็นนายกรัฐมนตรี โดยรัฐบาลแต่ละสมัยมุ่งให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นแหล่งสร้างงานและนำเงินตราต่างประเทศเข้าสู่ประเทศ เพื่อลดการขาดดุลการชำระเงินระหว่างประเทศ		

3. สมรรถนะที่พึงประสงค์ (ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม)

3.1 ด้านความรู้

- 3.1.1 นักเรียนสามารถบอกนโยบายการท่องเที่ยวของประเทศไทยในรัฐบาลแต่ละสมัยได้
- 3.1.2 นักเรียนสามารถบอกแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทยตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 ถึง 8 ได้
- 3.1.3 นักเรียนสามารถบอกยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของประเทศไทยในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 ได้
- 3.1.4 นักเรียนสามารถอธิบายปัจจัยที่ทำให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทยประสบความสำเร็จ
- 3.1.5 นักเรียนสามารถอธิบายปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทยได้

3.2 ด้านทักษะ

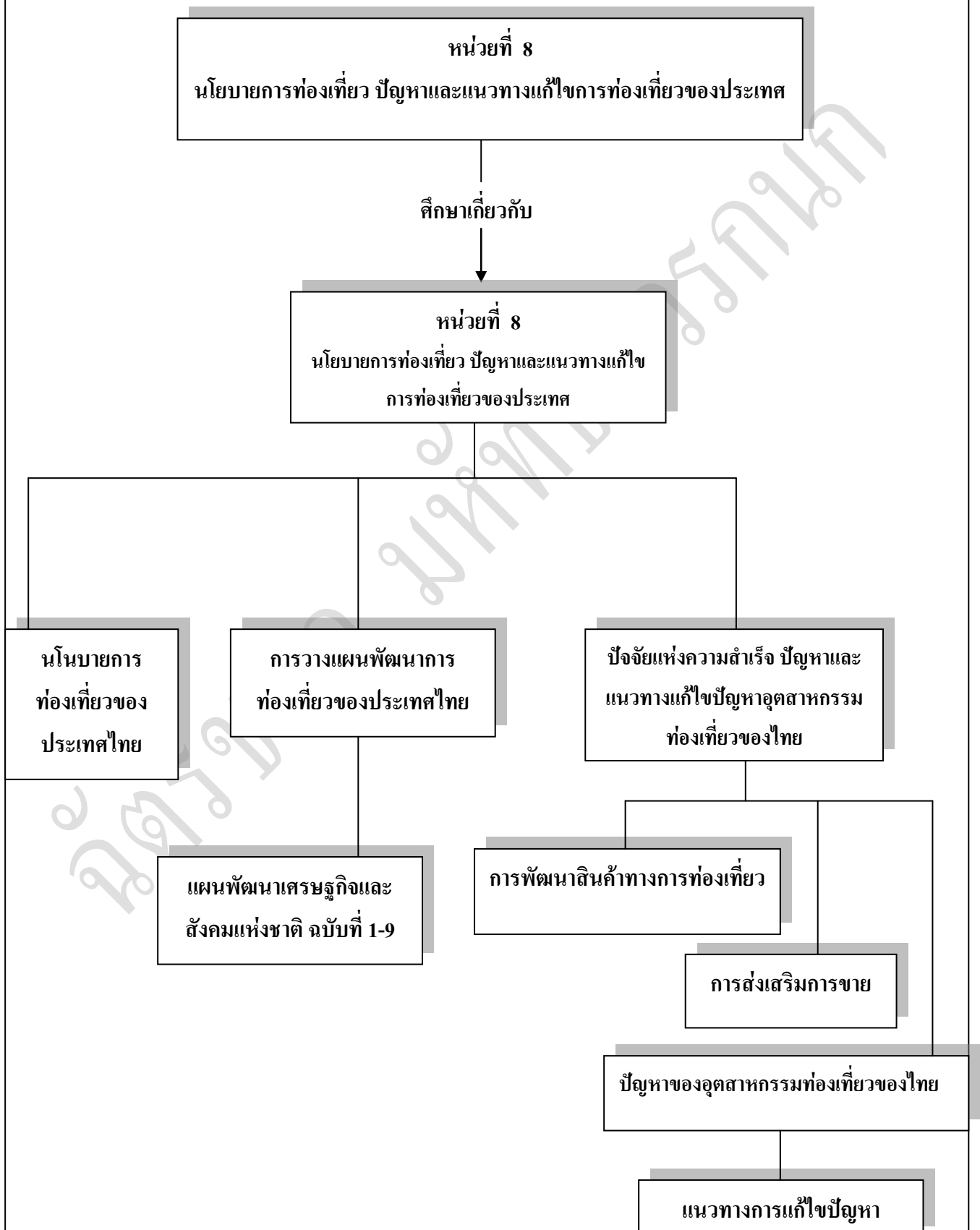
- 3.2.1 นักเรียนสามารถอธิบาย จำแนกปัญหาที่เกิดขึ้นกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทยรวมถึงแนวทางการแก้ไขปัญหา โดยใช้ความรู้ ประสบการณ์ และแหล่งการเรียนรู้ต่างๆที่เกี่ยวข้อง เช่น อินเทอร์เน็ต ห้องสมุด หนังสือ และวารสารที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางการแก้ไขปัญหา

3.3 ด้านคุณธรรมจริยธรรม

- 3.3.1 มีกิจนิสัยที่ดีในการทำงานอย่างเป็นระบบและส่งงานตามกำหนดเวลา
- 3.3.2 มีความอดทน ประณีตและรอบคอบต่อการทำงาน
- 3.3.3 มีการใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด และปลอดภัย
- 3.3.4 มีความสนใจ ตั้งใจ ใฝ่รู้และแสวงหาความรู้ที่หลากหลาย
- 3.3.5 มีการทำงานร่วมกันเป็นทีมหรือเป็นกลุ่ม
- 3.3.6 มีคุณธรรม จริยธรรม มีน้ำใจ และมีความเป็นเจ้าบ้านที่ดีในการบริการอย่างดีที่สุดให้กับนักท่องเที่ยวทุกคน

4. แผนผังมโนคติ (Concept Mapping)

แผนผังความคิดรวบยอด (a concept map) เรื่อง นโยบายการท่องเที่ยว ปัญหาและแนวทางแก้ไขการท่องเที่ยว ของประเทศ

5. ใบความรู้

	ใบความรู้ประกอบการสอน	หน่วยการเรียนรู้ที่ 8
	วิชา อุตสาหกรรมท่องเที่ยว	จำนวน 3 หน่วยกิต
	รหัสวิชา 2701 - 1001	ระดับ ปวช. 1 การโรงแรม
	ชื่อหน่วย นโยบายการท่องเที่ยว ปัญหาและแนวทางแก้ไข การท่องเที่ยวของประเทศ	จำนวน 6 ชั่วโมง

บทที่ 8 นโยบายการท่องเที่ยว ปัญหาและแนวทางแก้ไขการท่องเที่ยวของประเทศ

ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญแก่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมาโดยตลอด เพราะเป็นตัวกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศไม่ขาดดุลการชำระเงินระหว่างประเทศไม่ขาดดุลมากเกินไป ดังจะได้กล่าวถึงนโยบายด้านการท่องเที่ยวของรัฐบาลชุดต่าง ๆ ดังนี้

8.1 นโยบายการท่องเที่ยวของประเทศไทย

8.1.1 นโยบายของรัฐบาล

นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531 จนถึงปัจจุบัน ในช่วงเวลาที่ผ่านมาประเทศไทยได้ดำเนินนโยบายรัฐบาลไทยตั้งแต่สมัย ฯพณฯ พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ ซึ่งได้แถลงต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 25 สิงหาคม 2531 มาจนถึงปัจจุบัน รัฐบาล ฯพณฯ พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตร รวม 8 รัฐบาล ได้ให้ความสำคัญในเรื่องของการส่งเสริมและพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว โดยบรรจุไว้ในนโยบายของรัฐบาลทุกชุด ส่วนเนื้อหาสาระของแนวนโยบายในแต่ละยุคสมัยขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของประเทศและความต้องการใช้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวไปในทิศทางใดในยุคนั้น ๆ

1) นโยบายด้านการท่องเที่ยวของรัฐบาลชุดพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ นายกรัฐมนตรีแถลงต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 25 สิงหาคม 2531

“ดำเนินการให้หน่วยงานของรัฐทุกหน่วย ตลอดจนทั้งภาคเอกชนมีบทบาทที่เกื้อกูลและส่งเสริมการแสวงหา พัฒนาและขยายตลาดการค้าและการท่องเที่ยว ตลอดจนการลงทุนจากต่างประเทศเพื่อการสร้างงานและถ่ายทอดเทคโนโลยี”

2) นโยบายด้านการท่องเที่ยวของรัฐบาลพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ นายกรัฐมนตรีแถลงต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 9 มกราคม 2534

“ด้านการบริการนอกเหนือจากการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ก่อให้เกิดการสร้างงานและนำเงินตราต่างประเทศเข้ามามากขึ้นแล้ว รัฐบาลจะริเริ่มการพัฒนาการบริการด้านซ่อมบำรุงพาหนะทั้งทางบก ทางน้ำ และอากาศ ให้เป็นศูนย์กลางซ่อมบำรุงใหญ่ในภูมิภาค”

3) นโยบายด้านการท่องเที่ยวของรัฐบาลชุดนายอานันท์ ปันยารชุน นายกรัฐมนตรีแถลงต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 4 เมษายน 2534

“ส่งเสริมความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน การท่องเที่ยว และแรงงานกับมิตรประเทศ หรือ กลุ่มประเทศคู่ค้าที่สำคัญของไทย พร้อมกับฟื้นฟูการท่องเที่ยวที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ตะวันออกกลาง ให้กลับสู่สภาพเดิมโดยเร็ว โดยเร่งส่งเสริมภาพพจน์ที่ดีของประเทศในตลาดท่องเที่ยวต่างประเทศ”

4) นโยบายด้านการท่องเที่ยวของรัฐบาลนายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี แถลงต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 23 กันยายน 2535

“เพื่อให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวซึ่งทำรายได้ให้แก่ประเทศเป็นจำนวนมากได้พัฒนาก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง รัฐบาลจึงมีนโยบายดังนี้

- (1) ส่งเสริมให้เอกชนมีบทบาทในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยรัฐจะเป็นฝ่ายอำนวยความสะดวกและสนับสนุน รวมทั้งจะกำกับดูแลกิจการมีคุณูเทศก์ให้มีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับ
- (2) ส่งเสริมและประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในระดับประเทศ ระดับภูมิภาคและระดับนานาชาติ เพื่อประชาสัมพันธ์ให้ชาวต่างประเทศรู้จักประเทศไทยในแง่มุมที่ถูกต้อง
- (3) พัฒนาให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางของการท่องเที่ยวในภูมิภาคนี้ โดยเร่งขยายโครงข่ายบริการพื้นฐาน พัฒนาอุตสาหกรรมบริการให้มีมาตรฐาน
- (4) ส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนท่องเที่ยวในประเทศให้มากขึ้น
- (5) อนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ และแหล่งท่องเที่ยวให้อยู่ในสภาพเอื้ออำนวยต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

5) นโยบายด้านการท่องเที่ยวของรัฐบาลนายบรรหาร ศิลปะอาชา นายกรัฐมนตรีแถลงต่อรัฐสภาไว้เมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม 2538

รัฐบาลมีเจตนารมณ์ที่จะส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้สามารถทำรายได้เข้าประเทศมากขึ้นควบคู่ไปกับการธำรงรักษาสีลปวัฒนธรรมและทรัพยากรธรรมชาติอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีค่ายิ่ง โดยจะดำเนินการ

- (1) ส่งเสริมและสนับสนุนการลงทุนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะอุตสาหกรรมโรงแรม รวมทั้งพัฒนาระบบบริการให้มีคุณภาพและมาตรฐานสามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้
- (2) พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีความสมดุลกับปริมาณนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น รวมทั้งให้มีความสะดวกและปลอดภัยด้วยการพัฒนาปรับปรุงและจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการพื้นฐานต่าง ๆ อย่างทั่วถึง
- (3) ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดเครือข่ายการท่องเที่ยวเชื่อมโยงในภูมิภาค โดยมีประเทศไทยเป็นศูนย์กลาง
- (4) เสริมสร้างค่านิยมให้ประชาชนท่องเที่ยวในประเทศมากขึ้น

(5) ขยายการผลิตบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้มีปริมาณและคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของตลาดอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

6) นโยบายด้านการท่องเที่ยวของรัฐบาลพลเอกชวลิต ยงใจยุทธ นายกรัฐมนตรีแถลงต่อรัฐสภาไว้เมื่อวันที่ 11 ธันวาคม 2539

รัฐบาลจะส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้สามารถทำรายได้เข้าประเทศมากขึ้นควบคู่ไปกับการธำรงรักษาสีลวัฒนธรรมและทรัพยากรธรรมชาติอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีค่า โดยจะดำเนินการ

(1) เสริมสร้างค่านิยมให้ประชาชนท่องเที่ยวในประเทศมากขึ้น

(2) ส่งเสริมการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวในทิศทางที่ยั่งยืน ให้สามารถรองรับการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวในระยะยาว

(3) พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้สามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก ปลอดภัย มีความสวยงามและเป็นที่น่าสนใจของนักท่องเที่ยวตลอดไป

(4) ส่งเสริมและพัฒนาให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางของการท่องเที่ยวในภูมิภาคนี้ โดยร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในการขยายโครงข่ายสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานและการบริการต่าง ๆ รวมทั้งส่งเสริมการผลิตบุคลากรในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้มีปริมาณสอดคล้องกับความต้องการของตลาดและมีคุณภาพได้มาตรฐานในระดับนานาชาติ

7) นโยบายด้านการท่องเที่ยวของรัฐบาลนายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี ที่ได้แถลงไว้ต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน 2540

(1) นโยบายเร่งด่วน : ส่งเสริมสร้างเสถียรภาพและความเชื่อมั่นในระบบเศรษฐกิจด้วยเรื่องการเพิ่มรายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศ เร่งรัดการขยายตัวและจัดอุปสรรคการท่องเที่ยวโดยรวมมืออย่างใกล้ชิดกับภาคเอกชน ตลอดจนส่งเสริมโครงการ “ไทยเที่ยวไทย” เพื่อประหยัดเงินตราต่างประเทศ

(2) นโยบายปานกลาง : ปรับโครงสร้างและระบบสังคม ว่าด้วยเรื่องการปรับโครงสร้างด้านการบริการของการท่องเที่ยว โดยเน้นการพัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว เพื่อส่งเสริมให้คนไทยท่องเที่ยวในประเทศ และส่งเสริมนักท่องเที่ยวต่างประเทศให้กลับเข้ามาเที่ยวประเทศไทยอีก

(3) นโยบายต่างประเทศ : ส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจ วิชาการ วัฒนธรรมการท่องเที่ยว และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์กับประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะประเทศเพื่อนบ้าน ทั้งนี้จะมุ่งเน้นกรอบความร่วมมืออนุภูมิภาค

8) นโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยวของรัฐบาลพันตำรวจโททักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีแถลงไว้ต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2544

การท่องเที่ยว คือ หนทางสำคัญของการนำรายได้กระแสนเงินเข้าสู่ประเทศ ดังนั้นรัฐบาลจึงมีนโยบายในการส่งเสริมคุณภาพและมาตรฐานของการบริการเพิ่มความหลากหลายของรูปแบบการให้บริการและการท่องเที่ยว และการยกระดับความสามารถในการแข่งขันของภาคบริการและการท่องเที่ยว ดังนี้

(1) ด้านการพัฒนาภาคบริการ

- ปรับปรุงและพัฒนาปัจจัยพื้นฐานอันจำเป็นต่อการเพิ่มประสิทธิภาพและส่งเสริมความสามารถในการแข่งขันของภาคบริการไทย

- จัดให้หน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้องร่วมกันพัฒนายุทธศาสตร์เพื่อให้มีการใช้ศักยภาพภาคบริการอย่างเต็มที่

- เร่งรัดพัฒนาผู้ประกอบการด้านบริการให้มีความรู้และทักษะ ทั้งด้านภาษามาตรฐานการบริการ และการจัดการ เพื่อสร้างความเข้มแข็งและทันต่อการเปลี่ยนแปลงของความตกลงระหว่างประเทศในด้านการบริการ

(2) ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว

- เร่งฟื้นฟูระดับความสัมพันธ์และร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน เพื่อให้ไทยเป็นประตูทางป่านหลักของการท่องเที่ยวในภูมิภาค

- บริหารการท่องเที่ยวโดยใช้กลยุทธ์การตลาดเชิงรุก โดยสร้างกิจกรรมท่องเที่ยวทั้งในระดับภายในประเทศและระหว่างประเทศ

- เร่งพัฒนา บุคลากร ฟื้นฟูมรดกและสินทรัพย์ทางวัฒนธรรม ทั้งในเขตเมืองและนอกเมือง เพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวใหม่

- เพื่อความหลากหลายของการท่องเที่ยวรูปแบบต่าง ๆ ทั้งการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ รวมทั้งการท่องเที่ยวเชิงเกษตรกรรม โดยส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ และให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวมากขึ้น

- เพิ่มมาตรการอำนวยความสะดวก สร้างความปลอดภัยและป้องกันการเอาเปรียบนักท่องเที่ยว รวมทั้งเร่งรัดการแก้ไขความเดือดร้อนของนักท่องเที่ยวอย่างจริงจัง

สรุป จากนโยบายของรัฐบาลทั้ง 8 ชุดที่ผ่านมา จะเห็นได้ว่าทุกรัฐบาลได้ให้ความสำคัญและมุ่งเน้นเรื่องการท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดการสร้างงานและนำเงินตราเข้าประเทศรวมทั้งฟื้นฟูเศรษฐกิจ ซึ่งได้รับผลกระทบจากภายนอกที่ผ่านมา นอกจากนี้ยังมุ่งเน้นการประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้ชุมชนได้มีส่วนในการอนุรักษ์ทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวและมรดกทางวัฒนธรรม

8.2 การวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

จากการศึกษาแผนแม่บทในการพัฒนาประเทศ หรือเรียกกันว่าแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ จัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ซึ่งได้ดำเนินการจัดทำแผนต่อเนื่องกันมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2504 จนถึงปัจจุบัน พบว่าในช่วงของแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1-3 (พ.ศ. 2501-2519) ไม่ได้วางแนวทางการท่องเที่ยวไว้เลย จนมาถึงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520-2524) เป็นต้นมาจึงได้มีการกำหนดแผนและทิศทางการพัฒนาไว้อย่างจริงจัง

8.2.1 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2520-2524) รัฐบาลได้วางนโยบายด้านการท่องเที่ยว ดังนี้

1) นโยบาย รัฐจะให้ความสำคัญในการเพิ่มรายได้ในรูปเงินตราต่างประเทศจากการท่องเที่ยวให้สูงขึ้น เพื่อช่วยลดภาระการขาดดุลการค้าและดุลการชำระเงินระหว่างประเทศ

2) เป้าหมาย กำหนดให้มีย่านท่องเที่ยวจากต่างประเทศเพิ่มขึ้น โดยเฉลี่ยร้อยละ 11 คือในปี 2524 ให้มีย่านท่องเที่ยว 2.2 ล้านคน มีวันพักเฉลี่ย 5.5 วัน ทำให้มีรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ 19 เป็นเงินถึง 11,700 ล้านบาท

3) กำหนดแนวทางและมาตรการอย่างชัดเจนในการส่งเสริมท่องเที่ยว โดยพยายามรักษาสถานการณ์ท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิมและแสวงหาตลาดใหม่ รวมทั้งแนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวการจัดรูปธุรกิจการท่องเที่ยว การยกมาตรฐานกำลังคนในธุรกิจท่องเที่ยว

8.2.2 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525-2529) ได้บรรจุแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเอาไว้ด้วย โดยวางนโยบายไว้ดังนี้

1) นโยบาย ส่งเสริมและชักจูงให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเดินทางมาสู่ประเทศไทยมากขึ้น พักนานวันและใช้จ่ายมากขึ้น จะลดการเดินทางออกไปท่องเที่ยวของคนไทยให้น้อยลง ส่งเสริมและสนับสนุนการลงทุนทั้งภาครัฐและเอกชน รวมทั้งสร้างความมั่นใจและความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว

2) เป้าหมาย เพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวต่างประเทศ เฉลี่ยร้อยละ 8.4 ต่อปี คือ มีย่านท่องเที่ยว ในปี พ.ศ. 2529 จำนวน 2.9 ล้านคน มีพักเฉลี่ย 5.5 วัน รายได้จากการท่องเที่ยวประมาณ 50,000 ซึ่งเพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 21.5 ต่อปี

3) มาตรการ กำหนดมาตรการในการทำนุบำรุงรักษาและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวโดยปรับปรุงพระราชบัญญัติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยให้มีอำนาจในการควบคุมการใช้ที่ดินและการก่อสร้างในแหล่งท่องเที่ยว พัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวให้แข่งขันกับประเทศอื่น ๆ ได้ รวมทั้งปรับปรุงแนวทางในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อชักจูงนักท่องเที่ยวทั้งต่างประเทศและในประเทศให้เที่ยวในเมืองไทยมากขึ้น

8.2.3 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530-2535) ในส่วนของการท่องเที่ยวได้กำหนดไว้ในแผนพัฒนาระบบการผลิต การตลาด เทคโนโลยี และการพลังงานว่า “สร้างกลไกระบบประสานแผนปฏิบัติการเพื่อให้มีการนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวไปสู่ภาคปฏิบัติรวมทั้งประสานงานด้านการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์และการตลาด” และได้วางนโยบายการพัฒนาไว้ ดังนี้

1) สร้างระบบความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาการท่องเที่ยวและการส่งเสริมการตลาดให้เป็นไปโดยสอดคล้องและในทิศทางเดียวกัน

2) เน้นการปรับปรุงคุณภาพของสินค้าท่องเที่ยวที่มีอยู่แล้วและการดำเนินการที่ต่อเนื่องจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 5 ให้ดีขึ้น

3) เสริมสร้างสินค้าท่องเที่ยวให้เป็นระบบและให้เด่นเป็นประจำปีเพื่อนำสินค้านี้ไปเผยแพร่ต่อไป

4) ส่งเสริมการจัดระเบียบธุรกิจและการบริการทางการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานที่ดี

5) เสริมสร้างความมั่นใจและความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว

- 6) เน้นการส่งเสริมตลาดการท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่มีคุณภาพ ศักยภาพและมีส่วนแบ่งตลาดในระดับสูง และแสวงหาตลาดท่องเที่ยวใหม่โดยพิจารณาสภาวการณ์ความผันผวนทางเศรษฐกิจโลก
- 7) ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศในด้านการส่งเสริมการตลาด
- 8) ส่งเสริมและชักจูงชาวไทยและผู้ที่พักอาศัยอยู่ในประเทศไทยให้เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศมากขึ้น
- 9) ส่งเสริมความรู้ความเข้าใจในคุณประโยชน์ของการท่องเที่ยวและสร้างภาพพจน์ที่ดีของการท่องเที่ยวในท้องถิ่น
- 10) ส่งเสริมและประสานการลงทุนพัฒนาการท่องเที่ยวของภาครัฐบาลและภาคเอกชนให้เป็นไปโดยสอดคล้องกันเพื่อประโยชน์ทางการท่องเที่ยวของประเทศ
- 11) สนับสนุนการลงทุนด้านการท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มทางการท่องเที่ยว
- 12) ส่งเสริม สนับสนุน และประสานงานให้มีการลงทุนขนาดกลาง ขนาดเล็ก เพื่อให้กับนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศระดับกลางและนักท่องเที่ยวชาวไทย
- 13) ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาครัฐบาลและภาคเอกชนให้มีการพัฒนาและส่งเสริมทางด้านการท่องเที่ยว

8.2.4 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ.2535-2539) ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 นี้ ได้มีการกล่าวถึงแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวไว้ในส่วนที่ 2 เรื่องแนวทางการรักษาอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจให้มีเสถียรภาพ โดยตั้งเป้าหมายด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศเพื่อเป็นแหล่งรายได้เงินตราต่างประเทศให้ขยายตัวไม่ต่ำกว่าอัตราเฉลี่ยร้อยละ 13 ต่อปี และจำนวนนักท่องเที่ยวต่างประเทศเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 8 ต่อปี

8.2.5 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) รัฐบาลกำหนดแนวทางส่งเสริมการท่องเที่ยวไว้ในส่วนที่ 5 เรื่องการพัฒนาสมรรถนะทางเศรษฐกิจ เพื่อสนับสนุนการพัฒนาและคุณภาพชีวิตโดยตั้งเป้าหมายการพัฒนาให้เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวที่สำคัญในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีการขยายตัวด้านรายได้ไม่ต่ำกว่าอัตราเฉลี่ยร้อยละ 15 ต่อปี และจำนวนนักท่องเที่ยวต่างประเทศเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 3 ต่อปี

8.2.6 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) รัฐบาลกำหนดให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นหนึ่งในยุทธศาสตร์การเสริมสมรรถนะและขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ โดยจะพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อนำไปสู่การจ้างงาน การกระจายรายได้สู่ชุมชนและนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน นอกจากนี้ แผนฉบับนี้ถือเป็นฉบับแรก ที่ได้ระบุเน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวสู่คุณภาพแทนการพัฒนาที่มุ่งเน้นเฉพาะการเพิ่มปริมาณ อย่างไรก็ตาม รัฐบาลยังคงมีเป้าหมายที่จะใช้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศ รัฐบาลจึงตั้งเป้าหมายให้มีรายได้จากนักท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศ รัฐบาลจึงตั้งเป้าหมายให้มีรายได้จากนักท่องเที่ยวต่างประเทศเพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10 ต่อปี ตลอดช่วงแผนฯ นี้ ซึ่งยังคงต่ำกว่าอัตราการเติบโตที่กำหนดไว้ในช่วงแผน ฉบับที่ 7 และ 8

ภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) ได้กำหนดพันธกิจเพื่อเป็นแนวทางจัดทำแผนท่องเที่ยวระดับต่าง ๆ ที่สอดคล้องกัน ดังนี้

- 1) เตรียมความพร้อมให้การปกครองส่วนท้องถิ่นในการถ่ายโอนการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวฟื้นฟูและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- 2) ยกระดับมาตรฐานคุณภาพและบริการทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน เน้นการสร้างสมรรถนะของผู้ประกอบการขนาดกลาง ขนาดย่อมและชุมชนท้องถิ่น รวมทั้งพัฒนาบุคลากรทุกระดับให้สอดคล้องกับความต้องการ การกิจและนวัตกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป
- 3) ประชาสัมพันธ์ร่วมกับหน่วยงานราชการและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องและเสนอภาพลักษณ์ของประเทศไทยไปในนานาประเทศในฐานะ “Quality Destination”
- 4) พัฒนาร่วมกับภาคเอกชนให้เกิด E-tourism อย่างสมบูรณ์ ซึ่งประกอบไปด้วย 5E ได้แก่ E-tortinfo, E-trust, E-commerce capacity, E-tourism mall และ E-market place
- 5) ปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวให้สอดคล้องและอำนวยความสะดวกต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในปัจจุบันและในอนาคต

8.2 ปัจจัยแห่งความสำเร็จ ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทย

รัฐบาลยุคนี้ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากการท่องเที่ยวทำรายได้เข้าประเทศเป็นอันดับ 1 ปัจจุบันอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของไทยเติบโตและขยายตัวเพิ่มมากขึ้นเพราะความร่วมมือกันเป็นอย่างดีระหว่างภาครัฐและเอกชน จากการจัดอันดับแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยมขององค์การท่องเที่ยวแห่งโลก (World Tourism Organization-WTO) ปรากฏว่าประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 19 ของโลก เป็นอันดับที่ 4 ในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก และเป็นอันดับ 1 ของกลุ่มประเทศอาเซียน

สาเหตุที่ทำให้การท่องเที่ยวของไทยประสบความสำเร็จคือ

8.3.1 การพัฒนาสินค้าทางการท่องเที่ยว โดยการ

- 1) พัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน
- 2) พัฒนาปัจจัยให้บริการ อำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวในระดับมาตรฐานสากล
- 3) ให้ความคุ้มครอง รักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว

8.3.2 การส่งเสริมการขาย เพื่อชักชวนนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพจากตลาดเป้าหมายหลักให้เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยมากยิ่งขึ้น และได้วางเป้าหมายระยะยาวในปี 2555 การท่องเที่ยวไทยจะมีเอกลักษณ์เป็นมาตรฐานสากลทั้งในด้านแหล่งท่องเที่ยว การให้บริการและการรักษาสภาพแวดล้อม

8.3.3 ปัญหาของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของไทย

- 1) คนไทยมักจะคิดว่าทรัพยากรการท่องเที่ยวเป็นของหลวง ไม่ใช่ของส่วนตัว จึงใช้กันอย่างไม่ดูแลรักษา

2) พื้นที่แหล่งท่องเที่ยวมักจะอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของหน่วยงานของรัฐหลายหน่วยงาน ทำให้ไม่สามารถหาข้อสรุปได้ว่าใครจะเป็นเจ้าของเรื่อง จะเข้าไปพัฒนาได้เมื่อไหร่ จบประมาณมาจากไหน เพราะยังขาดเครือข่ายที่จะทำให้สามารถทำงานร่วมกันอย่างมีระบบ

3) จังหวัด หน่วยงานอื่น ๆ ของรัฐรวมทั้งผู้ประกอบการยังขาดความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวยังไม่มี ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในหลักการพัฒนาที่ถูกต้อง ทำให้เกิดปัญหาในการบริหารและจัดการทรัพยากรท่องเที่ยว

4) ขาดงบประมาณ ทำให้ไม่มีโอกาสพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่มีปัญหา

5) ความขัดแย้งระหว่างหน่วยงานที่ต้องการเข้าไปจัดการแหล่งท่องเที่ยวกับหน่วยงานที่รับผิดชอบ ในด้านอื่น เช่น สิ่งแวดล้อม ขนบธรรมเนียมประเพณี ความมั่นคงของชาติ การเมืองการต่างประเทศ ทำให้ต้อง พิจารณาว่าจะเลือกรักษาสิ่งใดไว้

6) ขณะนี้ประเทศไทยมีแหล่งท่องเที่ยวเชื่อมโยงมโหรีมซึ่งอยู่ในสภาพวิกฤตไม่น้อยกว่า 172 แห่ง มีสาเหตุมาจาก

(1) จำนวนนักท่องเที่ยวมีมากเกินไปกำลังรองรับของสาธารณูปโภคและสภาพแวดล้อม

(2) สาธารณูปโภคขยายตัวไม่ทันต่อการขยายตัวของความต้องการของชุมชนท้องถิ่นและ

นักท่องเที่ยว

(3) การบริหารจัดการที่ไม่มีทั้งปริมาณและคุณภาพ

(4) การขยายตัวของภาคธุรกิจเอกชน แหล่งท่องเที่ยวที่มีผลกระทบต่อสภาพและทัศนียภาพของ

แหล่งท่องเที่ยว

7) ปัญหาที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ที่มีปัญหาเชื่อมโยงมโหรีม

(1) ปัญหาด้านกายภาพ

(2) ปัญหาสิ่งแวดล้อม

(3) ปัญหาด้านนโยบาย การบริหาร การจัดการ

(4) ปัญหาด้านสาธารณูปโภค

(5) ปัญหาสวัสดิภาพของนักท่องเที่ยว

(6) ปัญหากิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว

8.3.3 แนวทางการแก้ไขปัญหา

ปลูกฝังจิตสำนึกให้ประชาชนทุกคนตระหนักว่าทรัพยากรทางการท่องเที่ยวเป็นสมบัติของพวกเขา ต้อง ร่วมแรงร่วมใจกันดูแลรักษาให้ยั่งยืนตลอดไป

6. การวางแผนการจัดกิจกรรมแบบบูรณาการ

7. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูแนะนำสาระสำคัญของ นโยบายการท่องเที่ยว ปัญหาและแนวทางแก้ไขการท่องเที่ยวของประเทศ
2. นักเรียนร่วมกันศึกษาสาระสำคัญ ร่วมตอบคำถามที่ครูถาม
3. ครูซักถามเกี่ยวกับนโยบายการท่องเที่ยว ปัญหาและแนวทางแก้ไขการท่องเที่ยวของประเทศและให้นักเรียนอภิปราย ร่วมกันแสดงความคิดเห็นและนำเสนอขึ้นความรู้พื้นฐาน

ขั้นที่ 2 ขั้นกิจกรรม

ให้ความรู้แก่นักเรียนโดยการบรรยายเนื้อหาอย่างละเอียดเกี่ยวกับ เรื่อง นโยบายการท่องเที่ยว ปัญหาและแนวทางแก้ไขการท่องเที่ยวของประเทศ
โดยการอธิบายตามหัวข้อดังนี้

- นโยบายการท่องเที่ยวของประเทศ
- การวางแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย
- ปัจจัยแห่งความสำเร็จ ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหา อุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทย

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. นักเรียนและครูร่วมกันสรุปเนื้อหาเรื่อง นโยบายการท่องเที่ยว ปัญหาและแนวทางแก้ไขการท่องเที่ยวของประเทศ
โดยการแบ่งกลุ่มกันอภิปรายเกี่ยวกับ นโยบายที่รัฐบาลกำหนด และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทยให้เหมาะสมกับสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงของสถานะเศรษฐกิจ สังคม และโลก รวมถึงกลยุทธ์ทางการตลาด

ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้

นักเรียนทำกิจกรรมดังต่อไปนี้

1. ให้นักเรียนสามารถกำหนดสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในปัจจุบันและอนาคตโดยใช้ข้อมูลอดีตและปัจจุบันเป็นเครื่องกำหนดและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น
2. นักเรียนสามารถจัดทำแผนการตลาด (โปรโมชัน) ให้เหมาะสมกับสถานการณ์และการเปลี่ยนแปลงของโลกและอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
3. นักเรียนสามารถอภิปรายกลุ่มเพื่อแสดงความคิดเห็นโดยอ้างอิงจากข้อมูลขององค์การการท่องเที่ยวและกีฬาพร้อมก็นำเสนอหน้าชั้นเรียน โดยข้อมูลที่นักเรียนนำเสนอจะเป็นข้อมูลที่หลากหลายครูจะนำมาประมวลผลและสรุปในขั้นต่อไป
4. ทำแบบฝึกหัดท้ายหน่วย กิจกรรมที่ 1 แบบอัตนัย (อภิปรายกลุ่ม) เรื่อง ปัญหาของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของไทย
5. ทำแบบฝึกหัดท้ายหน่วย กิจกรรมที่ 2 แบบอัตนัย (แบบรายงานกลุ่ม) เรื่อง การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

8. หนังสืออ้างอิง

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา(2542). การวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน. เชียงใหม่:คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ประภัทร สุทธาเวศ(2550). วิวัฒนาการและพัฒนาการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรังสิต,หน้า 61

ชิดจันทร์ หังสดา. หลักและการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 7 . กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2537.

ทิพวรรณ พุ่มมณี. อุตสาหกรรมท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2546.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 3 . นนทบุรี, เลิศพร ภาระสกุล. พฤติกรรมนักท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช, 2545.

แผนการตลาดท่องเที่ยวปี2552. www.tat.or.th สืบค้นเมื่อเดือนมกราคม 2552

9. สื่อการสอน และเอกสารประกอบการสอน

1. หนังสือเรียนวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
2. หนังสือธุรกิจการท่องเที่ยว
3. อินเทอร์เน็ต
4. หนังสือคู่มือเตรียมสอบท่องเที่ยว ของ นายท่องเที่ยว
5. นิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

10. การวัดผลประเมินผล

สมรรถนะที่พึงประสงค์	สิ่งที่ต้องการวัด	วิธีวัด	เครื่องมือ
- นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายความเป็นมา ของวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	<u>ด้านความรู้</u> - การสอบ - การทำแบบฝึกหัด - ตอบคำถาม	- ผ่าน - ไม่ผ่าน - เกณฑ์ที่กำหนด	- แบบฝึกหัด - คำถาม - ชิ้นงานที่มอบหมาย
- นักเรียนนำความรู้ไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน -นักเรียนสามารถแนะนำนักท่องเที่ยวเวลา - นักเรียนไปเที่ยวเกี่ยวกับการรักษาสิ่งแวดล้อม	<u>ด้านทักษะ</u> - นำเสนอผลงาน - การถาม-ตอบ	- ผ่าน - ไม่ผ่าน	- การตอบคำถาม - ความสนใจ
- นักเรียนมีความซื่อสัตย์ช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรของสถานที่ท่องเที่ยวและในโรงเรียน	<u>ด้านคุณธรรมจริยธรรม</u> - สังเกตพฤติกรรม - การพูด - การแสดงออก	- ผ่าน - ไม่ผ่าน	- ความสนใจ - ความร่วมมือ

11. บันทึกผลการเรียนรู้

[illegible]

12. บันทึกผลการนิเทศ

ผลการใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

- บรรลุตามจุดประสงค์ ☐ ครบทุกข้อ ☐ ไม่ครบ.....
- เวลาที่ใช้ในการสอน ☐ เหมาะสม ☐ มากเกินไป ☐ น้อยเกินไป
- เนื้อหา ☐ สอดคล้องกับจุดประสงค์ ☐ ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์
- กิจกรรมการสอน ☐ ปฏิบัติได้ครบทุกกิจกรรม ☐ ปฏิบัติกิจกรรมได้บางส่วน
- ☐ กิจกรรมเหมาะสมกับเนื้อหา ☐ กิจกรรมบางส่วนไม่เหมาะสม
- การใช้สื่อการสอน ☐ เหมาะสม ☐ ไม่เหมาะสม

ผลการเรียนของนักเรียน

- ความสนใจ / ตั้งใจเรียน ☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย
- การซักถาม / ตอบคำถาม ☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย
- มีความร่วมมือในการจัดกิจกรรม ☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย

สภาพปัญหาในการสอน (ถามครูผู้สอน)

.....

.....

กิจกรรมที่ผู้สอนพึงพอใจ (พูดคุย, สอบถามครูผู้สอน)

.....

.....

ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง

ผู้สอน.....

ผู้นิเทศ.....

บันทึกการนิเทศ

- ☐ สอนเนื้อหาได้ครบถ้วน ☐ สอนเนื้อหาได้ไม่ครบถ้วน
- ☐ สอนได้ตามเวลาที่กำหนด ☐ สอนได้ไม่ตรงตามเวลาที่กำหนด
- ☐ อื่น ๆ

(.....)

ผู้นิเทศ.....

	แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	หน่วยที่ 6
	ชื่อวิชา. อุตสาหกรรมท่องเที่ยว	สอนครั้งที่ 42-48
	ชื่อหน่วย. สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว	ชั่วโมงรวม 7 ชั่วโมง
ชื่อเรื่อง. สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว		จำนวนชั่วโมง 7 ชั่วโมง
1. หัวข้อเรื่องและงาน เรื่องที่ 7 สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว -ที่พักแรม -อาหารและสถานบันเทิง -การบริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ -สินค้าที่ระลึก -ระเบียบพิธีการเข้า - ออกประเทศ 4. สาระสำคัญ สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักท่องเที่ยวได้รับความสะดวกสบายและมีความสุข ซึ่งเป็นเป้าหมายของนักท่องเที่ยวทุกคน สิ่งอำนวยความสะดวกที่สำคัญประกอบไปด้วย ที่พักแรม อาหาร และสถานบันเทิง การบริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ สินค้าที่ระลึก ระเบียบพิธีการเข้า – ออกประเทศ หากประเทศใดอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยวอย่างจริงจังเป็นที่ประทับใจ ก็จะทำให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาใช้บริการซ้ำอีก ทำให้ประเทศมีรายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้นไปอีก		

3. สมรรถนะที่พึงประสงค์ (ความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรม)

3.1 ด้านความรู้

- 3.1.1 นักเรียนสามารถอธิบายความสำคัญของสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวที่มีต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้
- 3.1.2 นักเรียนสามารถอธิบายลักษณะสำคัญของที่พักแรมประเภทต่างๆได้
- 3.1.3 นักเรียนสามารถบอกแหล่งบันเทิงที่จะให้บริการให้กับนักท่องเที่ยวได้
- 3.1.4 นักเรียนสามารถอธิบายลักษณะสำคัญของมัคคุเทศก์ประเภทต่างๆได้
- 3.1.5 นักเรียนสามารถอธิบายความสำคัญของสินค้าที่ระลึกที่มีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชนได้
- 3.1.6 นักเรียนสามารถอธิบายระเบียบพิธีการเข้าออกประเทศ การส่งผลต่อการขยายตัวของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้

3.2 ด้านทักษะ

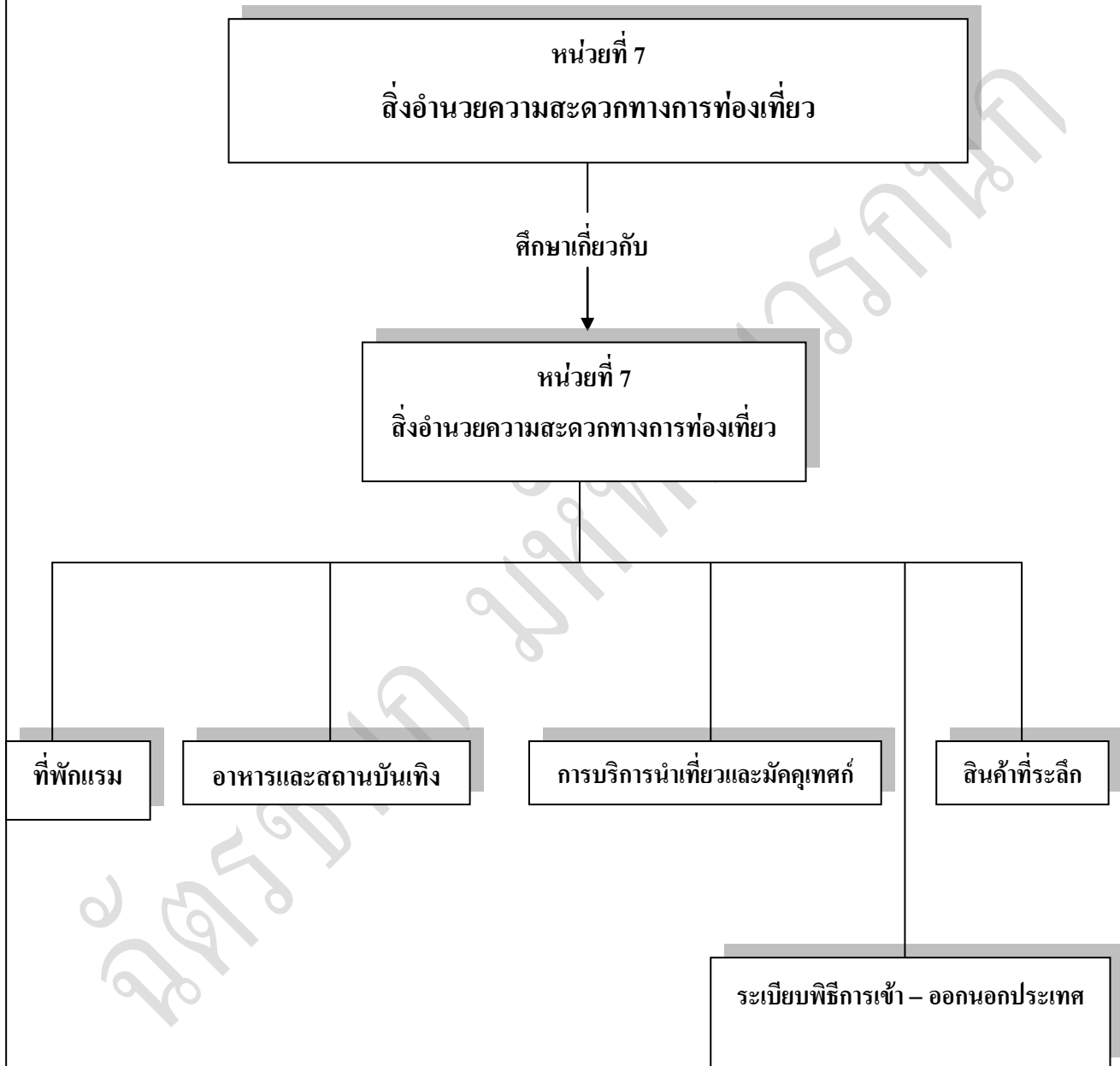
- 3.2.1 นักเรียนสามารถจำแนกลักษณะ ประเภทของโรงแรมได้โดยดูจากการก่อสร้าง สิ่งอำนวยความสะดวก โครงสร้างพื้นฐานต่างๆและการบริการที่เป็นมาตรฐาน
- 3.2.2 นักเรียนสามารถเลือกสถานบันเทิง สิ่งที่จะช่วยส่งเสริมในการอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวอย่างถูกต้องเหมาะสมให้กับนักท่องเที่ยวกลุ่มต่างๆได้

3.3 ด้านคุณธรรมจริยธรรม

- 3.3.1 มีกิจนิสัยที่ดีในการทำงานอย่างเป็นระบบและส่งงานตามกำหนดเวลา
- 3.3.2 มีความอดทน ประณีตและรอบคอบต่อการทำงาน
- 3.3.3 มีการใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด และปลอดภัย
- 3.3.4 มีความสนใจ ตั้งใจ ใฝ่รู้และแสวงหาความรู้ที่หลากหลาย
- 3.3.5 มีการทำงานร่วมกันเป็นทีมหรือเป็นกลุ่ม
- 3.3.6 มีคุณธรรม จริยธรรม มีน้ำใจ และมีความเป็นเจ้าบ้านที่ดีในการบริการอย่างดีที่สุดให้กับนักท่องเที่ยวทุกคน

4. แผนผังมโนคติ (Concept Mapping)

แผนผังความคิดรวบยอด (a concept map) เรื่อง สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว

5. ใบความรู้

ใบความรู้ประกอบแผนการสอน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 7

วิชา **อุตสาหกรรมท่องเที่ยว**

จำนวน 3 หน่วยกิต

รหัสวิชา 2701 - 1001

ระดับ ปวช. 1 การโรงแรม

ชื่อหน่วย **สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว**

จำนวน 7 ชั่วโมง

บทที่ 7 สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว

ที่พัก (Accommodation)

โรงแรม หมายถึง สถานที่ประกอบการเชิงการค้าที่นักธุรกิจตั้งขึ้น เพื่อบริการผู้เดินทางในเรื่องของที่พัก อาศัย อาหาร และบริการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพักอาศัยและเดินทาง หรืออาคารที่มีห้องนอนหลายห้อง คิดต่อเรียงรายกันในอาคารหนึ่งหลังหรือหลายหลัง ซึ่งมีบริการต่าง ๆ เพื่อความสะดวกของผู้ที่มาพัก ซึ่งเรียกว่า "แขก" (guest)

คำว่า hotel หรือ โรงแรมมีที่มาจากภาษาฝรั่งเศสซึ่งแปลว่า คฤหาสน์ โรงแรมแห่งแรกในยุโรปคือ Hotel de Hanri IV (โฮเทล เดอ อองรี กัต) เมื่อปี ค.ศ. 1788 โดยในสมัยก่อนใช้คำว่า hôtel และภายหลังได้เปลี่ยนตัวโอมาเป็น โอปกติในภาษาอังกฤษเป็น hotel เหมือนปัจจุบัน

วิวัฒนาการของโรงแรม

เกิดขึ้นจากสมัยโบราณประมาณช่วงยุคของอาณาจักร กรีกที่คนเราเริ่มเดินทางระหว่างเมืองไปมาหาสู่ แต่เดิมผู้เดินทางจะนอนตามถนนหรือนอนตามบ้านเรือนของประชาชนทั่วไป หรือ ตามโบสถ์ โดยแต่เดิมเป็นการให้ที่พักพิง มีอาหารให้ตามอัตภาพ ไม่มีค่าบริการ จนกระทั่งมีคนหัวใสได้เปลี่ยนแนวคิดนี้ให้กลายเป็นธุรกิจขึ้นมาโดยเริ่มต้นจาก เมืองฟลอเรนซ์ ประเทศอิตาลี จนกระทั่งปี ค.ศ. 1282 เมื่อสมาคมโรงแรมในสมัยนั้นถือกำเนิดขึ้น และได้เปลี่ยนแนวคิดจาก ไมตรีจิต มาเป็น ธุรกิจ และเริ่มมีการขายไวน์ อาหารง่ายๆ มีการใช้ระบบ ลงทะเบียนผู้เข้าพักขึ้น จนธุรกิจนี้แพร่หลายและทำกำไร จากนั้นไม่นานธุรกิจนี้จึงถือกำเนิดขึ้นและเริ่มแพร่หลายไปยัง ประเทศเยอรมนี ฝรั่งเศส จนถึง สหราชอาณาจักรการโรงแรม มีพัฒนาการตลอดเวลา จากแต่เดิมที่มีห้องพักเพียงอย่างเดียวสำหรับนักเดินทางก็พัฒนา ให้มีความหรูหรา สะดวกสบาย มีการบริการที่ดี โดยเฉพาะในสหราชอาณาจักรโรงแรมเป็นที่ของผู้ดี และขุนนาง นักการเมืองเท่านั้น โดยโรงแรมที่มีชื่อเสียงเรื่องความหรูหรามากของสหราชอาณาจักร คือ โรงแรมซาวอย (Savoy Hotel) ปี ค.ศ. 1880 ซึ่งเป็นโรงแรมเดียวที่มี เครื่องกำเนิดไฟฟ้า โบสถ์ โรงละคร อยู่ในนั้น โรงแรมไม่มีการพัฒนาไปไกลกว่า จนกระทั่ง นายเซซาร์ ริทซ์ (Ce'Sar Ritz) เป็นชาวสวิสเซอร์แลนด์ ผู้ซึ่งเป็นบิดาของการโรงแรมได้นำวิทยาการใหม่ๆมาใช้นั่นเอง

วิวัฒนาการที่สำคัญ

ค.ศ. 1834 แอสเตอร์ (Astor) เป็นผู้ริเริ่มนำระบบท่อประปามาใช้ในอาคาร ทำให้ห้องพักสามารถสร้างห้องน้ำไว้ได้ในตัวห้องจากแต่เดิมต้องไปใช้ห้องน้ำรวม

ค.ศ. 1853 มีการใช้ลิฟต์พลังงานไอน้ำในโรงแรมเป็นครั้งแรก

ค.ศ. 1875 โรงแรมพาเลซ ซานฟรานซิสโก สร้างขึ้นด้วยเงิน 5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ มีห้องพัก 800 ห้อง ถือเป็นโรงแรมที่มีขนาดใหญ่มากในขณะนั้น

ค.ศ. 1894 เนเธอร์แลนด์โฮเทล ที่นครนิวยอร์กเป็นโรงแรมแห่งแรกที่มีโทรศัพท์ใช้ในห้องพัก

ประเภทของโรงแรม

การแบ่งประเภทของโรงแรมสามารถแบ่งได้หลากหลายรูปแบบ แต่ต่อไปนี้จะแบ่งตามจุดประสงค์ของโรงแรม

1. โรงแรมธุรกิจ

โรงแรมประเภทนี้มักจะตั้งอยู่ใจกลางเมือง ในเขตธุรกิจ มีจุดประสงค์ให้บริการนักธุรกิจเป็นหลัก และนอกจากนั้นมักจะนิยมใช้เป็นที่จัดงานประชุม หรือ งานเลี้ยง จะมีการบริการที่หรูหรา แต่ช่วงเวลาที่แขกจะเข้าพักมักจะสั้นๆ

2. โรงแรมท่าอากาศยาน

โรงแรมประเภทนี้จะตั้งอยู่ใกล้ๆกับสนามบิน แขกที่เข้าพักจะเป็นพวกนักทัศนาจรที่มารอต่อเครื่องบิน การเข้าพักมักจะเป็นช่วงสั้นๆ ไม่ค้างคืนเกิน 1 วัน หรือในบางกรณีก็จะเป็นนักธุรกิจที่มาเข้าพักแบบโรงแรมธุรกิจก็ได้

3. โรงแรมพักอาศัย

โรงแรมประเภทนี้ มักจะเป็นโรงแรมที่เปิดให้เข้าพักเป็นระยะเวลานานๆ 1 เดือนขึ้นไป มีลักษณะคล้าย คอนโดมิเนียมที่มีบริการแบบโรงแรม เพียงแต่ความหรูหราอาจไม่เทียบเท่า

4. โรงแรมเพื่อการพักผ่อน (รีสอร์ท)

โรงแรมประเภทนี้มักจะตั้งอยู่ต่างจังหวัด ในภูมิประเทศที่ดี ห้องพักรักมักจะแยกเป็นส่วนๆ เป็นบ้านหรือหลังคาเรือนแยกต่างหาก ในโรงแรมจะมีกิจกรรมต่างๆ มากมาย เช่น การปั่นจักรยาน เล่นกอล์ฟ จิมน้ำ เดินป่า สปา เพราะจุดประสงค์ของแขกที่เข้าพักโรงแรมประเภทนี้คือการพักผ่อนเป็นหลัก ระยะเวลาเข้าพักจึงมีระยะเวลาในช่วง 5-7 วัน การบริการจะเป็นแบบสบายๆ เป็นกันเอง

5. โรงแรมคาสิโน

โรงแรม เอ็มจีเอ็ม แกรนด์ ในลาส เวกัส โรงแรมประเภทนี้จะมีบริการที่หรูหรา มาก ห้องพักรักสวยงาม มีราคาแพง แขกที่เข้าพักจะเข้ามาเล่นการพนันเป็นส่วนใหญ่ โรงแรมประเภทนี้จะดึงดูดลูกค้าด้วยการพนัน ความบันเทิง โรงแรมชนิดนี้ไม่มีในประเทศไทยเนื่องจากกฎหมายการพนันเป็นสิ่งผิดกฎหมาย แต่แม่แบบที่ชัดเจนคือลาส เวกัส สหรัฐอเมริกา

6. โรงแรมประเภทที่พักและอาหาร (เกสต์เฮาส์)

โรงแรมชนิดนี้จะเป็น โรงแรมที่มีเพียงห้องพักและอาหารเช้าเท่านั้น ไม่มีการบริการอะไรมากนัก เหมาะกับนักเดินทางที่มีงบที่จำกัด ราคาห้องพักย่อมเยา แขกส่วนหนึ่งก็ชอบเพราะมีความเป็นกันเองดี

7. โรงแรมบังกะโล

โรงแรมชนิดนี้จะมีเพียงที่พักให้เช่าในราคาประหยัดมาก แต่ไม่มีอาหารบริการให้ นักท่องเที่ยวต้องเตรียมมาเอง ในบางโรงแรมประเภทนี้จะมีพื้นที่เตรียมให้ทำอาหารไว้ให้

8. โมเทล

เกิดขึ้นในประเทศอเมริกา ซึ่งนักเดินทางที่ต้องขับรถระยะไกลๆ แล้วต้องการที่พักที่สามารถจอดรถไปจอดได้ที่ห้องพักของตน แขกที่เข้าพักจะพักระยะเวลาสั้นๆ เพียงข้ามคืน ส่วนใหญ่มักอยู่ริมทางหลวง

สิ่งอำนวยความสะดวกในโรงแรม

- ห้องโถงส่วนกลาง Hotel Lobby
- สระว่ายน้ำ Swimming Pool
- สถานที่ออกกำลังกาย Fitness Center, Gymnasium
- สปาเพื่อสุขภาพ Spa and Massage
- ภัตตาคารพิเศษ (จีน ญี่ปุ่น เกาหลี เวียดนาม ฝรั่งเศส อิตาลี อินเดีย มุสลิม ฯลฯ)
- คอฟฟี่ชอป Coffee Shop
- บาร์ BAR
- ดิสโก้เทค Discotheque Bar
- ห้องคาราโอเกะ Karaoke
- บริการอินเทอร์เน็ต Internet access in room
- ห้องสำหรับเด็กๆ เล่นเกมส์ Children Play Room
- ร้านเสริมสวย Beauty Salon
- ร้านจำหน่ายของฝาก Gift Shop
- บริการรับซักรีดเสื้อผ้า Laundry Service
- บริการรับเลี้ยงเด็กเล็ก Baby sitting
- รถรับส่ง บริการท่องเที่ยว Shuttle Bus Service
- บริการอาหารในห้องพัก Room Service
- บริการสำหรับนักธุรกิจ Bussiness Center

-บริการซักรองเท้า และบริการหนังสือพิมพ์รายวัน News paper and shoesshine

-พนักงานบริการทั่วไปประจำชั้นที่พัก Butler Service

-เคาเตอร์บริการท่องเที่ยว Counter Signseeing Service or Tour Desk.

-ที่รับแลกเงินตราต่างประเทศ Currency Exchange

-ทั้งนี้สิ่งอำนวยความสะดวกทั้งหลายขึ้นอยู่กับขนาดของโรงแรม

โรงแรมที่มีชื่อเสียงในโลก

1.Cecilienhof (พอทสดัม, เยอรมนี)

2.Waldorf Astoria (นิวยอร์ก, สหรัฐอเมริกา)

3.Raffles Hotel (สิงคโปร์)

4.Hotel Sacher (เวียนนา, ออสเตรีย)

5.โรงแรมริทซ์ (ลอนดอน, อังกฤษ)

6.Hotel Chelsea (นิวยอร์ก, สหรัฐอเมริกา)

7.Beverly Hills Hotel (แคลิฟอร์เนีย, สหรัฐอเมริกา)

8.the Chateau Marmont (แคลิฟอร์เนีย, สหรัฐอเมริกา)

9.Hotel George (ปารีส, ฝรั่งเศส)

10.Palazzo Versace hotel (คีนส์แลนด์, ออสเตรเลีย)

11.เบิร์จอัลตาหรับ (คูไบ)

12.Marco polo hotels (กลุ่มโรงแรมมาร์โค โปโล)

13.The Oriental (กรุงเทพ, ประเทศไทย)

14.The Peninsula Hongkong (ฮ่องกง)

15.The Peninsula bangkok (กรุงเทพ, ประเทศไทย)

16.The Venetian Macao Resort Hotel (มาเก๊า)

โรงแรมที่ติดสถิติโลก อ้างอิงจากหนังสือ The Guinness Book of World Record

โรงแรมที่สูงที่สุดในโลกคือ เบิร์จอัลอาหรับ ในเมือง ดูไบ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ มีความสูง 321 เมตร

โรงแรมที่ใหญ่ที่สุดในโลกคือ เอ็มจีเอ็มแกรนด์ลาสเวกัส MGM Grand Las Vegas ใน ลาสเวกัส รัฐเนวาดา สหรัฐอเมริกา โดยมีจำนวนห้อง 5,690 ห้อง โรงแรมที่ใหญ่ที่สุดในโลก 10 อันดับ อยู่ในลาสเวกัสถึง 9 อันดับ

โรงแรมที่เก่าแก่ที่สุดในโลกคือ โฮชิเรียวกัง (Hōshi Ryokan) ที่บ่อน้ำร้อนอะวะซี จังหวัดอิซิคะวะ ประเทศญี่ปุ่น เปิดทำการตั้งแต่ปี ค.ศ. 717 และยังคงดำรงกิจการมาถึงปัจจุบัน

อาหารและสถานบันเทิง

อาหารเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้บริโภคในระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว และยังเป็นเอกลักษณ์ที่แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมประจำชาติที่สืบทอดกันมายาวนาน โดยทั่วไปนักท่องเที่ยวย่อมต้องการบริโภคอาหารที่มีคุณภาพ สะอาด รสชาติดี ราคาไม่แพง รวมทั้งต้องการลิ้มลองอาหารแต่ละท้องถิ่นแตกต่างกันออกไป สำหรับอาหารไทยได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายไปทั่วโลก โปรแกรมการนำเที่ยวนักท่องเที่ยวต่างประเทศ มักจะมีรายการรับประทานอาหารไทย และผลไม้ไทย พร้อมกับชมการแสดงศิลปวัฒนธรรมไทย เช่น นาฏศิลป์ ดนตรี ในระหว่างการรับประทานอาหาร

การบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักท่องเที่ยว

- 1) การบริการยานพาหนะระหว่างการเดินทาง
- 2) การบริการที่พักหรือโรงแรม
- 3) การบริการที่อื่นๆ

-ร้านอาหารไทย อาหารพื้นเมืองแต่ละท้องถิ่น

-ร้านอาหารประจำชาติต่างๆ

-ร้านอาหารและสวนอาหารทั่วไป

-ร้านอาหารจานด่วน

-ร้านอาหารเคลื่อนที่ประเภทหาบเร่

สถานบันเทิง

สถานบันเทิงเชิงร่มย์ นับเป็นสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้ทางหนึ่ง สำหรับให้บริการนักท่องเที่ยว อาจให้บริการควบคู่ไปกับการให้บริการอาหารและเครื่องดื่ม เช่น ห้องอาหาร ภัตตาคาร ไนต์คลับ คาเฟ่ รวมทั้งการแสดงศิลปวัฒนธรรม ณ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม หรือสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ เช่น สวนสามพราน สวนนกนุช เป็นต้น

การบริการนำเที่ยว และมัคคุเทศก์

ปฏิบัติงานอาชีพนี้ จะต้องศึกษา ค้นคว้า หาข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่นำเที่ยว รวมทั้งความรู้ด้าน ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ จารีตประเพณี วัฒนธรรม วางแผนกำหนดเส้นทาง จัดกำหนดการนำเที่ยว ให้เหมาะสมกับฤดูกาล และระยะเวลา ติดต่อสถานที่พักแรม หรือเตรียมอุปกรณ์เพื่อการพักแรมในสถานที่ ที่จะนำเที่ยว

นำนักท่องเที่ยวชมสถานที่ และบรรยายให้นักท่องเที่ยวได้ทราบความเป็นมาของสถานที่ และท้องถิ่น แหล่งธรรมชาติที่น่าสนใจ ภูมิประเทศ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม จารีตประเพณี ความเป็นอยู่ของประชาชน

จัดการพักแรม และดูแลให้ความสะดวกสบาย ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวในระหว่างการนำเที่ยว โดยพยายามจัดการให้บริการที่ต้องสร้างความพอใจ และประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวทุกคนอย่างทั่วถึงและต้องมีการขยายบรรณทางวิชาชีพ

อาชีพมัคคุเทศก์ จัดแบ่งออกเป็นกลุ่มตามกลุ่มของนักท่องเที่ยว คือ มัคคุเทศก์พาเที่ยวภายในประเทศ (Domestic) มัคคุเทศก์ท้องถิ่น และมัคคุเทศก์นำเที่ยวชาวต่างประเทศ (Inbound) นอกจากนี้ ยังแบ่งกลุ่มมัคคุเทศก์ตามลักษณะของการท่องเที่ยว เช่น มัคคุเทศก์เดินป่า มัคคุเทศก์ทางทะเล มัคคุเทศก์ศิลปวัฒนธรรม เป็นต้น

มัคคุเทศก์ จะทำงานตามช่วงระยะเวลาที่กำหนดไว้ในแผนการนำเที่ยวมีระยะเวลาตั้งแต่ 1 วัน ถึงสามหรือสี่สัปดาห์ และในขณะที่พานักท่องเที่ยวทัศนจรต้องดูแลนักท่องเที่ยวตลอด 24 ชั่วโมง นำนักทัศนจร หรือนักท่องเที่ยว ตั้งแต่คนเดียวจนถึงเป็นกลุ่ม หรือกลุ่มใหญ่ไปชมสถานที่ต่างๆ ทั้งในเมืองและต่างจังหวัดตามที่กำหนดไว้ในแผนการนำเที่ยว การเดินทางอาจจะมีทั้งระยะใกล้ ไกล อาจใช้ยานพาหนะทุกประเภท อาจต้องนำเที่ยวในลักษณะผจญภัย อย่างเช่น ทัวร์ป่า การเดินขึ้นเขา การล่องแพ การค้างแรมร่วมกับกลุ่มชนชาวพื้นเมือง ขึ้นอยู่กับแผนการนำเที่ยว และรูปแบบของการท่องเที่ยว

มัคคุเทศก์จะต้องวางแผนติดต่อประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การบริการ การอำนวยความสะดวก และการดูแลรักษาความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยวตลอดเส้นทาง รวมไปถึงการให้ข้อมูลที่จำเป็น และให้คำแนะนำแก่นักท่องเที่ยวในการเตรียมตัวให้พร้อมก่อนออกเดินทางทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับประเภทของการท่องเที่ยว ตลอดจนตอบข้อซักถาม ให้คำแนะนำในระหว่างการเดินทางรวมทั้งต้องทำ กิจกรรมเพื่อให้นักท่องเที่ยวที่ร่วมเดินทางทุกคนได้รับความสนุกสนาน ประทับใจ ในบางครั้งอาจจะต้องจัด กิจกรรม หรือให้บริการที่สร้างความพอใจให้กับนักท่องเที่ยวตามจุดประสงค์ที่นักท่องเที่ยวต้องการภายในระยะเวลาที่กำหนด และพร้อมที่จะแก้ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวได้ ตลอด 24 ชั่วโมง

บางครั้งมัคคุเทศก์จะต้องทำงานหนักติดต่อกันเป็นเวลาหลายวันต้องใช้ความอดทน และอดกลั้นสูง ดังนั้นความพร้อม และความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย และจิตใจจึงมีความสำคัญมาก เพราะนักท่องเที่ยว มีนิสัยขี้สงสัย และพื้นฐานความเป็นอยู่ และวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไป เมื่อมารวมกลุ่มกันจึงจำเป็นต้องสร้างบรรยากาศให้สามารถอยู่ร่วมกันได้ด้วยดี อีกทั้งได้รับความสุข ความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินด้วย มัคคุเทศก์จึงเปรียบเสมือนตัวแทนของท้องถิ่น และประเทศนั้น ๆ

มัคคุเทศก์ หมายความว่า ผู้ที่นำนักท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่าง ๆ และให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับสถานที่หรือบุคคลโดยได้รับค่าตอบแทน

มัคคุเทศก์แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

- มัคคุเทศก์ทั่วไป มี 2 ชนิด คือ

1. มัคคุเทศก์ทั่วไป (ต่างประเทศ) บัตรสีบรอนซ์เงิน นำเที่ยวให้นักท่องเที่ยวชาวไทยหรือชาวต่างชาติ สามารถนำเที่ยวได้ทั่วราชอาณาจักร

2. มัคคุเทศก์ทั่วไป (ไทย) บัตรสีบรอนซ์ทอง นำเที่ยวได้เฉพาะนักท่องเที่ยวชาวไทย สามารถนำเที่ยว
ได้ทั่ว
ราชอาณาจักร

- มัคคุเทศก์เฉพาะ มี 8 ชนิด คือ

1. มัคคุเทศก์เฉพาะ (ต่างประเทศ เฉพาะพื้นที่) บัตรสีชมพู นำเที่ยวให้นักท่องเที่ยวชาวไทยหรือชาว
ต่างประเทศเฉพาะจังหวัดที่ระบุไว้บนบัตรและจังหวัดที่มีพื้นที่ติดต่อ

2. มัคคุเทศก์เฉพาะ (ไทย เฉพาะพื้นที่) บัตรสีฟ้า นำเที่ยวเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวไทย เฉพาะจังหวัดที่
ระบุไว้บนบัตรและจังหวัดที่มีพื้นที่ติดต่อ

3. มัคคุเทศก์เฉพาะ (เดินป่า) บัตรสีเขียว นำเที่ยวให้นักท่องเที่ยวชาวไทยหรือชาวต่างประเทศในเขต
พื้นที่ป่า

4. มัคคุเทศก์เฉพาะ (ศิลปวัฒนธรรม) บัตรสีแดง นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวชาวไทยหรือชาวต่างประเทศในด้านประวัติศาสตร์ โบราณคดี ศิลปวัฒนธรรม วรรณคดีไทยได้ทั่วราชอาณาจักร

5. มัคคุเทศก์เฉพาะ (ทางทะเล) บัตรสีส้ม นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวชาวไทยหรือชาวต่างประเทศในเขตพื้นที่ทางทะเล

6. มัคคุเทศก์เฉพาะ (ทะเลชายฝั่ง) บัตรสีเหลือง นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวชาวไทยหรือชาวต่างประเทศในเขตพื้นที่ทางทะเลหรือเกาะต่างๆ โดยมีระยะห่างจากชายฝั่งถึงสถานที่ท่องเที่ยวได้ไม่เกิน 40 ไมล์ทะเล

7. มัคคุเทศก์เฉพาะ (แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ) บัตรสีม่วง นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวชาวไทยหรือชาวต่างประเทศ เฉพาะภายในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติที่ระบุชื่อไว้บนบัตร

8. มัคคุเทศก์เฉพาะ (วัฒนธรรมท้องถิ่น) บัตรสีน้ำตาล นำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวชาวไทย หรือชาวต่างประเทศทางด้านวัฒนธรรมท้องถิ่นเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ โบราณคดี เฉพาะภายในแหล่งท่องเที่ยววัฒนธรรมท้องถิ่นระบุชื่อไว้ในบัตรเท่านั้น

การเป็นมัคคุเทศก์ จะต้องผ่านการอบรมตามหลักสูตรที่ทางราชการกำหนด ซึ่งหลักสูตรแต่ละประเภทของมัคคุเทศก์จะกำหนดวุฒิการศึกษาไว้ต่าง ๆ กัน แต่คุณสมบัติสำคัญคือ ต้องเป็นคนสัญชาติไทย และ อายุตั้งแต่ 20 ปี ขึ้นไป พูด – อ่าน และเขียนภาษาไทยได้เป็นอย่างดี

พระราชบัญญัติฉบับนี้โดยทั่วไป จะให้ความสำคัญแก่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวและประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ เป็นอาชีพสงวนสำหรับคนไทยเท่านั้น และป้องกันผู้ประกอบการนำเที่ยวที่ไม่มีคุณภาพและมาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนด จึงกำหนดชัดเจนว่า

- 1.ห้ามจัดนำเที่ยวโดยไม่มีใบอนุญาต หรือประกอบการในระหว่างถูกพักใช้ใบอนุญาต
- 2.ห้ามทำหน้าที่มัคคุเทศก์โดยไม่มีใบอนุญาต หรือปฏิบัติงานระหว่างถูกพักใช้ใบอนุญาต
- 3.จะต้องไม่ปฏิบัติผิดกฎเกณฑ์อื่น ๆ ที่วางไว้ เช่นจ้างมัคคุเทศก์ไม่ตรงประเภท , เป็นมัคคุเทศก์แต่ไม่ติดบัตรขณะปฏิบัติหน้าที่ , แต่งกายไม่สุภาพประพฤติผิดจรรยาบรรณ อื่น ๆ
- 4.ใบอนุญาตของผู้ประกอบการนำเที่ยวต้องแสดงไว้ในที่เปิดเผย ให้บุคคลทั่วไปเห็นได้ชัด

หน้าที่ของมัคคุเทศก์

1. มัคคุเทศก์ต้องไม่กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดอันจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียชื่อเสียงเกียรติยศ และจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพ
2. มัคคุเทศก์ต้องแต่งกายสุภาพและเหมาะสมกับสถานที่

3. มัคคุเทศก์ต้องติดเครื่องหมายแสดงการเป็นมัคคุเทศก์ ซึ่งได้รับใบอนุญาตและติดใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ไว้ที่อกเสื้อ เว้นแต่จะอยู่ในสภาพที่ไม่อาจจะปฏิบัติเช่นนั้นได้

4. มัคคุเทศก์ต้องไม่บรรยาย อธิบาย หรือบอกกล่าวเรื่องราวที่ไม่ถูกต้องแก่นักท่องเที่ยวอันจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียแก่ประเทศชาติ และอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทย

5. มัคคุเทศก์ต้องไม่กระทำการใด นอกเหนือความตกลงที่มีอยู่กับผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวหรือนักท่องเที่ยว ในกรณีที่มัคคุเทศก์ได้กระทำการใดตามความประสงค์ของนักท่องเที่ยว และการนั้นอยู่นอกเหนือจากที่ตกลงไว้กับผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว มัคคุเทศก์ต้องแจ้งให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวทราบภายในเวลาอันควร

จรรยาบรรณของมัคคุเทศก์

1. จักต้องไม่อธิบายหรือบอกกล่าวเรื่องราวแก่นักท่องเที่ยว อันจะนำมาซึ่งความไม่ถูกต้องเสื่อมเสียแก่ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ รวมทั้งภาพพจน์ของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทย

2. จักต้องรับผิดชอบงานในหน้าที่ของมัคคุเทศก์ ซึ่งจะต้องคำนึงถึงประโยชน์ของนักท่องเที่ยวตามข้อตกลงเกี่ยวกับรายการนำเที่ยวเป็นสำคัญ

3. จักต้องปฏิบัติหน้าที่โดยซื่อสัตย์สุจริต ไม่แสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบ หรือไม่กระทำการอันใดเพื่อให้นักท่องเที่ยวอยู่ในสภาพที่ต้องปฏิบัติตามโดยไม่สมัครใจ

4. จักต้องไม่ปฏิบัติตนฝ่าฝืนศีลธรรม

5. จักต้องไม่ปฏิบัติตนขัดต่อขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามของท้องถิ่นและกฎระเบียบของสถานที่ท่องเที่ยวแต่ละแห่ง

ข้อสังเกตเมื่อนักท่องเที่ยวใช้บริการมัคคุเทศก์

1. มัคคุเทศก์ต้องมีใบอนุญาตและติดตัวไว้ตลอดเวลา

3. มัคคุเทศก์ที่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวว่าจ้างมาให้บริการต้องนำเที่ยวตรงตามประเภทใบอนุญาตของมัคคุเทศก์

4. จดชื่อ เลขทะเบียนใบอนุญาตไว้ด้วย เพื่อประโยชน์แก่การตรวจสอบภายหลัง

4. มัคคุเทศก์ต้องมีความรู้ ความสามารถ มีมารยาทและบุคลิกภาพที่ดี มีความประพฤติเหมาะสม สอดคล้องกับจรรยาบรรณของมัคคุเทศก์

กรณีที่ผู้ประกอบการจินำเที่ยวใช้มัคคุเทศก์ที่ไม่มีใบอนุญาตหรือใช้มัคคุเทศก์ต่างด้าว หรือพบเห็นผู้ประกอบการอาชีพมัคคุเทศก์โดยไม่มีใบอนุญาต กรุณาแจ้งสำนักงานทะเบียนฯ ททท.ทุกแห่ง หรือ กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว โทรศัพท์ 1155 หากท่านประสงค์จะตรวจสอบข้อมูลของผู้ประกอบการจินำเที่ยวและมัคคุเทศก์ก่อนเลือกใช้บริการ สามารถติดต่อได้ที่ สำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์กรุงเทพมหานคร การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เลขที่ 1600 ถ.เพชรบุรีตัดใหม่ แขวงมักกะสัน เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร 10400 โทร. 0-2250-5500 ต่อ 2405, 2406 โทรสาร. 0-2253-7464 อีเมล: tbgdep@tat.or.th หรือ สำนักงานทะเบียนฯ ที่ใกล้บ้านท่าน

ท่านเป็นผู้หนึ่งที่จะสามารถช่วยตรวจสอบ และช่วยกันส่งเสริมผู้ประกอบการจินำเที่ยวและมัคคุเทศก์ของประเทศไทยให้ได้มาตรฐานและคุณภาพสมเป็นเมืองท่องเที่ยวขอให้ท่านเดินทางท่องเที่ยวอย่างมีความสุข เดินทางไปและกลับโดยสวัสดิภาพ

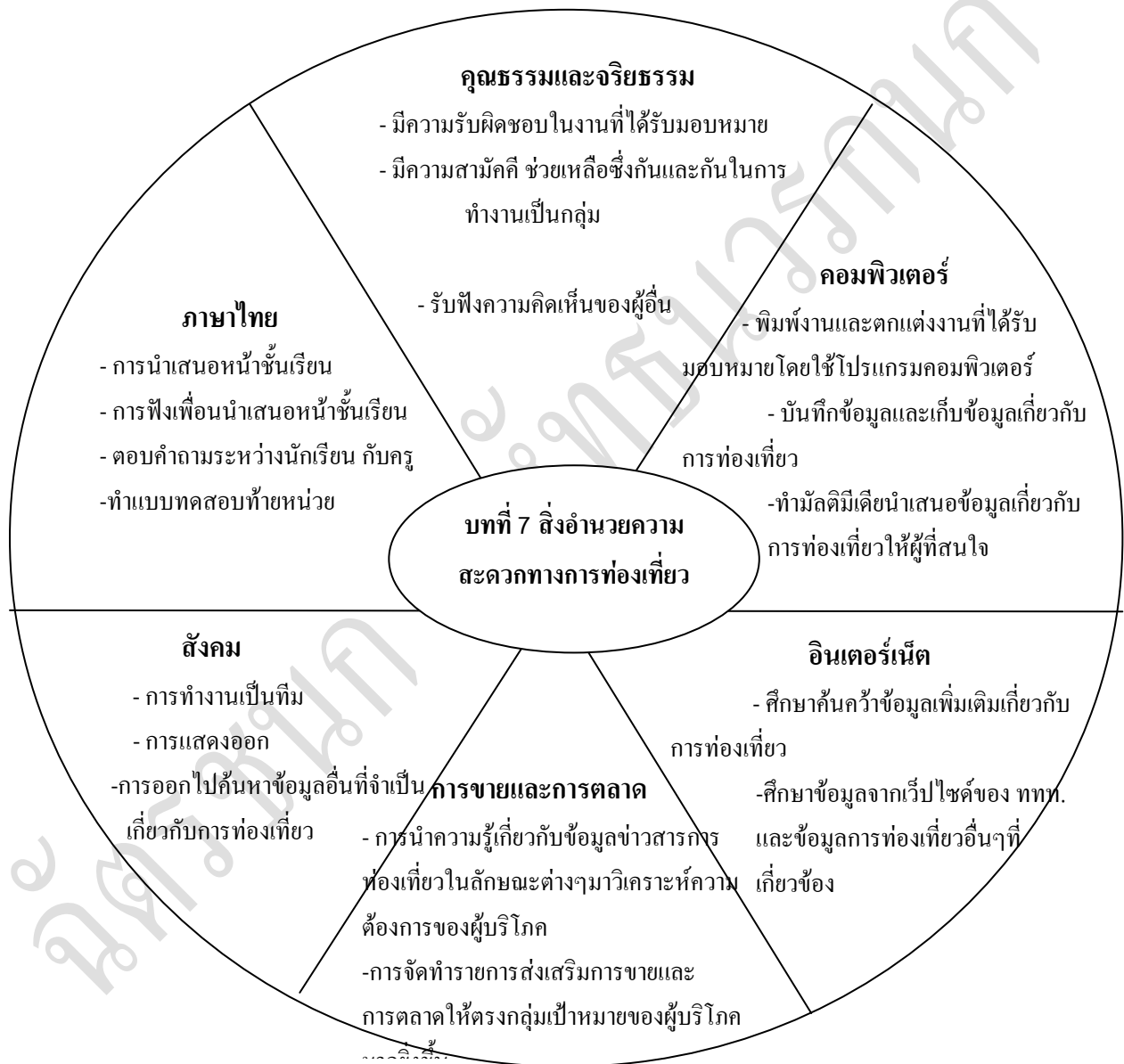
ระเบียบพิธีการเข้า – ออกประเทศ

นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจะต้องปฏิบัติตามระเบียบพิธีการเข้า – ออกประเทศของประเทศนั้นๆ เพื่อการควบคุมและตรวจการเดินทางเข้า – ออก การจัดเก็บภาษีศุลกากร และการอำนวยความสะดวกให้กับชาวต่างชาติ ประเทศที่เข้มงวดจะมีพิธีการเข้า – ออกประเทศที่ยุงยากมากเกินไปซึ่งอาจจะทำให้นักท่องเที่ยวไม่ยอมมาท่องเที่ยว และอาจจะมีผลให้เปลี่ยนแปลงจุดหมายปลายทางไปยังประเทศอื่น ที่มีทรัพยากรการท่องเที่ยวใกล้เคียงกัน

โครงสร้างพื้นฐาน

โครงสร้างพื้นฐาน หรือ สาธารณูปโภค ปัจจัยพื้นฐานที่ให้บริการแก่ประชาชนในประเทศ และถือเป็นปัจจัยพื้นฐานทางการท่องเที่ยว เนื่องจากนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าไปท่องเที่ยวในประเทศใดก็ตาม จะใช้บริการสาธารณูปโภคในประเทศนั้นด้วย การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานให้มาตรฐานทัดเทียมอารยประเทศ นอกจากจะเป็นประโยชน์ต่อประชากรในประเทศ ยังเป็นการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศให้มีศักยภาพเพิ่มมากขึ้นด้วย โครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยวได้แก่ เส้นทางคมนาคมที่ปลอดภัยสะดวก และทั่วถึง ไฟฟ้า ประปาที่เพียงพอ การสื่อสารที่สามารถติดต่อได้สะดวก สุขาภิบาล การสาธารณสุข และการดูแลรักษาความปลอดภัยที่ได้มาตรฐาน

6. การวางแผนการจัดกิจกรรมแบบบูรณาการ

7. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูแนะนำสาระสำคัญของ สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว
2. นักเรียนร่วมกันศึกษาสาระสำคัญ ร่วมตอบคำถามที่ครูถาม
3. ครูซักถามเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวกที่บริการให้กับนักท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวในปัจจุบัน

ขั้นที่ 2 ขั้นกิจกรรม

ให้ความรู้แก่นักเรียนโดยการบรรยายเนื้อหาอย่างละเอียดเกี่ยวกับ เรื่อง สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว โดยการอธิบายตามหัวข้อดังนี้

- ที่พักแรม
- อาหารและสถานบันเทิง
- การบริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์
- สินค้าที่ระลึก
- ระเบียบพิธีการเข้า - ออกประเทศ

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. นักเรียนและครูร่วมกันสรุปเนื้อหาเรื่อง สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวโดยการแบ่งกลุ่มกันอภิปรายเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกขั้นหรูหรา หรือขั้นสูงที่เกี่ยวข้อง จำเป็นและมีประโยชน์ ถูกต้องเหมาะสมในทุกกลุ่มของนักท่องเที่ยวในปัจจุบัน

ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้

นักเรียนทำกิจกรรมดังต่อไปนี้

1. ให้นักเรียนสำรวจพื้นที่บริเวณใกล้บ้านของนักเรียนหรือพื้นที่ที่ให้บริการท่องเที่ยวให้กับนักท่องเที่ยวว่ามีสิ่งใดบ้างที่สามารถอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวสถานที่แห่งนั้นบ้าง
2. นักเรียนสามารถจำแนก เลือก สิ่งอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวตามกลุ่ม วัย ของนักท่องเที่ยวแต่ละประเภทได้อย่างถูกต้องเหมาะสม
3. ทำแบบฝึกหัดท้ายหน่วย ตอนที่ 1 แบบอัตนัย เรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว
4. ทำแบบฝึกหัดท้ายหน่วย ตอนที่ 2 แบบปรนัย เรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว
5. ทำแบบฝึกหัดท้ายหน่วย ตอนที่ 3 แบบปรนัย เรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว

8. หนังสืออ้างอิง

ชนัญช์ กังคานนท์. การประชาสัมพันธ์เพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม. พิมพ์ครั้งที่ 5 .

กรุงเทพฯ : แผนกตำราและคำสอนมหาวิทยาลัยกรุงเทพฯ, 2547.

ชิดจันทร์ หังสดา. หลักและการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 7 . กรุงเทพฯ :

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2537.

ทิพวรรณ พุ่มมณี. อุตสาหกรรมท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ :

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2546.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 3 . นนทบุรี, เลิศพร ภาரசกุล. พฤติกรรมนักท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2545.

แผนการตลาดท่องเที่ยวปี 2552. www.tat.or.th สืบค้นเมื่อเดือนมกราคม 2552

<http://www.traveladvisor.net/unseenthailand>

พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535

ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

9. สื่อการสอน และเอกสารประกอบการสอน

1. หนังสือเรียนวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
2. หนังสือธุรกิจการท่องเที่ยว
3. อินเทอร์เน็ต
4. สื่อต่าง ๆ เช่น รูปภาพ , ใบโบว์ข้าว
5. นิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

10. การวัดผลประเมินผล

สมรรถนะที่พึงประสงค์	สิ่งที่ต้องการวัด	วิธีวัด	เครื่องมือ
- นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายความเป็นมา ของวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	<u>ด้านความรู้</u> - การสอบ - การทำแบบฝึกหัด - ตอบคำถาม	- ผ่าน - ไม่ผ่าน - เกณฑ์ที่กำหนด	- แบบฝึกหัด - คำถาม - ชิ้นงานที่มอบหมาย
- นักเรียนนำความรู้ไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน -นักเรียนสามารถแนะนำนักท่องเที่ยวเวลา - นักเรียนไปเที่ยวเกี่ยวกับการรักษาสิ่งแวดล้อม	<u>ด้านทักษะ</u> - นำเสนอผลงาน - การถาม-ตอบ	- ผ่าน - ไม่ผ่าน	- การตอบคำถาม - ความสนใจ
- นักเรียนมีความซื่อสัตย์ช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรของสถานที่ท่องเที่ยวและในโรงเรียน	<u>ด้านคุณธรรมจริยธรรม</u> - สังเกตพฤติกรรม - การพูด - การแสดงออก	- ผ่าน - ไม่ผ่าน	- ความสนใจ - ความร่วมมือ

11. บันทึกผลการเรียนรู้

[illegible]

12. บันทึกผลการนิเทศ

ผลการใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

- บรรลุตามจุดประสงค์ ☐ ครบทุกข้อ ☐ ไม่ครบ.....
- เวลาที่ใช้ในการสอน ☐ เหมาะสม ☐ มากเกินไป ☐ น้อยเกินไป
- เนื้อหา ☐ สอดคล้องกับจุดประสงค์ ☐ ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์
- กิจกรรมการสอน ☐ ปฏิบัติได้ครบทุกกิจกรรม ☐ ปฏิบัติกิจกรรมได้บางส่วน
- ☐ กิจกรรมเหมาะสมกับเนื้อหา ☐ กิจกรรมบางส่วนไม่เหมาะสม
- การใช้สื่อการสอน ☐ เหมาะสม ☐ ไม่เหมาะสม

ผลการเรียนของนักเรียน

- ความสนใจ / ตั้งใจเรียน ☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย
- การซักถาม / ตอบคำถาม ☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย
- มีความร่วมมือในการจัดกิจกรรม ☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย

สภาพปัญหาในการสอน (ถามครูผู้สอน)

.....

.....

กิจกรรมที่ผู้สอนพึงพอใจ (พูดคุย, สอบถามครูผู้สอน)

.....

.....

ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง

ผู้สอน.....

.....

ผู้นิเทศ.....

.....

- บันทึกการนิเทศ ☐ สอนเนื้อหาได้ครบถ้วน ☐ สอนเนื้อหาได้ไม่ครบถ้วน
- ☐ สอนได้ตามเวลาที่กำหนด ☐ สอนได้ไม่ตรงตามเวลาที่กำหนด
- ☐ อื่น ๆ
-

(.....)

ผู้นิเทศ.....